SAE
CUIU
M
1.0.

W. Scott-Elliot

ATLANTIDEI și ale LEMURIEI dispărute

ENIGMELE UNIVERSULUI

W. Scott-Elliot

LEGENDELE ATLANTIDEI şi ale LEMURIEi DISPĂRUTE

Coperta de I. OPRIŞAN

Coperta I: a. Străvechi incizii în piatră amintind de cultul solar (Oceania).
b. Desene rupestre (Viteycke, Peninsula Scandinavă).

Coperta IV: a. Incizii în piatră din Insula Sahel, pe Nil. (Motive arhaice).
b. Vas fenician din sticlă (sec. V, î. Chr.).

Titlul original:
W. Scott-Eliot, *Legends of Atlantis and Lost Lemuria,*
Quest Books, Theosophical Publishing House,
Wheaton,
Illinois/Chennai, Madras, India, 2000.

© The Theosophical Publishing House, a departement of the
Theosophical Society în America.

Editura SAECULUM I.O.
ISBN: 973-642-056-6

© Toate drepturile pentru ediţia românească
sunt rezervate Editurii SAECULUM I.O.

W. Scott-Elliot

LEGENDELE ATLANTIDEI

şi ale

LEMURIEI DISPĂRUTE

Traducere
de
MIHAI POPESCU

1 ditura SAECULUM I.O.
Bucureşti, 2004

Date despre autori

W. Scott-Elliot este unul din autorii clasici ai tradiţiei teosofice. Unul dintre primii membri ai Lojei din Londra a Societăţii Teosofice; în 1899 i-a fost decernată medalia T. Subba Row pentru opera literară reprezentativă în ştiinţa şi filosofia ezoterică.

Charles Webster Leadbeater, pe cercetările căruia se bazează parţial aceasta carte, a fost numit „Maestrul savant al ocultismului”. Membru al Lojei din Londra în aceeaşi perioadă cu Scott-Elliot, el i-a împărtăşit acestuia rezultatele cercetării sale de natură paranormală, care include accesul la hărţi şi documente referitoare la continentele dispărute Atlantida şi Lemuria.

John Algeo, care a scris noua prefaţă, este profesor de engleză la Universitatea din Georgia. Specialist în lingvistică, el este consultant la diferite organizaţii, cum ar fi fundaţia Naţională pentru Ştiinţe Umaniste.

Prefaţa editorului

Cărţile *Povestea Atlantidei* şi *Lemuria dispărută* ale lui Walter Scott-Elliot sunt republicate ca documente istorice ce contribuie la lărgirea cunoştinţelor noastre privind mereu prezentele mituri ale ţinuturilor scufundate socotite atât de importante în istoria rasei umane. Această nouă ediţie include o prefaţă scrisă de John Algeo, profesor de engleză şi lingvist, care aşează elementele în contextul speculaţiilor şi cercetărilor aflate în curs în legătură cu aceste mituri.

Povestea Atlantidei a fost publicată pentru prima dată în 1896, iar *Lemuria dispărută* în 1904. Au fost mai multe ediţii noi şi retipărite ale fiecăreia separat şi o ediţie care cuprindea ambele lucrări, tipărită pentru prima dată în 1925, şi care a fost uşor revăzută şi retipărită de mai multe ori de atunci. Această nouă ediţie reproduce ediţia din 1914 a *Atlantidei* şi ediţia originală din 1904 a *Lemuriei,* titlurile marginale fiind introduse în text şi paginile renumerotate.

Protocoalele Lojei Blavatsky, la care se referă textul, este un volum care cuprinde procesele

verbale şi comunicările Lojei din Londra, în care H. P. Blavatsky a activat pentru o vreme. Lucrarea fost publicată pentru prima dată în 1890 de Theosophical Press, Londra, şi este încă disponibilă prin reţeaua de biblioteci şi librării ale Societăţii Teosofice.

**Lumea cu circa 1.000.000 de ani în urmă, de-a lungul multor epoci
anterioare, până la catastrofa de acum aproximativ 800.000 de ani.**

Prefacă la ediţia din 1990

Atlantida şi Lemuria: mit şi istorie, de John Algeo

Atlantida şi Lemuria sunt două continente legendare dispărute, unul în Atlantic şi celălalt în Oceanul Indian. Interesul faţă de ele are totuşi o vechime diferită. Povestirile despre Atlantida pornesc de la Platon, care a trăit în secolele V-IV î. Hr. Existenţa Lemuriei pe de altă parte, nu a fost lansată ca o ipoteză până la mijlocul secolului al XIX-lea. Povestea Atlantidei a fost spusă mai întâi de filosofi şi de poeţi; Lemuria a început ca o ipoteză ştiinţifică.

Era inevitabil totuşi ca cele doua continente dispărute să fie puse în relaţie unul cu celălalt. W. Scott-Elliot (W. Williamson) nu a fost primul care a tratat cele două ţinuturi într-un singur cadru, dar studiile sale – publicate la început ca lucrări separate (în 1896 şi 1904) şi combinate apoi pentru a forma două părţi ale unui singur volum, ca şi în această ediţie – sunt cele mai accesibile şi mai coerente descrieri ale celor două continente dispărute, din punctul de vedere al tradiţiei ezoterice.

Lemuria este un subiect relativ nou în literatura privind continentele dispărute, dar Atlantida este unul dintre cele mai durabile mituri ale l'imu occidentale. Ca toate miturile de bună calitate, este

parţial istorie şi partial metaforă, combinând în acest caz două motive universale majore – cel al potopului şi cel al paradisului pierdut. Interesul pe care povestea Atlantidei l-a trezit în cursul ultimilor 2500 de ani este un indiciu al puterii pe care această povestire o are asupra imaginaţiei umane.

Originile mitului

Legenda Atlantideî, care stă baza tuturor versiunilor anterioare, provine din două dialoguri ale lui Platon, *Timaeus* şi *Critias. Timaeus* urmează şi rezumă un alt dialog, *Republica,* în care Socrate vorbeşte despre statul ideal, utopia perfectă. Unul dintre participanţii la dialog, Critias, se oferă să spună o povestire care a fost cunoscută în familia sa din vremea marelui legiuitor Solon care, la rândul său, o aflase de la preoţii egipteni. Povestirea se referă la un război dus în vremurile de demult între atenieni – care în acele vremuri întruchipau, într-un anumit fel, statul ideal descris de Socrate – şi o putere maritimă numită Atlantida. La început, totuşi, Timaeus vorbeşte pe larg despre originile universului şi prezentarea sa ocupă restul dialogului cu acelaşi nume.

în *Critias,* după ce Timaeus a terminat de vorbit, Critias spune în continuare povestirea promisă. Continentul insular al Atlantidei, situat dincolo de coloanele lui Hercule » (Strâmtoarea Gibraltar), a fost întemeiat de zece fii ai zeului mării, Poseidon, cel mai în vârstă şi căpetenia lor fiind Atlas, al cărui nume l-a primit şi tara. Atlantida a fost un ţinut bogat, productiv şi paşnic, condus de o dinastie divină. Palatul său regal se afla pe o insulă circulară, înconjurată de doua insule mai mari în formă de inel, care erau separate una de alta şi de insula principală prin trei canale pline cu apă în formă de inel – astfel încât planul cetăţii semăna cu o ţintă cu cinci cercuri, având în centru palatul şi templul lui Poseidon.

în timp, totuşi, poporul Atlantidei a degenerat dintr-o naţiune paşnică şi obişnuită se respecte regulile, într-una lacomă, ambiţioasă şi războinică. Atlanţii au pornit să cucerească Europa şi Asia, dar

au fost combătuţi şi înfrânti de valoroşii atenieni străvechi. După înfrângerea militară a Atlantidei, cutremure şi inundaţii catastrofale au „maturat" lumea şi au dus la scufundarea insulei-continent în ocean în cursul unei singure zile. Aceste evenimente au avut loc acum aproximativ 11.500 de ani.

Aceasta este, în linii mari, povestea consemnată de Platon şi ea constituie originea mitului Atlantidei. Toate versiunile ulterioare sunt prelucrări sau adaptări ale acestei relatări. Aşa cum observa un comentator, înainte de Platon a fost tăcerea; după Platon au venit ecourile.

Semnificaţia mitului

Cercetătorii operei lui Platon au păreri diferite despre felul în care ar trebui interpretată povestea Atlantidei şi acest dezacord a continuat din vremea sa până astăzi. Pe scurt, ei au exprimat patru puncte de vedere principale privind această poveste: istoric, alegoric, parabolic şu mitic.

Istorie: Punctul de vedere cel mai literal este că Platon a consemnat istoria reală şi că faptele sunt aşa cum le-a relatat el. Descoperirea unei creste subacvatice în Oceanul Atlantic, care iese la suprafaţă în Insulele Azore şi în alte câteva locuri, a fost considerată o vreme drept dovada existenţei anterioare a unui continent. Dar această creastă, numită uneori şi dorsală, credem noi astăzi că a apărut prin ridicarea treptată a fundului oceanului, pe măsură ce materia din interiorul planetei a fost presată în afară. Creasta nu este constituită din rămăşiţele unui fost continent, ci dovada fisurilor care există în crusta pământului şi care provoacă

extensia maselor continentale. Povestea Atlantidei, aşa cum ne-a rămas de la Platon, nu se împacă, în mare, cu actuala cunoaştere ştiinţifică despre Oceanul Atlantic.

Un punct de vedere mai recent despre Atlantida ca realitate istorică este că Platon se referea de fapt la civilizaţia , Cretei Minoice, care fusese distrusă cu circa 900 de ani *I* înainte de momentul consemnat, de o erupţie vulcanică din insula Thera (numită şi Santorini) şi de valurile provocate de acea erupţie. Această teorie susţine că amintirile marii culturi maritime minoice şi ale dispariţiei sale violente au supravieţuit prin intermediul legendelor orale până în vremea lui Platon, dar indicaţiile privind locul şi timpul erau confuze. Astfel, Platon ar fi localizat în mod greşit ţinutul dincolo de coloanele lui Hercule, în Oceanul Atlantic şi ar fi stabilit momentul distrugerii cu 9000 de ani înainte, în loc de 900. Atunci când a fost avansată pentru prima dată, teoria „minoică" a stârnit un interes cu totul deosebit. Dar sunt multe alte probleme datorită cărora această teorie nu mai este socotită ca probabilă de numeroşi savanţi, cel puţin ca explicare principală a relatării lui Platon.

Au fost făcute şi alte interpretări istorice – legând Atlantida de Bimini, Scandinavia şi diferite alte locuri existente astăzi în Europa, Africa, Asia şi cele două Americi. Nici una din ele nu este convingătoare. Există probabil o bază istorică a relatării lui Platon, aşa cum există pentru războiul Troiei, consemnat de epopeile homerice, dar o lectură literală a dialogului lui Platon ca fapt istoric este prea simplistă şi nu poate fi susţinută.

Alegorie: O interpretare alternativă a relatării lui Platon este că acesta doar pretindea că ar

consemna istoria pro- priu-zisă – în realitate crea o alegorie despre realităţile şi idealurile politice ale vremurilor sale. Conform acestei interpretări, descrierea făcută de Platon a temei străvechi era de fapt o imagine idealizată a felului în care el socotea că ar trebui să fie organizată şi să funcţioneze o societate mai bună. Descrierea Atlantidei, pe de alta parte, ar fi fost o reprezentare mascată, deghizată, a Atenei din vremea sa, cu pericolele pe care el le prevedea că vor ameninţa cetatea. în această interpretare, războiul dintre Atena şi Atlantida ar fi pur şi simplu acea luptă dintre ideal şi real, iar distrugerea Atlantidei prin scufundare în ocean ar reprezenta distrugerea politică a Atenei, de care se temea Platon.

Era periculos, chiar în leagănul democraţiei, aşa cum considerăm noi astăzi Atena, să critici statul. Socrate a fost condamnat la moarte ca tulburător al ordinii sociale. Astfel încât, dacă Platon dorea să arate concetăţenilor săi slăbiciunile societăţii lor, alegoria era mai sigură decât afirmaţia directă. Deci, susţinând această teorie, Platon s-a protejat pe sine însuşi, prezentând punctele sale de vedere despre o guvernare bună, dar imaginară, aşa cum era Atena în vremurile de demult, şi îşi exprima temerile cu privire la viitorul Atenei, descriind distrugerea unui străvechi ţinut imaginar situat în Oceanul Atlantic.

O variantă a acestei interpretări sugerează că Atlantida lui Platon era o alegorie a ţinutului Siciliei, al cărui conducător Platon spera că va deveni un rege filosof. Cu toate acestea, conducătorul a fost o mare dezamăgire şi ţinutul părea să degenereze, îndreptându-se spre distrugere. Platon a scris deci un avertisment exprimat prin alegoria Atlantidei.

Parabolă: O altă interpretare susţine că, în loc

să fie o alegorie a unei probleme particulare, povestea Atlantidei este mai degrabă un text cu o morală generală. Dialogurile lui Platon conţin un număr de povestiri în al căror adevăr literal el nu credea în mod sigur. Aceste povestiri erau ficţiuni, dar ficţiuni filosofice sau parabole. Adică, ele erau relatări imaginative pe care le inventase pentru a exprima adevăruri importante despre natura umană şi despre lume. De exemplu, Platon descrie o rasă de oameni care trăia într-o peşteră şi nu vedea altceva decât umbrele proiectate pe perete de lumina a cărei sursă oamenii nu o vedeau niciodată. El a spus, de asemenea, că oamenii au fost cândva rotunzi, cu patru mâini şi patru picioare, dar mai târziu fiecare a fost împărţit în două, şi de atunci încoace fiecare jumătate îşi caută cealaltă jumătate pentru a se uni cu ea.

Platon nu credea în adevărul literal al acestor poveşti, aşa cum nici Iisus nu credea în adevărul literal al parabolelor sale despre fiul risipitor şi despre fecioarele nebune. Astfel de povestiri sunt parabole care exprimă adevăruri psihologice importante mai degrabă decât evenimente istorice. Povestea despre oamenii din peşteră spune că noi nu privim realitatea în mod direct, ci doar prin imagini asemenea umbrelor, transmise prin simţurile noastre. Povestea despre oamenii tăiaţi în două spune că noi nu existăm separat, ci ca parte a unei unităţi originare, la care trebuie să revenim. Platon numea astfel de poveşti „minciuni utile” sau „ficţiuni nobile”. Adică, ele sunt false din punct de vedere literal, dar adevărate spiritual.

Ca „ficţiune nobilă”, povestea Atlantidei ne vorbeşte despre beneficiile cooperării şi ale respectării legilor şi despre pedepsele lăcomiei şi ale ambiţiei. Este o poveste care ne atrage atenţia cât

de uşor putem degenera de la starea de dreptate şi fericire la cea de violenţă şi distrugere.

Mit: Un mit este diferit de oricare din interpretările precedente, deşi poate combina diferitele lor calităţi. Un mit se poate întemeia pe fapte istorice, dar importanţa sa este mult mai mare decât cea a unui fapt istoric, Iisus a fost o realitate istorică – un înţelept (Rabbi) evreu de acum două mii de ani, care a predicat şi a făcut minuni. Astăzi ni-l reamintim, totuşi, nu pentru realitatea sa istorică de predicator popular al legii evreieşti, ci datorită faptului că a fost transfigurat, în minţile şi în inimile celor care l-au urmat şi îl urmează, într-un Dumnezeu care moare şi învie. El a devenit un mit – şi miturile sunt mult mai importante şi mai puternice decât realităţile istorice.

Dacă a existat sau nu într-adevăr o Atlantida istorică aşa cum a descris-o Platon, dacă Platon a intenţionat ori nu să scrie o alegorie politică pentru a-şi instrui concetăţenii, dacă a creat sau nu o parabolă filozofică, povestea Atlantidei pe care el a spus-o a devenit un mit. Există fără îndoială unele baze istorice ale acestei poveşti, sunt desigur unele paralele alegorice ale Atlantidei în lumea lui Platon, la fel cum povestea este într-adevăr o „nobilă ficţiune" din care cititorii pot trage unele învăţăminte. Insă povestea Atlantidei a fost mereu reamintită şi este încă atât de populară din alt motiv. Povestea Atlantidei a vorbit la nivel subliminal şi foarte puternic multor generaţii de fiinţe umane gratie temelor mitice pe care le întruchipează.

Temele mitice ale Atlantidei

Două din temele mitice principale din povestea Atlantidei sunt cea a paradisului pierdut şi cea a potopului. Ambele teme apar în povestirile biblice –

despre Grădina Raiului şi Arca lui Noe – dar şi în miturile şi legendele din întreaga lume. Dar în povestea Atlantidei ele sunt combinate şi centrate pe fabulosul ţinut dispărut din Oceanul Atlantic.

Geografia Atlantidei. Toate miturile **se** referă **la** condiţia umană, astfel încât figura centraiă a fiecărui mit este omenirea. Povestea Atlantidei pare a fi despre un loc, mai degrabă decât despre o persoană, dar ţinutul poate fi considerat o întruchipare a omenirii. Există indicii în cadrul poveştii privind acest simbolism. De exemplu, amplasarea şi structura palatului regal, aşa cum am arătat ma. sus. se referă la o insulă centrală rotundă, încercuită de inele alternative de apă şi de uscat. Planul este cel al unei mandala, în centrul căreia se află templul închinat zeului, care este considerat sursa divină a ţinutului. Este o diagramă a sufletului omenesc, cu scânteia divină în miezul înconjurat de straturile succesive ale structurilor.

Concepţia lui Platon despre geografia Pământului este, de asemenea, o reprezentare simbolică, mitică, a constituirii omenirii şi a omului. El descrie lumea ca fiind un vast continent „adevărat", în mijlocul căruia se află un ocean care cuprinde două continente insulare mai mici. Un continent insular este format din Europa, Africa şi Asia, iar celălalt, situat spre apus, este constituit dm Atlantida. Un ţinut aflat la apus, în ocean, se regăseşte în multe mitologii – de exemplu, în mitologia celtică – fiind în general socotit un ţinut al morţii.

„Adevăratul" continent, care cuprinde totul este asemenea adevăratului Sine, în interiorul căruia s-a creat iluzia eu-rilor separate, la fel cum continentele insulare aparent separate au fost create de apele oceanului. Unul din acele continente insulare este lumea obişnuită sau eul nostru de zi cu zi. pe care îl identificăm cu lumea cunoscută nouă: Europa-Africa-

Asia. Celălalt continent este eul subliminal, care supravieţuieşte după moarte, dar despre care nu ştim nimic, deoarece s-a scufundat sub nivelul conştiinţei: misterioasa Atlantidă.

Paradisul pierdut. Dacă ne gândim la Atlantida şi la capitala sa regală ca reprezentând constituirea omenirii şi a omului, atunci povestea Atlantidei este povestea Grădinii Raiului. Uscatul a fost populat de zeul oceanului. Era un loc ideal, guvernat în mod perfect şi foarte roditor. Dar Atlantida a decăzut din starea sa fericită prin lăcomie şi ambiţie, defecte care i-au făcut pe locuitorii ei să ignore legile divine şi, drept urmare, ţinutul a fost distrus de cutremurele şi de potopul trimis de Zeus, tatăl zeilor.

Povestea mitică este uimitor de asemănătoare în elementele sale esenţiale, cu povestea despre Adam şi Eva, care au călcat poruncile divine date lor şi au fost conduşi de lăcomie şi de ambiţia de a fi la fel ca Dumnezeu, să mănânce fructul din Pomul Cunoaşterii Binelui şi Răului. Ca urmare, ei au fost alungaţi din Grădina Raiului, ale cărei porţi au fost zăvorâte pentru totdeauna.

Tema Paradisului Pierdut a fost deosebit de atrăgătoare, deoarece mulţi dintre noi avem sentimentul că suntem străini, pierduţi într-un ţinut straniu pe care am fost exilaţi, deoarece tinutul nostru originar ne-a fost interzis din cauza lăcomiei manifestate în experienţa lumii. Viaţa este deci o încercare de a regăsi Paradisul, de a găsi drumul înapoi spre Grădina Raiului, de a descoperi calea spre regatul Shambhala, de a localiza Atlantida pierdută. Atlantida, ca şi Grădina Raiului şi Shambhala, reprezintă primul nostru ţinut, izvorul nostru, solul fiinţei noastre, pe care l-am pierdut şi pe care tânjim să-l redobândim.

Potopul. Povestirile despre un mare potop sunt

uneori considerate consemnări istorice ale inundaţiilor reale din timpurile preistorice. Şi inundaţiile reale intră fără îndoială în complexul mitic al Popotului arhetipal. Dar fiinţele umane nu au rezonat cu acest mit atât de mult timp şi în întreaga lume, doar pentru că unii din strămoşii lor au fost prinşi de creşterea apelor pe malul unui râu sau pe ţărmul mării. Tema Potopului se referă la realitatea psihologică, nu la cea meteorologică. Ca orice element mitic important, Potopul are multe semnificaţii; el vorbeşte la mai multe niveluri, în mai multe feluri, şi nu poate fi redus doar la unul dintre ele.

O cale de a gândi despre Potop este, totuşi, să spunem că fiecare dintre noi este o insulă de conştiinţă personală în oceanul vieţii impersonale. Suntem permanent ameninţaţi de cutremurele pasiunilor şi apele crescânde ale inconştientului. Există un impuls natural înăuntrul nostru de a ne susţine identităţile personale, scopul evoluţiei noastre fiind să ne dezvoltăm eu-rile separate în mod armonios cu toate celelalte eu-ri separate. Astfel încât spectacolul uscatului cuprins de ape ne reaminteşte pericolul ce ameninţă conştiinţa noastră de a se pierde în inconştient şi scopul evoluţiei noastre de a fi dejucat sau întârziat.

Istoria mitului

Datorită puterii pe care a exercitat-o, povestea Atlantidei – doar câteva din acele valori mitice au fost atinse în scurta prezentare de mai sus – a supravieţuit din vremea în care Platon a spus-o pentru prima dată până în zilele noastre. În cursul acestei îndelungate existenţe, a suferit numeroase transformări S-au făcut numeroase referiri la ea în

antichitatea clasică, deşi ajunsese să fie aproape uitată în perioada medievală. iJtipă revigorarea culturii clasice în perioada renaşterii, Altantida şi-a regăsit locul pe care îl avusese. Descoperirea Amcricii a reaprins în mod special interesul, deoarece Platon vorbise despre un continent situat dincolo de Atlantida, la vestul Oceanului. începând din secolul al XIX-lea, interesul faţă de Altantida a înflorit din nou. Putem aminti aici doar câteva din numeroasele exemple ale acestui nou interes.

Lumea antediluviană a lui Donnelly. Spre sfârşitul secolului al XlX-lea, interesul faţă de Atlantida s-a intensificat în mod deosebit şi tezaurul ei de cunoştinţe a fost dirijat într-o nouă direcţie de către Ignatius Donnelly. Acesta era un avocat şi om politic interesat de cercetări şi de mistere. După ce a fost o vreme adjunct al guvernatorului statului Minnesota, el a ajuns la Washington în calitate de membru al Congresului Statelor Unite. Acolo el a descoperit izvoarele documentare păstrate de Biblioteca Congresului, petre- cându-şi mult timp citind şi colectând fapte neobişnuite. După încheierea celor opt ani pe care i-a petrecut în Camera Reprezentanţilor, Donnelly s-a retras la locuinţa sa şi a început să scrie cărţi.

Prima carte a lui Donnelly, publicată în 1882, a fost *Atlantida: Lumea antediluviană.* Lucrarea a devenit extrem de populară şi a modelat cursul celei mai mari părţi a interesului manifestat ulterior faţă de povestea Atlantidei. Teza lui Donnelly şi contribuţia sa la mitul Atlantidei s-au bazat pe existenţa, odinioară, a unei legături fizice între continentele răsăritean şi apusean. Această ipoteză explică cel mai bine, sau este singura cale de explicare a simi- larităţilor dintre flora, fauna şi

culturile umane existente între cele două Americi, pe de o parte, şi Europa, Africa şi Asia, pe de altă parte. Donnelly a presupus că legătura dintre est şi vest ar fi fost Atlantida lui Platon – un continent insular, situat în Oceanul Atlantic, unde civilizaţia umană a început şi de unde s-a răspândit spre est şi spre vest, pe măsură ce Atlanţii s-au extins ei înşişi într-un vast imperiu, până la distrugerea patriei lor.

Argumentele lui Donnelly au stârnit un mare interes şi respect atunci când le-a formulat. Astăzi, totuşi, ele ar fi respinse de aproape toţi savanţii şi cercetătorii datorită suprageneralizării, exagerării, şi imaginaţiei fără dovezi. Donnelly presupunea că similarităţile trebuie explicate printr-o origine istorică comună, în timp ce multe alte explicaţii erau posibile. în plus, multe din acele similarităţi s-au dovedit a fi de suprafaţă şi el a ignorat dovezile care

nu corespundeau teoriei sale. însă contribuţia lui Donnelly la mitul Atlantidei a fost importantă, deoarece considerând Atlantida drept un izvor principal al culturii umane, el a intensificat valoarea sa mitică. în versiunea lui Donnelly, Atlantida a fost locul de origine al omenirii modeme, astfel încât dispariţia sa a fost cu atât mai cumplită, implicând pierderea patriei noastre.

Atlantida domnişoarei Blavatsky. H. P. Blavatsky, marea iniţiată în ştiinţele ezoterice din secolul al XlX-lea, s-a referit de mai multe ori la Atlantida lui Platon în lucrarea sa *Isis dezvăluită* (1877), în principal pentru a pune în antiteză înţelepciunea anticilor cu scepticismul oamenilor moderni – o temă favorită a cărţii. într-una din referinţe (1: 591), totuşi, ea afirmă, despre consemnarea lui Platon, că ar conţine „aluzii bine păzite... împletind adevărul şi ficţiunea", indicând în mod clar că nu privea relatarea lui Platon ca pe o istorie literală, deşi credea că ar cuprinde adevăruri profunde şi importante.

Atunci când domnişoara Blavatsky a publicat lucrarea *Doctrina secretă* (1888), opera lui Donnelly era bine cunoscută, ea referindu-se la cartea acestuia cu expresia „acel minunat volum" (2:266) şi citând-o favorabil de mai multe ori. Blavatsky îl găsea pe Donnelly simpatic datorită respectului manifestat de acesta faţă de antici şi deoarece acesta venise cu o ipoteză în care vechimea şi distribuţia civilizaţiilor trecea mult dincolo de punctele de vedere limitate, eurocentrice, susţinute de majoritatea europenilor vremii sale – şi chiar ai vremii noastre. Cu toate acestea, Atlantida domnişoarei Blavatsky era foarte diferită de cea a lui Donnelly.

în *Doctrina secretă,* Blavatsky a alcătuit o vastă istorie a omenirii, începând nu cu vremurile preistorice, ci chiar cu stările pte-fizice ale fiinţei. Istoria umană în cursul ciclului nostru de evoluţie, conform afirmaţiilor domnişoarei Blavatsky, a început într-o stare materială mai subtilă decât cele pe care le cunoaştem şi cuprinde şapte mari etape de evoluţie, noi aflându-ne acum în cel de-al cincilea, care a început cu circa un milion de ani în urmă. Fiecare din etapele de evoluţie (numite „rase primordiale") este asociată cu un „continent" sau configuraţie a unor mase de uscat existente pe suprafaţa pământului.

Teoria „continentelor", aşa cum a fost prezentată de Blavatsky, poate fi comparată cu teoria din zilele noastre privind deriva continentelor. Geologii moderni cred că suprafeţele de uscat au constituit cândva o singură masă (numită „Panghea"), care apoi s-a împărţit în două. Jumătatea sudică a Pangheei („Gondwanaland") cuprindea America de Sud, Africa, Arabia, India, Australia şi Antarctica. Jumătatea nordică („Laurasia") s-a împărţit apoi în America de Nord şi Eurasia, creând deci Oceanul Atlantic între eie. Mişcarea maselor de uscat la suprafaţa pământului, conform teoriei modeme, transformă înfăţişarea continentelor de-a lungul timpului şi produce astfel modificări ale distribuţiei uscatului nu foarte diferite de continentele domnişoarei Blavatsky.

Diferitelor „continente" şi „Rase Primordiale" Blavatsky le-a dat nume pe care le-a împrumutat din tradiţiile străvechi sau din speculaţiile modeme pe care le-a socotit compatibile spiritului său. *Lemuria* este termenul pe care l-a folosit pentru „continentul" celei de-a treia „Rase Primordiale". Acest nume

fusese utilizat în 1864 de zoologul Philip L. Sclater pentru a denumi un continent ipotetic ce s-ar fi întins din Africa până în India şi peninsula Malaya. Numele derivă din *lemur,* animalul asemănător maimuţei care se găseşte astăzi mai ales în Insula Madagascar, dar era odinioară mult mai răspândit în zona Oceanuhn Indian. Existenţa continentului a fost propusă pentru a explica similarităţile geologice şi zoologice observate în acea zonă, care corespunde parţial ţinutului Gondwana, o ipoteză ştiinţifică mai recentă.

„Continentului" celei de-a patra „Rase Primordiale" – etapă a evoluţiei umane aflată imediat înaintea celei actuale – Blavatsky i-a dat numele de *Atlantida.* Folosind acest nume, în mod clar ea nu a identificat al patrulea „continent" cu insula despre care vorbea Platon, nici cu interpretarea dată acesteia de către Donnelly. Ceea ce Blavatsky numea „Atlantida" este un ţinut mult mai vechi şi mai mare decât insula lui Platon. Este mult mai aproape de configuraţia maselor de uscat de la suprafaţa planetei cu cinci până la şase milioane de ani în urmă, mai degrabă decât o insulă de mari dimensiuni, în actualul Ocean Atlantic, cu 11.500 de ani în urmă. în lini' mari, se poate compara cu mai modemul concept de Laurasia, deşi nu are aceeaşi vârstă geologică.

Deşi Blavatsky s-ar putea să fi gândit că Atlantida lui Platon păstra unele indicii foarte depărtate privind masele de uscat pe care ea le-a numit Atlantida, în mod sigur ea nu credea că e vorba de acelaşi lucru. A presupune că Blavatsky vorbea despre Atlantida lui Platon doar pentru că folosea acelaşi nume este o greşeală ce poate fi evitată citind ceea ce a spus ea despre masa continentală denumită cu acelaşi nume ca şi cel folosit de Platon.

Atlantida lui Scott-Elliot. W. Scott-Elliot a scris două cărţi, *Povestea A tlantidei* (1896) şi *Lemuria dispărută* (1904), care constituie eforturi interesante de a combina şi armoniza numeroasele tradiţii ale mitului Atlantidei. El concepe cele două continente din perspectiva tradiţiei Blavatsky ca mase de uscat pe care s-au desfăşurat primele etape de evoluţie a omenirii. Dar el abordează descrierea lor mult mai aproape de tradiţia reprezentată de Donnelly, argumentând că distribuţia istorică a anumitor caracteristici, naturale şi culturale, presupun existenţa anterioară a unor mase de uscat ce făceau legătura între acestea. El citează opinii ştiinţifice din vremea sa care susţin acest argument.

în plus, totuşi, Scott-Elliot s-a bazat pe rezultatele unei investigaţii de clarvăzător în domeniul preistoriei pentru a furniza detalii despre existenţa acelor ţinuturi şi a vieţii umane care a evoluat în cadrul lor. O asemenea clarviziune implică folosirea unor facultăţi inerente tuturor fiinţelor umane, controlate însă activ doar de câţiva oameni. Persoana care controlează şi care poate folosi asemenea facultăţi în mod practic percepe, prin alte canale decât văzul şi auzul, evenimente desfăşurate la mare distanţă în spaţiu şi în timp. Atât experienţa comună, cât şi unele experimentări ştiinţifice sugerează că asemenea facultăţi există într-adevăr. Doar că ele sunt greu de controlat şi rezultatele lor sunt greu de interpretat.

Dacă observarea obişnuită cu ajutorul ochilor şi urechilor, ca organe de simţ fizice, este adesea greşită sau înşelătoare, observaţia clarvăzătoare prin facultăţi mai subtile este şi mai puţin de încredere. Clarvăzătorii trebuie să interpreteze ceea ce percep atât pentru ei înşişi cât şi pentru ceilalţi în termeni familiari şi uşor de recunoscut. Dar metoda

de percepţie şi adeseori lucrurile şi fenomenele percepute sunt izbitor de diferite de lucrurile şi fenomenele obişnuite. Clarviziunea, dacă este reală, este plină de capcane, aşa cum a arătat Blavatsky, şi ar trebui interpretată cu precauţie şi cu o doză sănătoasă de scepticism.

Deşi sursa clarvăzătoare a informaţiilor lui Scott-Elliot despre Atlantida şi Lemuria nu este identificată în această carte, ea a fost aproape sigur Charles Webster Leadbeater. Leadbeater a fost un prelat al Bisericii Anglicane, care a devenit apoi un influent scriitor al Societăţii Teosofice. A fost un clarvăzător remarcabil, a cărei trăsătură caracteristică era o interpretare foarte detaliată şi aproape reală a ceea ce percepea. Descrierile făcute de Leadbeater vremurilor primordiale, locurilor extraterestre, modelelor cosmice, detaliilor infra-microscopice şi lumilor alcătuite din materie rarefiată păreau la fel de familiare şi de normale ca lucrurile şi fenomenelor din imediata vecinătate sau ca vechiturile de pe rafturile unui anticariat din Epoca Victoriană. Descrierile lui Leadbeater erau clare, uşor de înţeles, exacte şi concrete, chiar atunci când se ocupa de fenomene exotice şi abstracte. Prin urmare, el a devenit şi rămâne şi astăzi o autoritate în domeniul lumilor interioare foarte căutată de cititori. în cursul anului 1894, el s-a angajat într-o cercetare prin clarviziune, care a dus la realizarea hărţilor şi stabilirea detaliilor pentru cartea lui Scott-Elliot.

Descrierile făcute de Scott-Elliot Lemuriei şi Atlantidei combină utilizarea termenilor aleşi de Blavatsky pentru denumirea maselor de uscat primordiale, o argumentare din perspectiva ştiinţelor, care este astăzi în mare parte depăşită,

după exemplul lui Donnelly, şi investigaţiile de clarvăzător ale lui Leadbeater privind detaliile geografice şi culturale. Deci Scott-Elliot a reunit şi a împletit mai multe tradiţii ale Atlantologiei din secolul al XIX-lea. Scrierea sa cu acest subiect este un document important în istoria studiilor despre Atlantida, care au început cu 2500 de ani în urmă.

în afara valorii sale istorice, ca o fază în dezvoltarea mitului Atlantidei, compilaţia lui Scott-Elliot despre comorile de înţelepciune ale Atlantidei are şi o valoare intrinsecă, la fel ca şi cercetarea despre Lemuria. Miturile sunt veşnice. Ele satisfac aşteptările şi nevoile umane şi fac apel la năzuinţa noastră de a primi explicaţii şi călăuzire într-o lume pe care o înţelegem doar imperfect. Scott-Elliot a tratat aceste mituri aşa cum trebuie tratate miturile – nu ca pe nişte piese de muzeu sau ca fărâme ale înţelepciunii străvechi, ci ca o realitate vie.

Pentru ca miturile să fie vii, trebuie să credem în ele. Şi, în mod paradoxal, credinţa într-un mit îl face să fie real. Atlantida este reală pentru că oamenii au crezut în existenţa ei timp de două milenii şi jumătate. Miturile Atlantidei şi Lemuriei sunt vii deoarece obiectivează temeri, speranţe, năzuinţe şi aşteptări adânc înrădăcinate în fiinţa noastră. Noi am fost cu toţii locuitori ai Atlantidei dispărute. Noi toţi suntem atlanţi care au supravieţuit potopului. Cartea lui Scott-Elliot este un ghid de călătorie în patria noastră străveche, dispărută acum şi scufundată sub valuri. Prin această carte putem vizita imaginar o ţară din trecutul nostru mitic, putem păşi din nou pe străzile Cetăţii cu Porţile de Aur şi putem privi faţă în faţă pe paznicii acelui ţinut – Maeştrii înţelepciunii, care sunt atât trecutul, cât şi viitorul nostru.

Prefaţă la prima ediţie,
de A. P. Sinnett

Pentru cititorii care nu sunt la curent cu progresele făcute în ultimii ani de cercetători serioşi ai ştiinţelor oculte promovate de Societatea Teosofică, semnificaţia afirmaţiilor cuprinse în paginile următoare ar putea să fie greşit înţelese fără unele explicaţii preliminare. Cercetarea istorică a depins până acum, în civilizaţia occidentală, de documente scrise de un fel sau altul. Atunci când consemnările literare nu au mai fost suficiente, unele monumente din piatră au fost uneori disponibile şi unnele fosile ne-au dat câteva dovezi fără echivoc, deşi nearticulate, privind vechimea rasei umane; dar cultura modernă a pierdut din vedere sau a omis posibilităţile legate de investigarea evenimentelor trecutului, care sunt independente de dovezile supuse greşelii transmise nouă de scriitorii antici. Lumea, în ansamblul ei, este astăzi atât de puţin conştientă de resursele facultăţilor umane, încât pentru majoritatea oamenilor, însăşi existenţa, chiar şi ca potenţialitate, a puterilor psihice, de care unii dintre noi sunt conştienţi şi le exercită în fiecare zi, este negată cu dispreţ şi luată în derâdere. Situaţia este tragicomică din punctul de vedere al celor care apreciază perspectivele evoluţiei, deoarece omenirea ţine astfel la distanţă cu îndărătnicie cunoaşterea care este esenţială pentru propriul său progres ulterior. Cultivarea maximă de care este capabil intelectul uman în timp ce îşi neagă toate resursele conştiinţei sale spirituale mai înalte, nu poate fi mai mult decât un proces pregătitor în comparaţie cu

ceea ce s-ar putea realiza atunci când facultăţile ar fi suficient de extinse pentru a intra în relaţie conştientă cu planurile supra-fizice sau cu aspectele naturii.

Pentru oricine va avea răbdare să studieze rezultatele publicate ale investigaţiilor psihice întreprinse în ultimii 50 de ani, realitatea clarviziunii ca fenomen ocazional al inteligenţei umane, trebuie să se stabilească pe o temelie de nezdruncinat. Pentru cei care, tară să fie ocultişti – adică cercetători ai aspectelor mai înalte ale Naturii, aflaţi în situaţia să obţină informaţii mai valoroase decât cele obţinute în formă scrisă – pentru cei care se bazează doar pe dovezile scrise, o declaraţie din partea altora privind neîncrederea în posibilitatea clarviziunii, este asemănătoare cu proverbiala neîncredere a africanilor în existenţa gheţii. Dar experienţele clarviziunii care s-au acumulat în mâinile celcr care au studiat-o în legătură cu mesmerismul, nu fac altceva decât să dovedească existenţa, în natura umană, a unei capacităţi de accesare a fenomenelor fizice petrecute la distanţă fie în spaţiu fie în timp, într-un mod care nu are nimic de a face cu simţurile fizice. Cei care au studiat misterele clarviziunii în legătură cu învăţăturile teosofice au ajuns să îşi dea seama că resursele ultime ale acelei facultăţi depăşesc cu mult umilele sale manifestări de care se ocupă cercetătorii neîndrumaţi, aşa cum resursele matematicilor superioare le depăşesc pe cele ale abacului. Clarviziunea este într-adevăr de mai multe feluri, toate devenind uşor de înţeles atunci când apreciem modul în care conştiinţa umană funcţionează pe diferite planuri ale naturii. Facultatea de a citi paginile unei cărţi închise sau de a distinge obiecte legat la ochi ori când acestea sunt situate la distanţă de observator, este o calitate oarecum diferită de cea folosită în cunoaşterea evenimentelor trecute. Aceasta din urmă este dintre acelea despre care este necesar să amintesc ceva

aici, pentru ca adevăratul caracter al prezentului tratat despre Atlantida să poată fi înţeles, dar mă refer la ceilalţi pur şi simplu pentru ca explicaţia pe care trebuie s-o dau aicj să nu poată fi înţeleasă greşit ca o teorie completă a clarviziunii în toate varietăţile sale.

Cel mai bine putem fi ajutaţi în înţelegerea clarviziunii legate de evenimentele trecute, analizând în primul rând fenomenele memoriei. Teoria memoriei ca rearanjare imaginară a moleculelor fizice ale materiei creierului, desfăşurându-se în fiecare clipă a vietn noastre, se prezintă pe sine ca nefiind plauzibilă pentru oricine depăşeşte cu un singur grad nivelul de gândire al materialiştilor ateişti nedispuşi la compromisuri. Pentru oricine acceptă, chiar şi ca ipoteză raţională, ideea că un om este ceva mai mult decât un trup animat, trebuie considerată drept rezonabilă ipoteza că memoria are de-a face cu un principiu „supra-fizic" al existenţei omului. Pe scurt, memoria este o funcţie a unui plan mai înalt decât cel fizic. Imaginile memoriei este clar că sunt imprimate într-un mediu non-fizic şi sunt accesibile gânditorului întrupat în cazurile obişnuite printr-un anumit efort pe care îl face la fel de inconştient, pentru un caracter scrupulos, pe cât este de inconştient creierul de impulsurile care acţionează muşchii inimii. Evenimentele cu care avusese de-a face în trecut sunt fotografiate de Natură pe filele nepieritoare ale materiei supra-fizice şi, făcând un efort interior adecvat, omul este capabil să le readucă, atunci când are nevoie de ele, la îndemâna unui simţ intern care îşi reflectă percepţia în creierul fizic. Noi nu suntem toţi capabili să facem acest efort la fel de bine, astfel încât memoria este uneori neclară, însă

chiar şi în experienţa cercetărilor mesmerice, supra-excitarea ocazională a memoriei prin mesmerism este ceva obişnuit, familiar. Circumstanţele dovedesc pe deplin că înregistrările Naturii sunt accesibile dacă ştim să le accesăm sau chiar dacă propria noastră capacitate de a face un efort este îmbunătăţită cumva fără a avea o cunoaştere mai bună a metodei folosite. Şi de la acest gând putem trece cu uşurinţă la ideea că, într-adevăr, înregistrările Naturii nu sunt colecţii separate de trăsături caracteristice individuale, ci constituie memoria atotcuprin- zătoarea a Naturii înseşi, din care diferiţi oameni sunt capabili să aleagă aspecte ale realităţii în funcţie de capacităţile lor.

Nu spun că un gând decurge ca o consecinţă logică din celălalt. Ocultiştii ştiu că ceea ce am afirmat eu este adevărat, dar scopul meu actual este să arăt cititorului ce nu este un ocultist, cum ajunge un ocultist deplin la rezultatele sale, fără a încerca să trec în revistă toate etapele evoluţiei sale mentale în această scurtă explicaţie. Ar trebui consultată literatura teosofică în ansamblu de către cei care ar căuta o elucidare mai completă a perspectivelor măreţe şi a demonstraţiilor practice ale învăţăturilor sale, care, în cursul dezvoltării gândirii teosofice, au fost aduse „la lumina lumii" în beneficiul tuturor celor capabili şi competenţi să se bucure de ele.

Memoria Naturii are în realitate o extraordinară unitate, la fel cum întreaga omenire descoperă că formează o unitate spirituală dacă ajunge la un plan suficient de elevat al Naturii, în căutarea minunatei convergenţe în care unitatea este atinsă fără pierderea individualităţii. Pentru omenirea obişnuită, totuşi, la acest stadiu de început al evoluţiei sale reprezentate în prezent de majoritatea oamenilor,

capacităţile spirituale interne ce depăşesc posibilităţile de exprimare ale creierului simt deocamdată atât de imperfect dezvoltate, încât nu permit accesul la înregistrările din vastele arhive ale memoriei Naturii, cu excepţia acelora cu care au fost în contact în mod individual la crearea lor. Efortul interior „orb" pe care sunt capabili să-l facă, de regulă, nu va atrage şi alte eforturi în acelaşi sens. Dar în viaţa obişnuită avem experienţa apariţiei „pâlpâitoare" a unor eforturi puţin mai eficiente. „Transferul gândurilor" este un umil exemplu. în acest caz, „impresiile asupra minţii" unei persoane – imagini din memoria Naturii, cu care este în relaţii normale, sunt preluate de o altă persoană care este capabilă, fără a fi conştientă de metoda utilizată, să acceseze memoria Naturii în condiţii favorabile, depăşind puţin zona care se află în relaţii fireşti. O astfel de persoană a început, deşi încă timid să exerseze facultatea clarviziunii astrale. Acest termen poate fi folosit pentru a desemna tipul de clarviziune pe care mă străduiesc acum să-l elucidez şi care, în unele din realizările sale măreţe, a fost folosit pentru a desfăşura investigaţiile pe baza cărora a fost compilat prezentul studiu despre Atlantida.

Nu există în mod real limită pentru resursele clarviziunii astrale în investigaţii privind istoria trecută a pământului, fíe că este vorba de evenimente de care a a\Tit parte rasa umană în epot i e preistorice, fie de evoluţia planetei înseşi de-a lungul perioadelor geologice anterioare apariţiei omului, fie de evenimente mai recente, de naraţiuni curente distorsionate de istorici nepăsători sau perverşi. Memoria Naturii este extrem de precisă şi de amănunţită. Va veni o vreme, la fel de sigur precum precesia echinocţiilor, când metoda literară

de cercetare istorică va fi lăsată de o parte şi considerată învechită, în cazul oricărei activităţi originale. Oamenii dintre noi care sunt capabili să practice clarviziunea astrală – dar care nu au fost chemaţi să exercite funcţii mai înalte legate de promovarea progresului uman, despre care oamenii obişnuiţi de astăzi ştiu mai puţin decât ştie un ţăran indian despre şedinţele cabinetului britanic – sunt încă foarte putini. Cei care ştiu ce pot face aceşti oameni puţini şi prin ce procese de instruire şi autodisciplina au trecut ei pentru atingerea acestor idealuri interioare, atingerea clarviziunii astrale fiind unul din acestea, sunt mulţi, dar constituie încă o infimă minoritate în comparaţie cu lumea modernă cultivată. Dar, pe măsura trecerii timpului, într-un viitor măsurabil, unii dintre noi au motive să fie siguri că numărul celor care sunt competenţi să practice clarviziunea astrală va creşte suficient pentru a se extinde printre cei care astăzi sunt conştienţi de capacităţile lor, până când va ajunge să cuprindă întreaga inteligenţă şi cultură a lumii civilizate doar în câteva generaţii de acum încolo. între timp, prezentul volum este primul realizat ca o încercare de pionierat a noii metode de cercetare istorică. Este amuzant pentru toţi cei care sunt interesaţi de această cercetare să se gândească cât de greşit va fi interpretat – peste puţin timp, de către cititorii materialişti, incapabili să accepte explicaţia deschisă, prezentată aici, a principiului pe baza căruia a fost pregătită – drept o operă de imaginaţie.

Pentru beneficiul celor care pot fi mai intuitivi, ar fi bine să spunem câteva cuvinte pentru a-i feri să presupună că, deoarece cercetarea istorică prin intermediul clarviziunii astrale nu este obligată să trateze perioade istorice deja stabilite, ci poate

ajunge la intervale de sute de mii de ani, acesta ar fi un proces care nu implică nici un fel de problemă. Fiecare fapt prezentat în acest volum a fost cules cu extremă atenţie, în cursul unei investigaţii în care au fost angajate mai multe persoane calificate timp de mai mulţi ani, paralel cu alte activităţi. Pentru a asigura succesul activităţii lor, li s-a permis accesul la unele hărţi şi documente fizice păstrate din perioade străvechi – salvate din distrugerile provocate de neamurile migratoare care au ocupat Europa, în scurtele epoci de dezvoltare a civilizaţiei, între numeroasele războaie şi sub presiunea fanatismului care a socotit ştiinţa drept un sacrilegiu în cursul Evului Mediu european.

Oricât de dificilă ar fi fost această sarcină, vom recunoaşte că a meritat efortul, oricine dându-şi seama că era absolut necesară o înţelegere adecvată a fazei de evoluţie umană din Atlantida, pentru o înţelegere mai bună a lumii în care trăim. Fără această înţelegere, toate speculaţiile privind etnologia sunt inutile şi înşelătoare. Evoluţia rasei umane este dominată de haos şi confuzie, fără a folosi cheia furnizată de caracterul civilizaţiei atlante şi de configuraţia pământului în perioada Atlantidei. Geologii ştiu că suprafeţele uscatului şi oceanului trebuie să se fi schimbat în mod repetat în cursul perioadei despre care ştiu – din starea rămăşiţelor păstrate în diferite straturi – că acele ţinuturi au fost locuite. Şi pentru o mai exactă cunoaştere a datelor la care au avut loc schimbările, ei au abandonat în gândirea lor practică vechile teorii şi, cu excepţia unor ipoteze iniţiate de naturalişti cu privire la emisfera sudică, s-au străduit în general să armonizeze migraţiile raselor umane şi configuraţia pământului de astăzi, în acest fel, întreaga viziune retrospectivă devine absurdă; şi schema etnologică

rămâne atât de vagă şi de obscură, încât nu reuşeşte să înlocuiască concepţiile imature despre începuturile omenirii, care domină încă modurile de gândire religioasă şi împiedică progresul spiritual al epocii. Decăderea şi dispariţia, în cele din urmă, a civilizaţiei Atlante sunt, la rândul lor, la fel de instructive ca şi ascensiunea şi gloria acesteia. Pentru că mi-am îndeplinit scopul propus de a face o scurtă introducere a acestei lucrări, o scurtă explicare sub formă ue prefaţă, recomandările mele nu vor putea să-i convingă mai mult pe cititori de importanţa lucrării decât conţinutul acestei cărţi.

1896

**Lumea după catastrofa de acum aproximativ 800.000 de ani,
până la catastrofa de acum 200.000 de ani.**

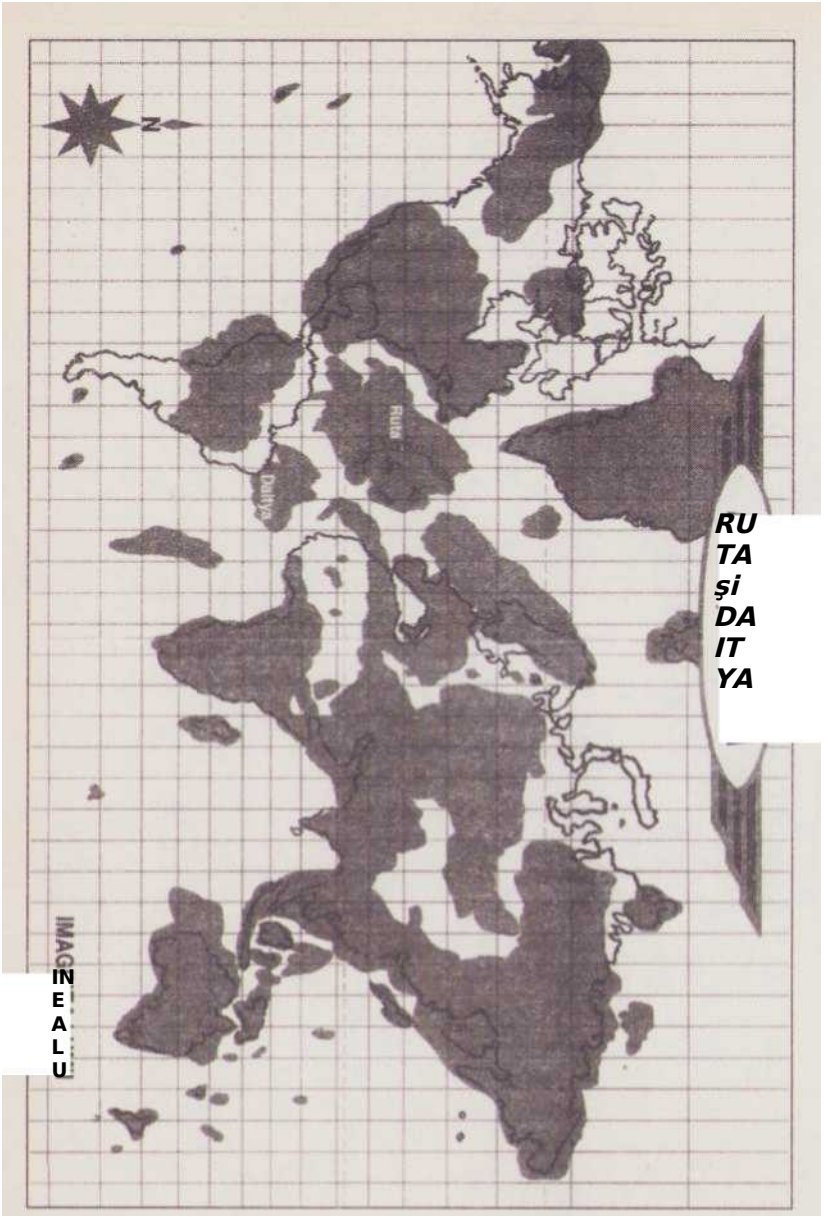

**Lumea după catastrofa de acum 200.000 de ani,
până la catastrofa de acum circa 80.000 de ani.**

POVESTEA ATLANTIDEI

Schiţă geografică, istorică şi etnologică

Scopul general al subiectului pe care ni l-am propus va fi realizat cel mai bine prin luarea în consideraţie a tuturor informaţiilor pe care le putem obţine despre diferitele naţiuni care compun rasa a Cincea sau Rasa Ariană.

Din vremea civilizaţiilor greacă şi romană până astăzi au fost scrise numeroase volume despre fiecare popor care a urcat, la rândul său pe scena istorie!. Instituţiile politice, credinţele religioase, deprinderile şi obiceiurile sociale şi domestice au fost analizate şi catalogate, şi nenumărate lucrări, publicate în multe limbi, consemnează contribuţia lor la progresul civilizaţiei.

în plus, trebuie să reamintim faptul că, din istoria celei de-a Cincea Rase, noi nu deţinem decât un fragment – documentele referitoare la ultimele neamuri din sub-rasa Celtică şi primele neamuri din sub-rasa Teutonică.

Dar sutele de mii de ani din vremea când primii arieni şi-au părăsit ţinuturile de pe ţărmurile mării din Asia Centrală până în vremea grecilor şi romanilor, păstrează mărturii ale dezvoltării şi prăbuşirii a nenumărate civilizaţii. Despre prima sub-rasă a rasei noastre ariene, care a locuit în India şi a colonizat Egiptul în vremurile preistorice, nu ştim practic nimic şi acelaşi lucru poate fi spus şi despre neamurile Chaldean, Babilonian şi Asirian, care au format a doua sub-rasă – deoarece

frânturile de cunoaştere obţinute din recent descífratele inscripţii hieroglife sau cuneiforme de pe mormintele egiptene sau de pe tăbliţele babiloniene cu greu ar putea să se spună că ar constitui istorie. Perşii, care aparţin sub-rasei a treia (Iraniană), este adevărat că au lăsat puţin mai multe urme, însă despre civilizaţiile mai vechi ale

sub-rasei a patra (Celtică) nu avem deloc documente. Abia o dată cu afirmarea ultimelor mlădiţe din neamul celtic, adică popoarele grec şi roman, ajungem la timpurile istorice.

De asemenea, în plus faţă de perioada albă din trecut, există o perioadă albă şi în viitor. Deoarece din cele şapte sub-rase care trebuie să împlinească istoria unei mari Rase Primordiale, doar cinci şi-au manifestat existenţa până astăzi. Din propria noastră sub-rasă a cincea (Teutonică) s-au dezvoltat deja multe naţiuni, dar încă nu şi-a încheiat cursa, în timp ce sub-rasele a şasea şi a şaptea, care se vor dezvolta pe continentele Americii de Nord şi de Sud, vor avea să dea lumii mii de ani de istorie.

Încercând aşadar să rezumăm în câteva pagini informaţiile despre progresele omenirii în cursul perioadei care trebuie să se fi întins cel puţin pe tot atâţia ani ca şi perioada la care ne-am referit mai sus, ar trebui să ne dăm seama cât de superficială, în mod inevitabil, trebuie să fie această schiţă.

O consemnare a progreselor omenirii în cursul celei de-a cincea rase (Ariană) ar trebui să cuprindă istoria multor naţiuni şi să înregistreze ascensiunea şi prăbuşirea multor civilizaţii.

De asemenea, au avut loc unele catastrofe la o scară neîntâlnită încă de-a lungul existenţei celei de-a cincea rase, de mai multe ori în evoluţia celei de-a patra rase. Distingerea Atlantidei a fost încheiată printr-o serie de catastrofe cu diferite caracteristici, de la mari cataclisme în care teritoriul s-a scufundat şi populaţia a pierit, până la comparativ lipsitele de importanţă alunecări de teren, cum ar fi cele întâlnite astăzi pe ţărmurile noastre. Atunci când prima mare catastrofă a început procesul de distrugere, micile alunecări de teren au continuat fără întrerupere, încet dar sigur,

culminând cu scufundarea întregului continent. Patru mari catastrofe le depăşesc pe toate celelalte în magnitudine. Prima a avut loc în Miocen, în urmă cu circa 800.000 de ani. A doua, mai slabă, a urmat acum vreo 200.000 de ani. A treia, foarte puternică, a fost cu 80.000 de ani în urmă şi a distrus tot ce mai rămăsese din continentul Atlantida, cu excepţia insulei căreia Platon i-a dat numele de Poseidonis, care s-a scufundat la rândul ei în urma celei de-a patra şi ultimei mari catastrofe, petrecute în anul 9564 î. Hr.

Acum, atât consemnările scriitorilor antici, cât şi cercetările ştiinţifice modeme confirmă existenţa unui continent străvechi pe locul Atlantidei dispărute.

înainte de a trece la consideraţiile privind subiectul propriu-zis, vă propun să trecem rapid în revistă sursele în general cunoscute şi care furnizează dovezi ce întăresc rezultatele noastre. Acestea pot fi grupate în următoarele cinci clase:

Prima, mărturii privind fundul oceanului.

A doua, distribuţia faunei şi florei.

A treia, similaritatea limbajului şi a tipului etnologic.

A patra, similaritatea credinţei religioase, a ritualului şi a arhitecturii.

A cincea, consemnările scriitorilor antici despre tradiţiile privind prima rasă umană şi legendele despre potop.

Mărturii privind fundul oceanului.

în primul rând, dovezile privind fundul oceanului pot fi rezumate în câteva cuvinte. îndeosebi datorită expediţiilor întreprinse de

canonierele britanică „ChaPenger” şi americană „Dolphiif (cu toate că şi Germania a fost asociată în cercetarea ştiinţifică) fundul întregului Ocean Atlantic este acum cartografiat, dezvăluind existenţa, în mijlocul Atlanticului, a unei imense creste sau dorsale cu altitudine mai mare decât restul. Această creastă porneşte de la circa 50 de grade latitudine nordică, în direcţia sud-vest, către coastele Americii de Sud, apoi în direcţia sud-est spre ţărmul Africii, schimbându-şi din nou direcţia în apropierea Insulei Ascension, îndreptându-sc direct spre sud către Insula Tristan da Cunha. Creasta se înalţă aproape abrupt până la circa 9.000 de picioare (circa 2.750 de metri, n. trad.) faţă de fundul oceanului, în timp ce Insulele Azore, Sf. Paul, Ascension şi
Tristan da Cunha sunt vârfurile acestui ţinut aflate încă la suprafaţa apei. Este nevoie de un cablu de 3.500 de stânjeni marini sau de 21.000 de picioare (circa 6.400 m, n. trad.) pentru a sonda cele mai mari adâncimi ale Oceanului Atlantic, dar cele mai înalte porţiuni ale crestei sunt la doar o sută până la câteva sute de metri sub nivelul mării.

Sondările au arătat, de asemenea, că dorsala este acoperită cu urme ale unor erupţii vulcanice, care pot fi observate traversând oceanul până la coastele Americii. într-adevăr, faptul că fundul oceanului, în special în jurul Insulelor Azore, a fost scena unor erupţii vulcanice gigantice, şi aceasta într-o perioadă geologică măsurabilă, este dovedit fără dubii de investigaţiile efectuate în cursul expediţiilor menţionate mai sus.

Dl. Starkie Gardner este de părere că, în Eocen, Insulele Britanice făceau parte dintr-o insulă sau dintr-un continent mai mare, care se întindea în Oceanul Atlantic, şi că „o mare parte din uscat exista anterior acolo unde acum e mare, iar

Cornwall, Scilly, insulele din Marea Mânecii, Irlanda şi Marea Br*anie sunt ceea ce a mai rămas din zonele cele mai înalte" *(Popular Scientific Review,* Iulie 1878).

Distribuţia faunei şi a florei

Existenţa dovedită, pe continente separate de oceane, a unor specii similare de faună şi de floră constituie o permanentă enigmă atât pentru zoologi, cât şi pentru bo- tanişti. Insă dacă a exista cândva o legătură între aceste continente, care să permită migraţia naturală a unor animale şi plante, enigma este rezolvată. Rămăşiţe fosile ale cămilei se găsesc acum în India, Africa, America de Sud şi Kansas: dar una din ipotezele general acceptate de naturalişti susţine că fiecare specie de animal sau de plantă este originară dintr-o anumită zonă a globului, de unde s-a extins treptat în alte locuri. Cum ar putea fi explicată existenţa unor astfel de rămăşiţe fosile fără a presupune existenţa unei comunicaţii pe uscat în epoci străvechi? Descoperirile recente din straturile fosile din statul american Nebraska par, de asemenea, să dovedească faptul că originea calului ar putea fi în emisfera occidentală, deoarece aceasta este singura parte a lumii unde au fost descoperite asemenea rămăşiţe fosile, putându-se identifica diferite etape intermediare în evoluţia către calul actual. Ar fi aşadar greu să explicăm prezenţa calului în Europa în afara ipotezei unei căi de comunicare pe uscat între cele două continente, deoarece este sigur că au existat cai sălbatici în Europa şi Asia înaintea domesticirii lor de către om, proces care ar fi putut avea loc în paleolitic.

Bovinele şi ovinele, aşa cum le cunoaştem noi astăzi, au şi ele o vechime la fel de mare. Darwin a descoper t bovine domesticite în Europa în paleoliticul timpuriu, acestea fiind obţinute într-o perioadă îndelungată din specii sălbatice înrudite cu bizonul american. Rămăşiţe ale leului de peşteră din Europa se găsesc şi în America de Nord. Trecând acum de la regnul animal la cel vegetal, se pare că cea mai mare parte a florei din miocen, în Europa – care se găseşte în principal în straturile fosile din Elveţia – există în prezent în America, iar o altă parte în Africa. Dar faptul cel mai remarcabil în legătură cu America este că majoritatea acestor plante se găsesc în statele de pe coasta de est, foarte multe lipsesc de pe coasta dinspre Oceanul Pacific, ceea ce pare să demonstreze că au ajuns pe continent dinspre Atlantic. Profesorul Asa Grey susţine că, din 66 de genuri şi 155 de specii care se găsesc în pădurea din partea de est a Munţilor Stâncoşi, doar 31 de genur. şi 78 de specii se găsesc la vest de acest lanţ muntos.

Dar problema cea mai complicată din toate apare în cazul unei specii de bananier (Musa paradisiaca, n. trad.). Profesorul Kuntze, un eminent botanist german, se întreabă „pe ce cale a ajuns în America această plantă (originară din zonele tropicale ale Asiei şi Africii), care nu poate rezista unei călătorii prin zona temperată?”. Aşa cum arată acesta, planta este fără seminţe, nu poate fi înmulţită prin butaşi, dar nici nu are bulbi care să poată fi uşor transportaţi. Rădăcina sa este asemănătoare unui copac. Ar fi necesară o îngrijire specială pentru a o transporta şi nu ar rezista unei deplasări de lungă durată. Singura cale prin care s-ar putea explica apariţia sa în America este să

presupunem că trebuie să fi fost transportată de omul civilizat într-o vreme când regiunile polare aveau o climă tropicală ! El adaugă: „O plantă cultivată care nu are seminţe trebuie să fi fost cultivată *o perioadă foarte îndelungată ...* este poate corect să tragem concluzia că aceste plante au fost cultivate încă de la începutul perioadei Potopului". De ce, am putea întreba, nu am putea să mergem la perioade şi mai îndepărtate şi unde exista civilizaţia necesară pentru cultivarea plantei, sau condiţiile climatice şi tehnice cerute pentru transportarea sa, dacă nu ar fi existat odinioară o legătură între lumea veche şi cea nouă?

Profesorul Wallace, în încântătoarea sa lucrare *Island Life* (Viaţa pe insulă), ca şi alţi scriitori în numeroase opere importante, au lansat ipoteze ingenioase pentru a explica identitatea florei şi faunei din ţinuturi aflate la mari distanţe unul de altul, şi deplasarea lor peste ocean, dar toate aceste teorii sunt neconvingătoare şi fragile în diferite puncte.

Este bine cunoscut că grâul, aşa cum îl cunoaştem noi astăzi, nu a existat vreodată într-o stare într-adevăr sălbatică, şi nici nu există dovezi ale evoluţiei sale din specii fosile. Cinci soiuri de grâu erau *deja cultivate* în Europa în paleolitic – o varietate descoperită în „locuinţele lacustre" fiind cunoscută sub numele de grâu egiptean. Pornind de la această descoperire, Darwin susţinea că oamenii care trăiau în locuinţele lacustre „fie au avut relaţii comerciale cu unele popoare din sud, fie au venit din sud în calitate de colonişti". El a tras concluzia că grâul, orzul, ovăzul, etc. provin din *specii astăzi dispărute* sau atât de diferite încât nu pot fi identificate, în acest caz: „Omul trebuie să

fi cultivat cerealele încă dintr-o perioadă extrem de îndepărtată". Regiunile în care s-au dezvoltat aceste specii dispărute şi civilizaţia în cadrul căreia au fost cultivate prin selecţia inteligentă sunt deopotrivă considerate ca aparţinând continentului dispărut, ai cărui colonişti le-au purtat către est şi vest.

De la faună şi floră trecem acum la om.

Similaritatea limbajului

Limba bască apare ca singulară printre limbile europene, neavând afinităţi cu nici una din ele. După opinia lui Farrar, „nu a fost niciodată vreo îndoială că această limbă izolată, păstrându-şi identitatea într-un colt occidental al Europei, între două regate puternice, seamănă prin structura sa cu limbile aborigene din vastul continent situat peste ocean (America) şi doar cu acele hmbi" *(Families of speech,* pagina 132).

Fenicienii par să fi fost primul popor din emisfera estică ce a folosit un alfabet fonetic, literele fiind privite ca simple semne ce corespundeau sunetelor. Este curios faptul că într-o epocă la fel de veche, găsim un alfabet fonetic în America Centrală, în cadrul civilizaţiei Maya din Yukatan, tradiţiile atribuind originea acestei civilizaţii unui ţinut aflat dincolo de mare, spre est. Le Plongeon, mare autoritate în acest domeniu, scrie: „O treime din această limbă (Maya) este greacă pură. Cine a adus dialectul lui Homer în America? Sau cine a dus în Grecia dialectul Maya? Greaca se află la obârşia limbii sanscrite? Sau Maya? Ori au existat în aceeaşi perioadă?". Şi mai surprinzător este să descoperim că 13 litere din

alfabetul Maya sunt în relaţii foarte evidente cu semnele hieroglifice egiptene pentru aceleaşi litere. Este probabil că cea mai veche formă de alfabet a fost cea hieroglifică, „scrierea zeilor", aşa cum o numeau egiptenii, iar aceasta a evoluat ulterior, în Atlantida, într-un alfabet fonetic. Ar fi natural să presupunem că egiptenii au constituit o colonie timpurie pornită din Atlantida (aşa cum sunt de fapt) şi că au adus cu ei tipul primitiv de scriere care a lăsat astfel urme în ambele emisfere, în timp ce fenicienii, care erau un popor al mărilor, au obţinut şi au asimilat această ultimă formă de alfabet în cursul călătoriilor şi relaţiilor comerciale cu popoarele din occident.

încă un element poate fi evidenţiat, şi anume extraordinara asemănare dintre numeroase cuvinte din limba ebraică şi unele cuvinte care au exact acelaşi înţeles în limba populaţiei Chiapenec – o ramură a rasei Maya, printre cele mai vech' din America Centrală (o listă a acestor cuvinte este dată în *North Americans of Antiquity,* pagina 475).

Similaritatea limbilor diferitelor rase sălbatice din insulele Pacificului a fost folosită ca argument de către cei care au scris în acest domeniu. Existenţa unor limbi similare folosite de rase separate de distanţe oceanice imense, între care în vremurile istorice se ştie că nu au existat mijloace de transport, este desigur un argument în favoarea descendenţei lor dintr-o singură rasă, ce ar fi trăit pe un singur continent, însă argumentul nu poate fi folosit aici, deoarece continentul în cauză nu era Atlantida, ci mult mai vechiul continent Lemuria.

Similaritatea tipurilor etnologice

Atlantida, aşa cum vom vedea, se spune că era

locuită de oameni cu pielea roşie, galbenă, albă şi neagră. Este acum dovedit, prin cercetările efectuate de Le Plongeon, De Quatrefages, Bancroft şi alţii, că, până în vremuri relativ recente, în America, au existat populaţii negre de tip negroid. Multe din monumentele din America Centrala sunt decorate cu teţe de negri şi unii din idolii descoperiri acolo reprezintă în mod evident negri, cu cranii mici, cu păr scurt şi creţ, şi cu buze groase. Cartea Popul Vuh, referindu-se la patria originară a rasei guatemaleze, spune că „oameni negri şi albi trăiau împreună" în acest ţinut fericit, „în mare pace", vorbind „o singură limbă". (A se vedea lucrarea lui Bancroft *Native Races,* pagina 547). Popul Vuh merge mai departe arătând cum a migrat poporul din patria sa ancestrală, cum limba lor a ajuns să fie alterată, şi cum unii s-au îndreptat spre est, în timp de alţii au călătorit spre vest (către America Centrală).

Profesorul Retzius, în *Raportul* său către Smithsonian Institute, consideră că locuitorii primitivi dolicocefali din America sunt strâns înrudiţi cu locuitorii Guanches din Insulele Canare şi cu populaţia de pe ţărmul atlantic al Africii, pe care Latham o desemnează cu numele de Atlantida Egipteană. Aceeaşi formă de craniu se găseşte în Insulele Canare, în largul coastelor africane, şi în Insulele Caraibe, în largul coastei americane, în timp ce culoarea pielii, la ambele populaţii, este roşcat-cafenie.

Egiptenii antici se portretizau pe ei înşişi ca fiind oameni cu pielea roşie, culoare foarte apropiată de cea existentă astăzi printre unele triburi de indieni americani.

„Peruanii străvechi, spune Short, par să fi fost o rasă cu părul şaten, după numeroasele mostre de

păr găsite în mormintele lor”.

Un fapt remarcabil în legătură cu indienii americani şi încă unul care consr tuie o permanentă en gmă pentru etnologi, este gama largă de culori ale părului şi ale pielii pe care le găsim în rândul lor, de la tenul alb al triburilor Menominee, Dakota, Mandan şi Zuni, dintre care mulţi au părul şaten şi ochii albaştri, la pielea aproape neagră a tribului Karos din Kansas şi a triburilor astăzi dispărute din California, rasele indiene trec prin toate nuanţele: roşu-cafeniu, arămiu, măsliniu, brun închis, şi negru. (A se vedea: lucrările lui: Short *North Americans of Antiquity,* Winchell *Pre-Ada- mites* şi Catlin *Indians of North America',* a se vedea, de asemenea, *Atlantida* lui Ignatius Donnelly, care a adunat o mare cantitate de documente în cartea aceasta şi în altele.) Vom vedea mai târziu în ce fel diversitatea de culori ale pielii de pe continentul american este explicată de culoarea pielii raselor originare din continentul înrudit al Atlantidei.

Similaritatea credinţei religioase, a ritualului şi arhitecturii

Ninf : nu pare să-i fi surprins mai mult pe primii aventurieri spanioli ajunşi în Mexic şi Peru decât extraordinara asemănare dintre credinţele, riturile şi emblemele religioase cunoscute din lumea veche şi pe care le-au găsit încetăţenite în lumea nouă. Preoţii spanioli au socotit această similaritate drept lucrul diavolului. Adorarea crucii de către băştinaşi şi prezenţa ei constantă în toate clădirile şi ceremoniile religioase a constituit principalul subiect al uimirii lor; şi într-adevăr nicăieri – nici chiar în India şi în Egipt – acest simbol nu era tratat cu o

mai profundă veneraţie decât printre triburile primitive de pe cele două continente americane, în timp ce semnificaţia care stătea la baza acestei adorări era identică. în Occident, ca şi în Orient, crucea era simbolul vieţii – uneori al vieţii fizice, mai des al vieţii eterne.

în mod asemănător, în ambele emisfere, adorarea discului solar, sau a cercului şi a şarpelui, era universală şi mai surprinzătoare fiind încă similaritatea cuvintelor cu sensul de Dumnezeu în principalele limbi din est şi din vest. Să comparăm cuvântul sanscrit «Dyaus» sau «Dyaus-pitar», cuvintele greceşti «Theos» şi «Zeus», cele latineşti «Deus» şi «Jupiter», cuvintele celtice «Dia» şi «Ta», pronunţat «Thyah» (care pare să fie înrudit cu zeul egiptean «Tau»), cuvintele evreieşti «Jah» sau «Yah», şi în cele din urmă, cuvintele mexicane «Teo» sau «Zeo».

Riturile legate de botez erau practicate de toate aceste naţiuni. în Babilon şi în Egipt, candidaţii la iniţierea în Mistere erau mai întâi botezaţi. Tertullian, în lucrarea sa *De Baptismo* (Despre Botez), spune că li se promitea în urma botezului „regenerarea şi iertarea tuturor încălcărilor de jurăminte”. Naţiunile scandinave practicau botezul copiilor nou-născuţi; şi revenind în Mexic şi Peru, găsim botezul copiilor foarte mici sub forma unor ceremonii solemne care constau în stropirea cu apă, semnul crucii şi rugăciuni pentru spălarea de păcate. (A se vedea lucrările lui Humboldt *Mexican Researches* şi a lui Prescott *Mexico.* Pentru o descriere mai completă a riturilor de botez, a se vedea lucrarea lui W. Williamson *The Great Law,* capitolul «Jurăminte şi frăţii de sânge»),

în afară de botez, triburile din Mexic, America Centrală şi Peru semănau cu naţiunile din lumea

veche şi prin riturile lor privind spovedania, iertarea păcatelor, postul, şi căsătoria în fata preoţilor prin împreunarea mâinilor. Aceste triburi aveau chiar o ceremonie asemănătoare cu împărtăşania, în care un fel de prescuri marcate cu Tau (o formă egipteană de cruce) erau mâncate, oamenii numindu-le trupul zeului lor. Acestea seamănă foarte mult cu prescurile sacre din Egipt şi de la alte popoare orientale. Ca şi aceste naţiuni, popoarele din lumea nouă aveau ordine călugăreşti, pentru bărbaţi şi femei, în care jurămintele încălcate erau pedepsite cu moartea, asemenea egiptenilor, ei îşi îmbălsămau morţii, adorau soarele, luna şi planetele, dar mai presus de orice, adorau o divinitate «omniprezentă», care cunoaşte toate lucrurile ... nevăzută, fără trup, un Dumnezeu al desăvârşirii perfecte. (A se vedea lucrarea lui Sahagun *Historia de Nueva Espana,* cartea a şasea.)

Aceste popoare aveau propriile lor zeiţe-mame fecioare, „Doamna Noastră", al cărei fiu, „Stăpânul Luminii" era numit „Salvatorul", sau „Mântuitorul", corespunzând destul de exact zeiţelor Isis, Beltis şi multe alte zeiţe din orient cu fiii lor divini.

Riturile lor de venerare a soarelui şi a focului semănau îndeaproape cu cele ale primilor celţi din Marea Britania şi Irlanda şi, ca şi aceştia din urmă, ei pretindeau că sunt «copiii soarelui». O arcă sau argha a fost unul dintre simbolurile sacre universale pe care le găsim în India, Chaldea, Asiria, Egipt, Grecia şi printre popoarele celtice. Lordul Kingsbor- ough, în lucrarea sa *Mexican Antiquities* (volumul VIII, pagina 250), spune: „Ca şi la evrei, arca era un fel de templu portabil, în care zeitatea se presupunea că este continuu prezentă, astfel încât, printre mexicani şi printre

indienii Cherokee şi locuitorii din Michoacan şi Honduras, arca era foarte venerată şi considerată un obiect prea sacru pentru a fi atins de altcineva în afară de preoţi."

Cât despre arhitectura religioasă, găsim pe ambele ţărmuri ale Atlanticului că una dintre cele mai vechi construcţii sacre este piramida. Oricât de îndoielnice ar fi utilizările pentru care au fost ridicate aceste structuri, un lucru este clar, şi anume că ele sunt strâns legate de o anumită idee sau de un grup de idei religioase. Identitatea concepţiei la piramidele din Egipt şi la cele din Mexic şi America Centrală este prea izbitoare pentru a fi o simplă coincidenţă. Cea mai mare parte a piramidelor americane este formată din trunchiuri de piramidă sau cu platformă superioară, în timp ce, conform lui Bancroft şi altora, multe din cele care se află în peninsula Yucatan şi mai alese cele din apropiere de Palenque, au vârful ascuţit în stil egiptean autentic, pe când şi în Egipt avem piramide în trepte sau cu platforme. Cholula a fost comparată cu grupul de piramide de la Dachour, Sakkara şi cu piramida în trepte de la Medoum. Asemănătoare ca orientare, ca structură şi chiar în privinţa galeriilor interne şi a camerelor, aceste misterioase monumente din răsărit şi din apus stau mărturie a unei surse comune din care s-au inspirat constructorii lor.

Vastele ruine ale cetăţilor şi templelor din Mexico şi Yucatan se aseamănă, de asemenea, în mod straniu cu ruinele din Egipt. Intr-un mod asemănător, ruinele de la Teotihuacan au fost frecvent comparate cu cele de la Kamak. „Arcul fals" – structurile orizontale din piatră, fiecare depăşind-o uşor pe cea anterioară – se găseşte în forme identice în America centrală, la cele mai vechi construcţii din Grecia, şi în ruinele etrusce.

Constructorii de morminte din continentele răsăritean şi apusean au realizat tumuli (movile) pentru morţii lor importanţi, aşezându-le trupurile în sarcofage din piatră asemănătoare. Pe ambele continente s-au descoperit movile în formă de şarpe. în acest sens, putem compara movila d>n Adams Co., Ohio cu cea din Argyleshire, deosebit de interesantă, ori cu cea mai puţin reuşită din Avebury, Wilts. Chiar şi sculpturile şi ornamentele templelor din America şi India au multe lucruri în comun, în vreme ce multe ornamente murale sunt absolut identice.

Mărturii ale scriitorilor antici

Ne mai rămâne acum doar să facem o trecere în revistă a dovezii ?r pe care le putem obţine de la scriitorii antici, din tradiţiile referitoare la primele rase umane şi din legendele străvechi privind Potopul.

Aelian, în lucrarea sa *Varia Historia* (Istorii sau Poveşti diferite, cartea a III-a, capitolul 18), afirmă că Theopompus (în jurul anului 400 î. Hr.) a consemnat o discuţie între Regele Frigiei şi Silenus, în care acesta din urmă se referea la existenţa unui mare continent dincolo de ocean, care era mai mare decât Europa, Asia şi Libia (Africa), luate împreună.

Produs citează un fragment dintr-un alt scriitor antic, ce se referea la insulele aflate în ocean, dincolo de Coloanele lui Hercule (Strâmtoarea G.braltar), şi spune că locuitorii uneia dintre aceste insule aveau o tradiţie păstrată de la strămoşii lor despre o insulă extrem de mare numită Atlantida, care, timp îndelungat, stăpânise toate celelalte insule din Oceanul Atlantic.

Marcellus vorbeşte despre şapte insule din Oceanul Atlantic şi afirmă că locuitorii lor păstrează amintirea unei insule mult mai mari, Atlantida, „care dominase timp îndelungat celelalte insule mai nuci."

Diodor din Sicilia relatează că fenicienii au descoperit „o insulă mare în Oceanul Atlantic, dincolo de coloanele lui Hercule, la şapte zile de navigaţie, faţă de coasta Africii."

Dar cea mai mare autoritate în această privinţă este Platon. în dialogul *Timaeus,* el se referă la un continent insular, iar în dialogul *Critias* sau *Atlanticus* găsim nimic mai puţin decât o descriere detaliată a istoriei, artelor, moravurilor şi obiceiurile locuitorilor. în *Timaeus,* el ne vorbeşte de „o mare putere războinică, care a pornit din Oceanul Atlantic şi s-a aruncat cu o furie nestăvilită asupra întregii Europe şi asupra Asiei. Pentru că, în acea vreme, Oceanul Atlantic era navigabil şi avea o insulă situată în faţa trecătorii numite Coloanele lui Hercule. Dar acea insulă era mai mare decât Libia (Africa) şi Asia luate împreună şi permitea o trecere uşoară către celelalte insule învecinate, la fel cum era uşor să treci de pe acele insule pe toate continentele care mărgineau Oceanul Atlantic."

Sunt atât de multe lucruri valoroase în *Critias,* încât nu e uşor de ales un fragment anume, însă îl reproducem pe cel care uimează, deoarece se ocupă de resursele materiale ale ţării: „de asemenea, atât în oraş, cât şi în oricare alt loc, ei aveau totul asigurat din ceea ce era considerat de folos pentru satisfacerea scopurilor vieţii. Şi erau aprovizionaţi într-adevăr cu multe lucruri din ţări străine, pe seama imperiului lor; dar insula le permitea să obţină cea mai mare parte din tot ce

aveau nevoie. în primul rând, insula le asigura materii ce puteau fi scoase din mine în stare solidă, fiind apoi topite: de exemplu *oricalcul,* care astăzi este rareori menţionat, dar atunci era extrem de apreciat, era scos din pământ în multe locuri din insulă şi era considerat drept cel mai important dintre toate metalele, în afară de aur. De asemenea, pe insulă se producea lemn din belşug, ceea ce asigura materie primă pentru constructori. Erau şi suficiente păşuni atât pentru animalele domestice, cât şi pentru cele sălbatice. Tot pe insulă era un număr foarte mare de elefanţi. în afara animalelor ce trăiau în păduri şi păşuni, erau şi altele care trăiau în lacuri şi râuri, în munţi şi în câmpii. Şi era suficientă hrană pentru animalele cele mai diverse şi mai lacome. în afară de asta, oricare din legumele şi fructele înmiresmate cu care pământul ne hrăneşte astăzi, rădăcini, frunze, lemn, sucuri, răşini, flori sau fructe, toate acestea erau produse pe insulă.

Galii aveau unele tradiţii despre Atlantida culese şi consemnate de istoricul roman Timagenes, care a trăit în secolul I î. Hr. Trei popoare diferite se pare că au locuit în Galia. Primul, populaţia indigenă (probabil rămăşiţe din rasa Lemuriană), în al doilea rând, invadatorii din îndepărtata insulă a Atlantidei şi, în al treilea rând, galii arieni. (A se vedea *Pre-Adamites,* pagina 380.)

Toltecii din Mexic vorbesc despre unul din strămoşii lor de început, care se numea Atlan sau Aztlan; şi aztecii susţineau că se trag din Aztlan. (A se vedea lucrarea lui Bancroft *Native Races,* voi. V, pagina 221 şi 321.)

Cartea Popul Vuh vorbeşte de o vizită făcută de trei fii ai regelui din Quiches într-o ţară „din

răsărit, pe ţărmurile mării, de unde venise tatăl lor", aducând cu ei din această călătorie „un sistem de scriere". (A se vedea Bancroft *Native Races,* voi. V, pagina 294 şi 553.)

Printre indienii din America de Nord, circulă o legendă foarte răspândită, conform căreia strămoşii lor au venit dintr-un ţinut „situat spre răsărit." Indienii lowa şi Dakota, după cum consemna maiorul J. Lind, credeau că „toate triburile de indieni au format cu mult timp în urmă un singur trib şi au locuit împreună *pe o insulă* ... aflată spre răsărit." Ei au traversat marea pornind de acolo „în ambarcaţiuni uriaşe în care indienii Dakota cei de demult au plutit timp de săptămâni, ajungând în cele din urmă pe uscat."

Cărţile din America Centrală afirmă că o parte din continentul american se întindea până departe în Oceanul Atlantic şi că această regiune a fost distrusă de o serie de cataclisme cumplite la mari intervale de timp unul de altul, în mod frecvent, acestea se referă la trei dintre cataclisme. (Baldwin *Ancient America,* pagina 176.) E,ste o curioasă confirmare a legendei celţilor Gin Marea Britanie, care susţin că ţara lor se întindea odinioară până departe în Oceanul Atlantic şi a fost distrusă. Tradiţiile galeze menţionează tot trei catastrofe.

Quetzalcoatl, zeul mexican, se spune că venise „de foarte departe dinspre răsărit". El este descris ca un alb, cu o barbă foarte mare. (Nota bene, indienii din America de Nord şi de Sud nu au barbă). El a creat literele şi a stabilit calendarul mexican. După ce îi învăţase multe meşteşuguri şi ştiinţe paşnice, el a pornit din nou *spre răsărit* într-o canoe făcută din piei de şarpe. (Short *North Americans of Antiquity,* paginile 268 şi 271.) Aceeaşi poveste era spusă despre Zamna, creatorul civilizaţiei din Yucatan.

Mai rămâne să ne ocupăm acum doar de minunata uniformitate a legendelor privind Potopul, întâlnite în toate părţile globului. Dacă acestea sunt versiuni arhaice ale povestirii despre Atlantida şi scufundarea sa, sau dacă sunt ecouri ale unei parabole cosmice predicate cândva şi venerate într-un centru spiritual comun, de unde s-au răspândit în întreaga lume, nu este o problemă care ne preocupă în acest moment. Pentru că scopul nostru este să arătăm acceptarea universală a acestor legende. Ar fi o pierdere inutilă de timp şi de spaţiu să analizăm toate aceste povestiri despre potop una câte una. Este suficient să spunem că în India, Chaldea, Babilon, Persia, Grecia, Scandinavia, China, în rândul evreilor şi al triburilor celtice din Marea Britanie, legenda este absolut identică în toate elementele sale esenţiale. Acum să ne îndreptăm spre apus şi să vedem ce găsim. Aceeaşi poveste până în cel mai mic detaliu s-a păstrat printre mexicani (fiecare trib având propria sa versiune) şi la popoarele din Guatemala, Honduras, Peru şi la aproape fiecare trib al indienilor din America de Nord. Ar fi copilăreşte să sugerăm că simpla coincidenţă ar putea să explice această identitate fundamentală. Următorul citat din traducerea făcută de Le Plongeon celebrului manuscris Troano, care poate fi văzut la British Museum va încheia în mod adecvat această parte a subiectului. Manuscrisul Troano pare să fi fost scris cu circa 3500 de ani în urmă, în cadrul civilizaţiei Maya din Yucatan, şi am ales din acest manuscris descrierea catastrofei care a dus la scufundarea insulei Poseidonis: – „în anul 6 Kan, pe 11 Muluc, din luna Zac, au avut loc cutremure de pământ cumplite care au continuat fără întrerupere până pe 13 Chuen. Ţara cu dealuri de lut, continentul Mu, a fost sacrificat: fiind înălţat de două ori, a

dispărut brusc în timpul nopţii, bazinul fiind continuu zguduit de forţe vulcanice. Acestea fiind limitate, au provocat scufundarea şi ridicarea ţinutului de mai multe ori şi în mai multe locuri. în cele din urmă, suprafaţa a cedat şi s-a desprins în zece porţiuni; neputând să reziste forţei erupţiilor şi cutremurelor, aceste părţi s-au scufundat împreună cu cei 64 de milioane de locuitori ai lor, cu 80c>0 de ani înainte de scrierea acestei cărţi".

Mărturii furnizate prin intermediu ştiinţelor oculte

A fost acordat destul spaţiu probelor fragmentare – mai mult sau mai puţin convingătoare – pe care lumea le-a deţinut până acum. Cei interesaţi în continuarea unei anumite direcţii de cercetări pot să cerceteze diferitele lucrări menţionate sau citate mai sus.

Trebuie să ne ocupăm acum de subiectul pe care ni l-am propus. Fiind extrase din documente contemporane care au fost compilate şi transmise de-a lungul epocilor pe care le avem de tratat, faptele culese aici nu se bazează pe presupuneri şi interpretări discutabile. Scriitorul s-ar fi putut să nu înţeleagă pe deplin faptele ori să facă unele afirmaţii parţial greşite. Dar documentele originale sunt disponibile pentru cercetare celor calificaţi în mod adecvat, iar cei care sunt dispuşi să urmeze instruirea necesară, pot obţine puterea de a verifica şi confirma.

însă, chiar dacă toate documentele oculte ar fi disponibile cercetării noastre, ar trebui să ne dăm seama cât de fragmentară trebuie să fie încercarea de a rezuma în câteva pagini istoria raselor şi naţiunilor care se întind pe ce puţin câteva sute de

mii de ani. Cu toate acestea, orice detalii privind un asemenea subiect – oricât de fără legătură ar fi între ele – trebuie să fie noi şi ar trebui deci să intereseze întreaga lume. Printre documentele la care ne-am referit mai sus, sunt hărţi ale lumii în diferite perioade ale istoriei sale şi a fost marele privilegiu al autorului acestei cărţi de a i se permite să obţină copii – mai mult sau mai puţin complete – a patru dintre aceste hărţi. Toate patru reprezintă Atlantida şi ţinuturile înconjurătoare în diferite epoci ale istoriei lor. Aceste epoci corespund cu aproximaţie perioadelor dintre catastrofele despre care am amintit mai sus, şi documentele vor fi grupate în mod firesc conform perioadelor reprezentate de cele patru hărţi.

Perioada primei hărţi

înainte de a începe prezentarea istoriei acestei rase, voi face totuşi câteva observaţii privind geografia celor patru epoci diferite. Prima hartă reprezintă suprafaţa uscatului existent pe pământ cu aproximativ un rmlion de ani în urmă, atunci când rasa Atlantă era la apogeu şi înainte ca prima mare scufundare să fi avut loc, cu circa 800.000 de ani în urmă. Continentul Atlantida, aşa cum vom observa, se întindea dintr-un punct aflat la câteva grade spre est de Islanda până în zona în care se află astăzi oraşul Rio de Janeiro, în America de Sud. Cuprinzând Texasul şi Golful Mexic, statele din partea de sud şi de est ale Statelor Unite ale Americii, până în peninsula Labrador, continentul se întindea până în Scoţia şi Irlanda, a mică porţiune din nordul Angliei formând unul din promontoriile sale – în timp ce ţinuturile sale ecuatoriale cuprindeau Brazilia şi întreaga

întindere a oceanului până la Coasta de Aur a Africii. De asemenea, pe această hartă sunt reprezentate şi fragmente risipite din ceea ce aveau să devină în cele din urmă continentele Europa, Africa şi Asia, precum şi ceea ce mai rămăsese din deja bătrânul continent Lemuria, care era cândva foarte întins. Fragmentele rămase din şi mai vechiul continent Hiperboreea, care a fost locuit de a Doua Rasă Primordială, sunt redate, ca şi fragmentele din Lemuria, în culoarea albastră.

Perioada celei de-a doua hărţi

Aşa cum vom vedea din a doua hartă, catastrofa petrecută cu 800.000 de ani în urmă a provocat mari schimbări în distribuţia uscatului pe glob. Marele continent este acum despicat în părţile sale nordice, iar porţiunile rămase au fost în continuare fragmentate. Continentul american, aflat acum într-o fază de creştere, era separat printr-o ruptură adâncă de continentul Atlantida, din care se formase, şi care nu mai cuprindea zonele de uscat existente astăzi, ci ocupa cea mai mare parte din bazinul Oceanului Atlantic, de la aproximativ 50° latitudine nordică până la câteva grade la sud de Ecuator. Scufundările şi ridicările uscatului în alte părţi ale lumii au fost, de asemenea, considerabile. Insulele Britanice, de exemplu, făceau acum parte dintr-o insulă uriaşă, care cuprindea Peninsula Scandinavică, nordul Franţei şi toate mările dintre ele şi câteva din mările înconjurătoare. Dimensiunile fragmentelor rămase din Lemuria s-au redus şi mai mult, în timp ce Europa, Africa şi America au adăugat noi teritorii.

Perioada celei de-a treia hărţi

A treia hartă reprezintă urmările catastrofei care a avut loc acum circa 200.000 de ani. Cu excepţia unor fragmentări ale continentelor Atlantida şi America şi a scufundării Egiptului, vom vedea că scufundările şi ridicările de uscat ale acestei epoci au fost relativ neînsemnate. într-adevăr, această catastrofă nu a fost niciodată considerată printre cele mai mari, aşa cum reiese din citatul deja prezentat din cartea sacră a vechilor locuitori din Guatemala, unde sunt amintite doar trei mari catastrofe. Peninsula Scandinavică, totuşi, apare acum unită cu zona principală de uscat. Cele două insule în care s-a divizat acum Atlantida erau cunoscute sub numele de Ruta şi Daitya.

Perioada celei de-a patra hărţi

Caracterul surprinzător al convulsiei naturale care a avut loc acum aproximativ 80.000 de ani se va vedea din cea de-a patra hartă. Daitya, cea mai mică şi mai sudică din cele două mari insule ale Atlantidei, a dispărut aproape în întregime, în timp ce din cealaltă, Ruta, a rămas doar insula relativ mică numită Poseidonis. f iarta a fost alcătuită cu circa 75.000 de ani în unnă şi reprezintă fără îndoială corect suprafaţa uscatului din acea perioadă până la scufundarea finală a insulei Poseidonis, în anul 9564 î. Hr., deşi au mai avut loc unele modificări minore în acest interval de timp.

Vom observa că, deja, conturul uscatului începuse

să aibă în mare aspectul de astăzi, cu toate că Insulele Britanice erau încă unite cu restul continentului, Marea Baltică nu exista, iar desertul Sahara era atunci o parte din iundul oceanului.

Entităţile Mânu

Sunt necesare câteva referiri la subiectul socotit mistic al entităţilor Mânu, ca etapă preliminară a cercetării originilor unei Rase Primordiale. în Protocolul cu numărul 26 al Lojei Teosofice din Londra se fac referiri la activitatea desfăşurată de aceste fiinţe elevate, care cuprinde nu numai planificarea tipurilor umane ale întregului proces numit Manvantara, ci şi supravegherea formării şi educării, pe rând, a fiecărei Rase Primordiale. Următorul citat se referă la aceste atribuţii: „De asemenea, există entităţi Mânu a căror datorie este să acţioneze în mod similar pentru fiecare rasă primordială de pe fiecare planetă din univers, Manu-Sămânţă planificând optimizarea tipului uman pe care îl inaugurează succesiv fiecare Rasă Primordială şi Manu-Rădăcină întrupându-se în noua rasă, în calitate de conducător şi de învăţător, pentru a călăuzi dezvoltarea şi a asigura optimizarea supuşilor.”

Felul în care selecţia necesară a specimenelor alese era efectuată de Mânu aflat la conducere şi grija sa ulterioară pentru dezvoltarea comunităţii s-ar putea să fie tratată într-un proces verbal viitor. Acum este necesară doar referirea la acest mod de a proceda. Selectarea celor destinaţi să producă cea de-a Patra Rasă Primordială a fost făcută desigur dintr-una din sub-rasele celei de-a Treia Rase Primordiale, de pe continentul numit Lemuria.

Urmând, acolo unde este necesar, istoria acestei rase prin cele patru perioade reprezentate de cele patru hărţi, propunem împărţirea subiectului în următoarele titluri:

1. Originea şi localizarea teritorială a diferitelor sub-rasc
2. Instituţiile politice pe care ele le-au creat şi, respectiv, dezvoltat
3. Emigrările lor către alte părţi ale lumii.
4. Artele şi ştiinţele pe care le-au dezvoltat.
5. Moravurile şi obiceiurile pe care le-au adoptat.
6. Ascensiunea şi declinul ideilor religioase în rândul lor.

Sub-rasele

Să dăm mai întâi numele diferitelor sub-rase:

1. Rmoahal.
2. Tlavatli.
3. Toltecă.

4 Prima sub-rasă Turanică.

5. Semită Originală.
6. Akkadiană.
7. Mongolă.

Este necesar să dăm unele explicaţii în legătură cu principiul după care am ales acest nume. Oriunde etnologii moderni au descoperit urme ale uneia din aceste sub-rase, sau chiar au identificat o mică parte din ea, numele pe care ei i l-au dat este folosit de dragul simplităţii dar, în cazul primelor două sub-rase, au rămas extrem de puţine urme pentru ca oamenii de ştiinţă să le descopere, astfel

încât au fost adoptate numele pe care ei înşişi îl dădeau.

Sub-rasa Rmoahal

Perioada reprezentată de harta numărul 1 arată suprafaţa uscatului existentă pe pământ cu aproximativ un milion de ani în urmă, însă rasa Rmoahal a apărut acum patru-cinci milioane de ani, perioadă în care existau încă mari porţiuni din uriaşul continent sudic Lemuria, în vreme ce Atlantida nu ajunsese la dimensiunile sale cele mai mari. Rasa Rmoahal a apărut pe un promontoriu al continentului Lemuria. în mare, acest promontoriu poate fi localizat prin coordonatele de 7° latitudine nordică şi 5° longitudine vestică. Uitându-ne pe oricare atlas modem, vom vedea că este vorba de coasta Ashanti de astăzi (în Nigeria pe coasta vestică a Africii). Era un ţinut fierbinte şi umed, unde trăiau animale antediluviene în mlaştini pline cu trestii şi păduri cu umiditate mare. Rmoahal erau o rasă neagră – pielea lor fiind de culoarea mahonului. înălţimea lor în perioada de început era de zece sau douăsprezece picioare, adică 3-3,6 metri – într-adevăr o rasă de giganţi – însă de-a lungul secolelor statura lor s-a micşorat treptat, aşa cum s-a întâmplat pe rând cu toate celelalte rase, şi mai târziu vom vedea că au ajuns până la statura „omului Furfooz”. în cele din urmă ei au migrat spre coastele sudice ale Atlantidei, unde au fost într-o permanentă stare de război cu sub-rasele a şasea şi a şaptea de Lemurieni care locuiau atunci în acel ţinut. O mare parte din acest trib s-a deplasat spre nord, iar cei rămaşi s-au stabilit acolo şi au făcut căsătorii inter-etnice cu Lemurienii

negri localnici. Rezultatul a fost că, în perioada de care ne ocupăm – perioada pfimei hărţi – nu mai exista o rasă pură în sud şi, aşa cum vom vedea, cuceritorii Tolteci îşi vor asigura sclavii din rândul acestor locuitori negri care trăiau în provinciile ecuatoriale şi în sudul extrem al continentului. Restul sub-rasei a ajuns totuşi pe promontoriile din nord-es- tul extrem, învecinate eu Islanda, şi stabil indu-se acolo timp de mai multe generaţii, treptat au devenit mai deschişi la culoare, până când, în perioada primei hărţi, îi găsim aproape ca oameni blonzi. Descendenţii lor au ajuns în cele din urmă, cel puţin nominal, supuşi ai regilor semiţi.

Faptul că ei s-au stabilit acolo nu înseamnă că ocupaţia lor a fost neîntreruptă, deoarece forţaţi de împrejurări, au fost uneori deplasaţi spre sud. Frigul epocilor glaciare i-a influenţat într-un mod asemănător altor rase. în această privinţă trebuie să spunem aici câteva cuvinte.

Fără a intra acum în problema controversată legată de diferitele rotaţii ale pământului de-a lungul timpului sau de gradele diferite de excentricitate ale orbitei sale, despre care se consideră uneori că ar fi cauzele epocilor glaciare, se ştie – şi unii astronomi au recunoscut deja – că o epocă glaciară minoră a avut loc cu aproximativ 30.000 de ani în urmă. Dar, în afara acestor epoci glaciare, au mai fost două ocazii în istoria Atlantidei când centura de gheaţă a cuprins nu numai regiunile nordice, ci, invadând cea mai mare parte a continentului, a forţat toate formele de viaţă să migreze către ţinuturile ecuatoriale. Prima dintre acestea s-a desfăşurat în vremea rasei Rmoahal, cu circa 3.000.000 de ani în urmă, iar a doua a avut loc în perioada ascensiunii sub-rasei

Toltece, acum aproximativ 850.000 ani.

Referitor la toate epociie glaciare, trebuie remarcat că, deşi locuitorii ţinuturilor n< »rdice erau obligaţi să se deplaseze în timpul iernii mai la sud de centura de gheaţă, existau zone întinse pe care se întorceau în cursul verii şi unde puteau organiza tabere de vânătoare până când iama îi obliga să se întoarcă în sud.

Sub-rasa Tlavatli

Locul de origine al sub-rasei a doua – Uavatli – a fost o insulă situată în largul coastei de vest a Atlantidei. Punctul este marcat pe primii hartă cu cifra doi. Apoi, s-au răspândit în Atlantida propriu-zisă, în principal în zona de mijloc a continentului, deplasându-se totuşi treptat spre nord până la coasta care se învecina cu promontoriul Groenlandei. Din punct de vedere fizic, era o sub-rasă puternică şi rezistentă, cu pielea de culoare roşie-cafenie, dar nu erau atât de înalţi ca cei din sub-rasa Rmoahal, pe care i -au împins şi mai spre nord. Au fost întotdeauna oameni iubitori ai muntelui, şi aşezările lor principale erau în zonele muntoase din interior care, prin compararea hărţilor 1 şi 4, vom vedea că vor corespunde cu ceea ce va deveni, în cele din urmă, Insula Poseidonis. în peuoada primei hărţi, aşa cum am spus, ei au locuit şi pe coastele nordice, în vreme ce un amestec al sub-raselor Tlavatli şi Toltecă locuia pe insulele vestice, care ulterior au format o parte din continentul american.

Sub-rasa Toltecă

Sub-rasa a treia, sau Toltecă, a avut o evoluţie măreaţă şi a dominat întregul continent al Atlantidei timp de mai multe mii de ani, având o mare putere materială şi multă glorie. Atât de dominantă şi de înzestrată cu vitalitate a fost această sub-rasă, încât căsătoriile interetnice cu următoarele sub-rase nu au reuşit să modifice tipul uman specific, care a rămas Toltec în esenţă. Şi după sute de mii de ani găsim una din aceste sub-rase conducând cu măreţie în Mexic şi Peru, cu mult înainte ca urmaşii lor degeneraţi să fie înfrânţi de triburilor mai sălbatice ale Aztecilor, veniţi din nord. Culoarea acestei sub-rase era tot roşie-maronie, dar puţin mai roşie sau mai arămie decât cea a sub-rasei Tlavatli. De asemenea, era o sub-rasă înaltă, având o înălţime medie de opt picioare (2,4 metri), în perioada ascensiunii lor, dar scăzând desigur, aşa cum se întâmplă cu toate sub-rasele, până la dimensiunile obişnuite astăzi. Acest tip de om constituia o îmbunătăţire faţă de cele două sub-rase anterioare, trăsăturile fiind distincte şi bine marcate, nu foarte deosebite de cele ale grecilor antici. Locul de apariţie aproximativ al acestei sub-rase poate fi văzut pe prima hartă marcat cu cifra trei, fiind situat pe coasta vestică a Atlantidei, la circa 30° latitudine nordică, şi întregul ţinut înconjurător, cuprinzând cea mai mare parte a coastei vestice a continentului era locuit de o sub-rasă Toltecă pură. Dar, aşa cum vom vedea, când ne vom ocupa de organizarea politică, teritoriul lor s-a extins de-a latul continentului şi, pornind din marea lor capitală de pe coasta estică, împăraţii tolteci conduceau imperiul care se întindea în aproape întreaga lume.

Prima sub-rasă Turanică

Sub-rasa a patra, sau Turanică, îşi are originea în partea estică a continentului, la sud de regiunile muntoase locuite de sub-rasa Tiavatli. Acest punct este marcat pe harta nr. 1 cu cifra 4. Turanicii erau colonişti din perioadele de început şi au migrat în număr mare către ţinuturile din partea de est a Atlantidei. Ei nu au ajuns niciodată să domine în întregime pe continentul-mamă. Deşi unele din triburile lor şi familiile lor au ajuns destul de puternice. întinsele regiuni centrale ale continentului, situate la vest şi la sud de zonele muntoase locuite de Tiavatli, au fost ţinutul din care au pornit, deşi nu exclusiv, deoarece împărţeau aceste ţinuturi cu Toltecii. Vom trata mai târziu curioasele experimente politice şi sociale făcute de această sub-rasă.

Rasa Semită Originară

în privinţa sub-rasei a cincea, sau Semite, etnologii au avut într-un fel nedumeriri, cu toate că în mod firesc ar trebui să considere că au suficiente date de la care să pornească. Această sub-rasă îşi are originea în ţinuturile muntoase care formau partea cea mai sudică a celor două peninsule nord-estice care, aşa cum am văzut, sunt acum reprezentate de Scoţia, Irlanda şi o parte din mările înconjurătoare. Locul este marcat pe harta nr. 1 cu cifra 5. în cea mai puţin dorită porţiune a marelui continent, sub-rasa aceasta s-a format şi a înflorit, menţinându-şi timp de secole independenţa faţă de regii agresivi din sud, până când le-a venit rândul de a se răspândi şi de a coloniza alte teritorii. Trebuie să amintim că au trecut sute de mii de ani până când sub-rasa semită originară a ajuns la

putere, ajungându-se la perioada reprezentată în cea de-a doua hartă. Erau o sub-rasă turbulentă, nemulţumită, aflată mereu în război cu vecinii lor, în special cu sub-rasa Akkadiană, care era în ascensiune.

Sub-rasa Akkadiană

Locul în care a apărut sub-rasa a Şasea, sau Akkadiană, este marcat cu cifra 6 pe harta nr. 2, deoarece a fost după marea catastrofa de acum 800.000 de ani. A pornit din partea estică a Atlantidei, cam de la mijlocul marii peninsule a cărei extremitate sud-estică se întindea spre vechiul continent. Punctul poate fi localizat cu aproximaţie la 42° latitudine nordică şi 10° longitudine estică. Akkadienii nu au stat totuşi mult timp în ţinutul lor de origine, ci au depăşit dimensiunile acum reduse ale Atlantidei. Au luptat cu Semiţii în numeroase bătălii atât pe uscat, cât şi pe mare, ambele părţi având flote considerabile. în cele din urmă, cu circa 100.000 de ani în urmă, i-au învins definitiv pe Semiţi şi de atunci a dinastie Akkadiană s-a instalat în vechea capitală a Semiţilor şi a condus ţara cu înţeiepciune mai multe sute de ani. Erau oameni cu vocaţie pentru comerţ, călătorii pe mare şi colonizarea altor ţinuturi şi au stabilit multe centre de comunicaţii cu ţinuturi îndepărtate.

Sub-rasa Mongolă

Sub-rasa a şaptea, sau Mongolă, pare să fie singura care nu a avut absolut nici o legătură cu continentul-mamă. Avându-ş. originile în câmpiile

Tartariei (zonă marcată cu nr. 7 pe a doua hartă), la 63° latitudine nordică şi 140° longitudine estică, s-a dezvoltat direct din descendenţi ai sub-rasei Turanice, care au ocupat treptat cea mai mare parte a Asiei. Această sub-rasă s-a înmulţit în mod excesiv, încât chiar în zilele noastre constituie majoritatea locuitorilor pământului, deşi multe din ramificaţiile sale sunt atât de profund colorate cu sângele altor sub-rase anterioare, încât abia o putem distinge de ele.

Instituţiile politice

într-o prezentare atât de sumară ar fi imposibil să descriem cum fiecare sub-rasă s-a sub-divizat apoi în naţiuni, fiecare având un tip uman şi caracteristici distincte.
Tot ce putem încerca aici este să schiţăm în linii mari diferitele instituţii politice de-a lungul marilor epoci ale evoluţiei acestei sub-rase.

Admiţând că fiecare sub-rasă, precum şi fiecare rasă primordială este destinată să se situeze la un nivel mai înalt decât cea anterioară, trebuie să recunoaştem că natura ciclică a dezvoltării conduce rasele, ca şi oamenii, prin diferite faze ale copilăriei, tinereţii şi maturităţii, şi omenirea înapoi la copilăria vremurilor străvechi. Evoluţie înseamnă în mod necesar ultimul progres realizat, chiar dacă întoarcerea pe spirala ascendentă poate părea că istoria politicii sau a religiei este nu o consemnarea a dezvoltării şi progresului, ci mai degrabă a degradării şi prăbuşirii.

Făcând deci afirmaţia că prima sub-rasă a pornit sub cea mai perfectă guvernare ne care o putem concepe, trebuie să înţelegem că această

situaţie se datora necesităţilor copilăriei în care se afla şi nu meritelor maturităţii lor ca oameni. Pentru că cei din sub-rasa Rmoahal erau incapabili să conceapă vreun plan de guvernare stabilă şi nici au reuşit vreodată să ajungă la un nivel de civilizaţie la fel de înalt cu cel atins de sub-rasele a Şasea şi a Şaptea din rasa Lemuriană. Dar entitatea Mânu care a efectuat selectarea s-a întrupat în această sub-rasă şi a condus-o ca rege.

Chiar şi atunci când el nu a mai contribuit în mod vizibil la guvernarea acestei rase, comunitatea aflată încă în faza copilăriei a primit, când vremurile o cereau, conducători iniţiaţi sau divini. Aşa cum ştiu cei care au studiat *Doctrina Secretă* (de H. P. Blavatsy, n. trad.), omenirea nu atinsese nivelul de evoluţie necesar pentru a avea oameni pe deplin iniţiaţi. Conducătorii la care ne-am referit mai sus, inclusiv Mânu însuşi, erau în mod necesar rezultatul evoluţiei din alte sisteme planetare ale lumii

Oamenii din sub-rasa Tlavatli au demonstrat că făcuseră paşi înainte în arta guvernării.

Diferitele lor triburi sau naţiuni erau conduse de căpetenii ori de regi cărora li se recunoştea în general autoritatea prin aclamaţiile poporului. în mod firesc, oamenii cei mai puternici şi cei mai mai? războinici erau aleşi astfel. în cele din urmă, ei au constituit un imperiu considerabil, în care un rege a devenit conducător nominal, dar suzeranitatea sa era mai degrabă un titlu onorific decât o autoritate reală.

Sub-rasa Toltecă a fost cea care a atins cel mai înalt nivel de civilizaţie şi a organizat cel mai puternic imperiu dintre toate popoarele din Atlantida şi atunci a fost instituit pentru prima dată principiul succesiunii ereditare. Sub-rasa a fost la

început împărţită într-un număr de regate independente mai mici, aflate pennanent în război unele cu altele şi toate în război cu reprezentanţii sub-rasei Lemurio-Rmoahal din partea de sud a Atlantidei. Aceştia au fost treptat înfrânţi şi transformaţi în supuşi, multe din triburile lor fiind reduse la starea de sclavii Cu aproximativ un milion de ani în urmă, totuşi, aceste regate separate s-au unit într-o mare federaţie cu un împărat recunoscut în fruntea sa. Acest proces a început piin mari războaie, dar rezultatul a fost pacea şi prosperitatea acestei sub-rase.

Trebuie să amintim că cea mai mare parte a oamenilor se bucura de înzestrări psihice şi, în acea vreme, cei mai avansaţi urmaseră pregătirea necesară în şcoli oculte şi atinseseră diferite stadii de iniţiere – unii chiar nivelul de «Adept». Al doilea din aceşti împăraţi a fost absolventul iniţiat al unor astfel de şcoli şi, timp de mii de ani, Dinastia Divină a condus nu numai toate regatele în care era împărţită Atlantida, ci şi insulele din partea vestică şi porţiunea sudică a ţinutului adiacent care se întindea la est. Atunci când era necesar, unii din reprezentanţii acestei dinastii erau recrutaţi din Loja Iniţiaţilor, dar, ca regulă, puterea era transmisă din tată în fiu, cu toţii fiind mai mult sau mai puţin calificaţi, în unele cazuri fiul primind un grad mai înalt decât cel la care ajunsese tatăl său. De-a lungul întregii perioade, aceşti conducători iniţiaţi au ţinut legătura cu Ierarhia Ocultă care guvernează lumea, supunându-se legilor ei şi acţionând în armonie cu planurile sale. Aceasta a fost epoca de aur a sub-rasei Toltece. Guvernarea era dreaptă şi benefică; erau cultivate artele şi ştiinţele – într-adevăr, cei care lucrau în aceste domenii, călăuziţi de cunoaşterea ocultă, au obţinut rezultate extraordinare; credinţa şi ritualul religios

erau încă pure comparativ cu etapele ulterioare – de fapt, civilizaţia Atlantidei atinsese apogeul dezvoltării sale.

Vrăjitoria împotriva *Legii Bune*

După cei circa 100.000 de ani ai acestei epoci de aur, s-au instalat degenerarea şi decăderea. Mulţi din regii subordonaţi şi o mare parte dintre preoţi şi oamenii obişnuiţi au încetat să îşi mai folosească facultăţile şi puterile în concordanţă cu legile stabilite de conducătorii lor divini, ale căror precepte şi sfaturi erau acum dispreţuite. Legătura ior cu Ierarhia Ocultă a fost întreruptă. Mărirea personală, obţinerea bogăţiei şi autorităţii, umilirea şi distrugerea duşmanilor au devenit din ce în ce mai mult obiectivele către care îşi îndreptau puterile lor oculte: şi astfel s-au îndepărtat de la respectarea legilor şi au ajuns să manifeste toate felurile de egoism şi de scopuri răuvoitoare, ceea ce a dus către starea de vrăjitorie.

Acest cuvânt este tratat cu dispreţ, pe de o parte, din credulitate şi, pe de altă parte, din impostura, în cursul multelor secole de superstiţie şi ignoranţă, a ungând să fie asociat treptat cu acestea, astfel încât credem că este momentul potrivit să-i înţelegem semnificaţia reală şi efectele cumplite pe care practicarea sa este destinată să le aducă lumii.

în parte, prin facultăţile lor psihice, care nu fuseseră încă înăbuşite în faşă în materialitatea profundă în care s-a cufundat mai târziu această rasă, şi în parte prin cunoştinţele ştiinţifice obţinute în perioada de apogeu a civilizaţiei Atlante, majoritatea membrilor acestei sub-rase

dotaţi cu intelect şi energie au pătruns din ce în ce mai mult secretele legilor naturii şi controlul asupra unora din forţele ascunse. Profanarea acestor cunoştinţe şi folosirea lor în scopuri egoiste au dus la apariţia vrăjitoriei. De asemenea, efectele groaznice ale acestei pângăriri sunt destul de bine exemplificate în cumplitele catastrofe pe care le-a suferit această sub-rasă. Deoarece o dată ce a fost inaugurată această practică a magiei negre, ea era destinată să se extindă în cercuri din ce în ce mai largi. Călăuzirea spirituală superioară fiind retrasă, principiul Kamic, al patrulea care şi-a atins în mod firesc apogeul în cursul existentei celei de-a Patra Rase Primare, s-a afirmat din ce în ce mai mult în rândul oamenilor, patima, brutalitatea, şi ferocitatea s-au amplificat şi natura animalică a atins cea mai degradată expresie omenească. Era o problemă morală care din cele mai vechi timpuri a împărţit Rasa Atlantă în două tabere ostile, iar ceea ce începuse în perioada sub-rasei Rmoahal a fost accentuat în epoca sub-rasei Toltece. Bătălia Armagheddon a fost susţinută şi reluată în fiecare epocă a istoriei lumii.

Nemaisupunându-se conducerii înţelepte a împăraţilor Iniţiaţi, adepţii „artelor negre” s-au revoltat şi au numit un împărat rival care, după multe lupte, l-a alungat pe împăratul alb din capitala sa, „Cetatea Porţilor de Aur”, şi s-a instalat el însuşi pe tron. împăratul alb, s-a retras spre nord şi s-a instalat într-o cetate fondată iniţial de membrii sub-rasei Tlavatli pe marginea sudică a ţinutului muntos, dar care era acum reşedinţa unuia dintre regii Tolteci supuşi. Acest rege l-a primit fericit pe împăratul alb şi i-a pus cetatea la dispoziţie. încă vreo câţiva regi supuşi i-au rămas loiali, dar majoritatea şi-au transferat jurământul

de credinţă către noul împărat, care domnea în vechea capitală. Totuşi, aceştia nu au rămas mult timp credincioşi. Regii tributari şi-au exprimat permanent pretenţii de independenţă, şi s-au dat numeroase bătălii în diferite părţi ale imperiului, făcându-se apel pe scară largă la practicarea vrăjitoriei pentru a suplimenta capacităţile de distrugere ale armatelor.

Aceste evenimente au avut loc cu aproximativ 50.000 de ani înainte de prima mare catastrofă.

Din acel moment lucrurile au mers din rău în mai rău. Vrăjitorii şi-au folosit puterile în mod din ce în ce mai
necugetat şi un număr din ce în ce mai mare de oameni au învăţat şi au practicat aceste cumplite „acte negre”.

Apoi a venit cumplita răsplată, când milioane şi milioane de oameni au pierit. Marea „Cetate a Porţilor de Aur” ajunsese în acea vreme un sălaş al fărădelegilor. Valuri uriaşe au izbit-o şi i-au nimicit pe locuitorii săi, iar împăratul „negru” şi dinastia lui s-au prăbuşit pentru totdeauna, împăratul alb, retras în nord, precum şi preoţii iniţiaţi de pe întregul continent fuseseră timp îndelungat conştienţi de zilele rele care urmau să vină şi paginile următoare vor vorbi de multele emigraţii conduse de preoţi care au precedat această catastrofă, ca şi pe următoarele.

Continentul era acum groaznic de rupt în bucăţi. Dar imensitatea teritoriului scufundat nu reprezintă totalitatea pierderilor suferite, pentru că valuri uriaşe au măturat uscatul şi au lăsat mlaştini pustii. Provincii întregi au fost pustiite şi au rămas necultivate timp de mai multe generaţii, arătând ca nişte deşerturi.

Populaţia rămasă primise un avertisment cumplit; fiind afectată de asemenea practici, vrăjitoria a fost pentru o vreme mai puţin răspândită în rândul lor. A trecut o perioadă îndelungată înaintea stabilirii unei noi conduceri puternice. Vom vedea în cele din urmă o dinastie Semită de vrăjitori ajunsă pe tronul „Cetăţii Porţilor de Aur", dar nu s-a mai ridicat o putere de origine Toltecă în perioada celei de-a doua hărţi. Era încă o populaţie Toltecă numeroasă, dar putini oameni cu sânge pur Toltec rămăseseră pe continen- tul-mamă.

Totuşi, în perioada celei de-a treia hărţi, pe insula Ruta a ajuns din nou la putere o dinastie Toltecă, care a ajuns să conducă, prin regii săi tributari, o mare parte din teritoriul insulei. Această dinastie era subjugată de magia neagră, despre caic trebuie să înţelegem că a devenit lin ce în ce mai puternică şi mai răspândită în cursul celor patru perioade, până când a culminat cu inevitabila catastrofă ce a curăţat în marc parte pământul de manifestările monstruoase ale răului. Trebuie de asemenea să reţinem că, până în ultima clipă, atunci când Insula Poseidonis a dispărut, un împărat sau rege Iniţiat – sau cel puţin unul ce respecta „legea cea bună" – şi-a păstrat autoritatea într-o anumită parte a continentului insular, acţionând sub călăuzirea Ierarhiei Oculte pentru a ţine sub control, acolo unde era posibil, activitatea vrăjitorilor răului, ghidând şi instruind minoritatea redusă care dorea încă să ducă o viaţă pură şi integră. Ulterior, regele „alb" era de obicei ales de preoţi – adică mâna de oameni care continua să urmeze „legea cea bună".

Mai sunt câteva lucruri de spus despre Tolteci.

Pe Insula Poseidonis, populaţia era mai mult sau mai puţin amestecată, fiind împărţită în două regate şi o mică republică, situată în partea de vest. Partea de nord era condusă de un Rege Iniţiat. În sud, principiul ereditar cedase locul alegerii de către popor. Dinastiile bazate exclusiv pe criterii rasiale au încetat să existe, însă regi de sânge Toltec au mai ajuns în mod ocazional la putere atât în nord, cât şi în sud, regatul din nord fiind agresat în mod constant de rivalul său sudic, iar teritoriul său anexat treptat.

Obişnuindu-se vreme îndelungată cu starea de lucruri de sub dominaţia Toltecă, nu ne vom mai ocupa de principalele caracteristici politice ale celor patru sub-rase următoare, deoarece nici una din ele nu a atins culmile civilizaţiei Toltece – de fapt începuse procesul de degenerare rasială.

Se pare că a fost instituit un fel de sistem feudal pe care tendinţa firească a sub-rasei Turanice a căutat să-l dezvolte. Fiecare conducător era stăpân deplin pe teritoriul său, şi regele era doar *primus inter pares.* Conducătorii ce formau sfatul regelui ajungeau uneori să-l ucidă pe acesta şi să-l înlocuiască cu unul dintre ei. Erau o sub-rasă turbulentă şi nelegiuită, brutală şi crudă. Faptul că în anumite perioade ale istoriei lor au luat parte la războaie regimente de femei este semnificativ pentru aceste din urmă trăsături caracteristice.

Dar, cel mai ciudat experiment pe care l-au făcut în viaţa socială şi care, datorită originii sale politice, ar fi mai firesc să fie tratat la capitolul ,,Moravuri şi obiceiuri", este cel mai interesant fapt din consemnările lor istorice. Fiind continuu înfrânţi în războaiele cu vecinii lor Tolteci, ştiind că ar putea fi copleşiţi de aceştia, şi dorind

mai presus de toate creşterea populaţiei, ei au promulgat legi prin care fiecare om era eliberat de obligaţia directă de a întreţine familia. Statul şi-a luat sarcina de a avea grijă de copii şi asigura tot ce le era necesar, aceştia fiind consideraţi proprietatea sa. Aceste legi au determinat creşterea natalităţii printre membrii sub-rasei Turanice şi ceremonia căsătoriei a ajuns să fie dispreţuită. Legăturile familiale şi sentimentul dragostei părinteşti fiind desigur afectate, experimentul a fost considerat un eşec şi s-a renunţat în cele din urmă la continuarea lui. Alte încercări de a găsi soluţii socialiste la problemele economice care ne tulbură şi astăzi au fost încercate şi apoi abandonate de această sub-rasă. Sub-rasa Semită originară care era energică şi înclinată spre jafuri şi conflicte, a înclinat întotdeauna spre o formă patriarhală de guvernământ. Coloniştii lor, care duceau în general o viaţă nomadă, au adoptat aproape în exclusivitate această formă, dar, aşa cum am văzut, ei au format un imperiu de mare amploare în perioada celei de-a treia hărţi şi au stăpânit marea „Cetate a Porţilor de Aur”. În cele din urmă, totuşi, au fost nevoiţi să cedeze în faţa puterii crescânde a sub-rasei Akkadiene.

în cursul perioadei reprezentate în cea de-a treia hartă, cu circa 100.000 de ani în urmă, Akkaadienii au răsturnat în sfârşit puterea sub-rasei Semite. Cea de-a şasea sub-rasă – cea Akkadiană – era mult mai înclinată să respecte legile decât sub-rasele precedente. Fiind negustori şi marinari, ei trăiau în comunităţi sedentare bine stabilite şi aveau în mod firesc o formă oligarhică de guvernare. O particularitate a acestei sub-rase,

al cărei singur exemplu modem este Sparta a fost sistemul dual în care doi regi domneau în aceeaşi cetate. Probabil ca rezultat al atracţiei lor de a călători pe mare, studiul stelelor a devenit un domeniu specific şi această rasă a obţinut mari realizări atât în astronomie, cât şi în astrologie. Poporul mongol era constituit prin îmbunătăţiri succesive ale acestei populaţii brutale de viţă Turanică. Prin faptul că au apărut în întinsele stepe din partea de răsărit a Siberiei, ei nu au avut niciodată legături cu continen- tul-mamă. Si, fără îndoială, datorită mediului în care trăiau, au devenit un popor nomad. Mai înclinaţi către viaţa spirituală şi religioasă decât reprezentanţii sub-rasei Turanice, din care se trăgeau, mongolii au gravitat în jurul unei forme de guvernământ, având la bază un suzeran care trebuia să fie autoritatea supremă atât în calitate de conducător teritorial, cât şi ca mare preot.

Emigraţii

Trei cauze au dus la emigraţii. Sub-rasa Turanică, aşa cum am văzut, era pătrunsă încă de la începuturile sale de spiritul colonizării, pe care a practicat-o la scară mare. Semiţii şi Akkadienii erau, de asemenea, într-o anumită măsură sub-rase colonizatoare.

Apoi, o dată cu trecerea timpului şi cu depăşirea treptată a limitelor de subzistenţă a populaţiei, cei mai săraci din fiecare sub-rasă au fost forţaţi de nevoi să-şi caute mijloace de trai în ţinuturi mai puţin populate. Pentru că trebuie să ne dăm seama că, atunci când Atlanţii au atins apogeul, în epoca Toltecă, numărul de locuitori pe kilometrul pătrat

(sau pe mila pătrată) din Atlantida era probabil egal cu, dacă nu depăşea chiar, pe cel întâlnit în vremurile modeme în Anglia şi Belgia. Oricum este sigur că spatiile disponibile pentru colonizare erau mult mai mari atunci decât în vremea noastră, în timp ce populaţia totală a lumii, care probabil că astăzi (la 1896, n. tr.) nu este mai mare de 1,5-2 miliarde de locuitori, ajungea atunci la impresionanta cifră de două sute de milioane.

în cele din urmă, au avut loc emigraţii conduse de preoţi, înaintea fiecărei catastrofe – şi au fost mult mai multe decât cele patru mari catastrofe la care ne-am referit mai sus. Regii şi preoţii iniţiaţi, ce respectau „legea cea bună" erau conştienţi cu mult timp înainte de inevitabilele calamităţi. Prin urmare, fiecare din ei, lansa o avertizare profetică şi ajungea să conducă un grup masiv de colonişti. Trebuie să remarcăm aici că, în ultimele perioade, conducătorii ţării au resimţit în mod profund efectul acestor emigraţii conduse de preoţi, care tindeau să le depopuleze şi să le sărăcească regatele, emigranţii fiind nevoiţi să părăsească Atlantida, în timpul nopţii, pe ambarcaţiuni improvizate.

Trasând în mare direcţiile de emigrare unnate pe rând de fiecare sub-rasă, va trebui să ajungem la ţinuturile pe care urmaşii lor le ocupă astăzi.

Primele emigrări au avut loc în epoca dominată de sub-rasa Rmoahal. Trebuie să amintim că membrii acestei rase, ce locuiau pe coastele nord-estice, erau singurii care îşi păstraseră puritatea sângelui. Izgoniţi de pe ţărmurile sudice şi împinşi mai spre nord de către războinicii din sub-rasa Tlavatli, ei au început să emigreze către ţinuturile învecinate din est şi către promontoriul mai

apropiat al Groenlandei. În perioada celei de-a doua hărţi nu mai rămăseseră reprezentanţi puri ai sub-rasei Rmoahal pe continentul-mamă, însă promontoriul nordic al continentului, îndreptat către vest, era ocupat de aceştia, precum şi promontoriul deja menţionat din Groenlanda şi ţănnurile vestice ale marii insule Scandinave. De asemenea, era o colonie pe porţiunea de uscat situată la nord de Marea „Asiei Centrale”.

Bretania şi Picardia făceau atunci parte din Insula Scandinavă, în timp ce insula propriu-zisă a devenit parte a continentului European în perioada celei de-a treia hărţi. Acum au fost găsite urme fosile ale acestei sub-rase în straturile cuatemare din Franţa, specimenele brahicefale sau cu capul rotund, cunoscute sub numele de „omul Furfooz” putând fi socotite un exemplul tipic al omului mediu din această sub-rasă în perioada decăderii sale.

Forţaţi de mai multe ori să se deplaseze spre sud de rigorile epocilor glaciare, împinşi de mai multe ori spre nord de lăcomia vecinilor mai putem ici, urmele risipite şi degradate ale acestei sub-rase pot fi găsite astăzi în regiunea Lapps, cu toate că şi aici se observă pătrunderea oamenilor de alt sânge. Aşa se face că aceşti reprezentanţi ofiliţi şi degeneraţi ai omenirii sunt urmaşii în linie directă ai rasei negre de uriaşi care au apărut în ţinuturile ecuatoriale ale Lemuriei cu aproximativ cinci milioane de ani în urmă.

Coloniştii Tlavatli par să se fi îndreptat către toate punctele cardinale. în perioada celei de-a doua hărţi, urmaşii lor se stabiliseră pe ţărmurile vestice ale continentului american în formare (California), ca şi pe coastele din sudul extrem (Rio de Janeiro). îi găsim de asemenea ocupând

ţărmurile estice ale Insulei Scandinave, iar o parte dintre ei au navigat peste ocean, au ocolit ţărmurile Africii şi au ajuns în India Acolo, amestecându-se cu populaţiile Lemuriene indigene, au format rasa Dravidiană. în ultima perioadă aceasta din urmă a primit la rândul ei o infuzie de sânge Arian, din a cincea rasă primordială, din care rezultă complexitatea tipurilor umane întâlnite astăzi în India. De fapt, avem aici un exemplu foarte concludent privind dificultatea extremă de a decide orice chestiune rasială bazându-ne doar pe dovezile fizice, deoarece ar fi posibil să avem fiinţe aparţinând celei de-a cincea rase primordiale întrupate printre Brahmani, din a patra rasă primordială în rândul castelor inferioare şi unele urme din a treia rasă primordială printre triburile care trăiesc în zonele deluroase.

în perioada celei de-a patra hărţi găsim un popor Tlavatli ce ocupa părţile sudice ale Americii de Sud, de unde putem trage concluzia că patagonezi' au probabil ca strămoşi depărtaţi oameni din sub-rasa Tlavatli.

Urme fosile ale acestei sub-rase, ca şi ale sub-rasei Rmoahal, au fost descoperite în straturile cuatemare din Europa Centrală şi omul dolicocefal „Cro-Magnon" (studenţii în geologie şi paleontologie ştiu că aceste ştiinţe socotesc „omul de Cro-Magnon" ca fiind anterior „omului

Furfooz" şi, văzând că cele două sub-rase au convieţuit vaste perioade de timp, este posibil ca scheletul „omului de Cro-Magnon", deşi reprezintă a doua Rasă Primordială, să se fi aflat în straturile cuatemare cu mii de ani înainte ca „omul Furfooz" să fi apărut pe pământ) poate fi socotit drept specimen mediu al acestei sub-rase aflate în decadenţă, iar oamenii care trăiau în „locuinţele lacustre" din Elveţia au format o sub-rasă şi mai veche şi nu erau de viţă pură. Singurii oameni care pot fi consideraţi reprezentanţi cu sânge curat ai acestei sub-rase, în zilele noastre, sunt cei din câteva triburi cu pielea cafenie ale indienilor din America de Sud. Birmanezii şi Siamezii au şi ei sânge Tlavatli în vene dar, în cazul lor, amestecat, şi prin urmare dominat, de viţa mai nobilă a uneia din sub-rasele Ariene.

Toltecii au tins să emigreze mai ales către vest şi coastele învecinate ale continentului american erau locuite în perioada celei de-a doua hărţi de reprezentanţii unei rase Toltece pure, cea mai mare parte a celor rămaşi pe continentul-mamă având în acea vreme sângele foarte amestecat. Această sub-rasă a ajuns să se răspândească şi să prospere în America de Nord şi de Sud, unde au întemeiat după mii de ani imperiile din Mexic şi Peru. Măreţia acestor imperii este o problemă de istorie sau cel puţin de tradiţie, fiind întărită de dovezile furnizate de magnificele urme arhitectonice. Trebuie să remarcăm faptul că, în vreme ce Imperiul Mexican a fost timp de secole mare şi puternic în toate aspectele de măreţie şi putere ale civilizaţiei noastre de astăzi, el nu a atins niciodată nivelul înalt de dezvoltare al peruanilor, sub conducerea suveranilor Inca, acum circa 14.000 de ani. în ceea ce priveşte bunăstarea generală a poporului,

dreptatea şi beneficitatea guvernării, natura echitabilă a proprietăţii asupra pământului, şi viaţa religioasă a locuitorilor, Imperiul Peruan din acea vreme ar putea fi considerat un ecou tradiţional, deşi palid, al epocii de aur al Toltecilor, pe continentul-mamă Atlantida.

Indianul mediu din America de Nord şi de Sud este astăzi cel mai bun reprezentant al poporului Toltec dar nu se poate compara, desigur, cu oamenii de înaltă civilizaţie din perioada de apogeu a acestei sub-rase.

Prim? aşezare din Egipt

Trebuie să ne referim acum la Egipt şi prezentarea acestui subiect ar trebui să aducă o lumină nouă în istoria sa timpurie. Cu toate că prima aşezare din această tară nu a fost în sens strict o colonie, primele grupuri de imigranţi care s-au amestecat şi au dominat apoi locuitorii aborigeni făceau parte din sub-rasa Toltecă.

Prima dată a fost vorba de transferul unei Mari Loji de Iniţiaţi. Acest eveniment avea loc acum circa patru sute de mii de ani. Epoca de aur a Toltecilor trecuse de mult. Avusese loc prima mare catastrofa. Degradarea morală a oamenilor şi practicarea consecventă a „magiei negre” a devenit mai accentuată şi larg răspândită. Era nevoie de locuri mai curate pentru Loja Albă. Egiptul era izolat şi slab populat, acesta fiind motivul pentru care a fost ales. Aşezarea astfel întemeiată a corespuns scopului iniţial şi Loja Iniţiaţilor şi-a continuat munca timp de 200.000 de ani fără a fi tulburată de condiţii adverse.

Acum circa 210.000 mii ani, când a sosit timpul,

Loja Ocultă a întemeiat un imperiu – prima „Dinastie Divină" a Egiptului – şi a început să înveţe poporul. Atunci a fost adus din Atlantida primul mare grup de colonişti şi, în cursul celor 10.000 de ani, până la a doua catastrofă, au fost construite cele două mari piramide de la Giseh, parţial pentru a asigura săli permanente de iniţiere, dar şi pentru a fi folosite ca tezaure şi altare pentru un mare talisman al puterii în timpul scufundării despre care Iniţiaţii ştiau că este iminentă. Harta nr. 3 arată Egiptul din acea vreme sub apă. El a rămas astfel o perioadă îndelungată, dar atunci când a reapărut la suprafaţă a fost din nou populat de către urmaşii multora din vechii săi locuitori, care se retrăseseră în munţii Abisiniei (arătaţi pe Harta nr. 3 ca o insulă), dar şi de grupuri proaspete de colonişti Atlanţi din diferite părţi ale lumii. Un amplu val de imigranţi Akkadieni a contribuit atunci la modificarea tipului uman egiptean. Această epocă este cunoscută sub numele de a doua „Dinastie Divină" a Egiptului – conducătorii ţării fiind din nou Adepţi Iniţiaţi.

Catastrofa de acum 80.000 de ani a dus din nou la scufundarea ţinutului, însă de această dată a fost doar un val temporar. Atunci când acesta s-a retras, a început să conducă cea de-a treia „Dinastie Divină" – cea menţionată de Manethon. în timpul primilor regi din această dinastie, au fost construite marele Templu din Kamak şi multe alte construcţii antice care mai rezistă încă. De fapt, cu excepţia celor două piramide, nici o construcţie din Egipt nu este anterioară catastrofei de acum 80.000 de ani.

Scufundarea finală a Insulei Poseidonis a trimis un alt val asupra Egiptului. Şi aceasta a fost o

calamitate temporară, dar a provocat sfârşitul „Dinastiilor Divine”, deoarece Loja Iniţiaţilor îşi transferase reşedinţa către alte ţinuturi.

Diferite puncte neatinse aici au fost deja tratate în *Protocolul Lojei din Londra* a Societăţii Teosofice intitulat „Piramidele şi Stonehenge”.

Reprezentanţii sub-rasei Turanice, care în perioada p* mei hărţi colonizaseră părţile nordice ale uscatului situat imediat la est de Atlantida, ocupau în perioada celei de-a doua hărţi ţănnurile sudice (care includ teritoriul actual al statelor Maroc şi Algeria). îi găsim de asemenea rătăcind spre est şi atât ţănnurile estice cât şi cele vestice ale mării din Asia Centrală erau populate tot de ei. Grupuri mari de colonişti s-au deplasat în cele din urmă şi mai spre est şi tipul uman cel mai apropiat de această sub-rasă poate fi găsit astăzi în China Continentală. Un capriciu curios al destinului trebuie amintit în legătură cu una din ramurile occidentale ale acestei sub-rase. Dominaţi timp de secole de către vecinii lor Tolteci mai puternici, unei mici ramui de viţă Turanică i-a fost rezervat să cucerească şi să înlocuiască ultimul mare imperiu pe care l-au edificat Toltecii, fiindcă brutalii şi puţin civilizaţii Azteci erau de sânge pur Turanic.

Emigraţiile sub-ras< Semite au fost de două feluri: în primul rând, cele care erau controlate de impulsul natural al rasei; în al doilea rând, acea emigraţie specială efectuată sub directa călăuzire a entităţii Mânu. Deoarece, oricât ar părea de ciudat, nu din rândul Toltecilor, ci din sub-rasa nesupusă legilor şi turbulentă, deşi viguroasă şi energică, a Semiţilor a fost ales nucleul destinat trecerii Ia cea de-a cincea Rasă Primară, cea Ariană. Motivul poate fi găsit fără îndoială în caracteristicile

Mânasice cu care este asociată întotdeauna această sub-rasă. Sub-rasa cu acest număr îşi dezvoltase în mod inevitabil puterea şi intelectul creierului fizic, chiar aacă în detrimentul percepţiilor psihice, în timp ce aceeaşi dezvoltare a intelectului până la niveluri infinit mai înalte constituie gloria şi obiectivul celei de-a cincea Rase Primordiale, a noastră.

Ocupându-ne mai întâi de emigraţiile naturale, găsim că, în perioada celei de-a doua hărţi, în timp ce lăsaseră state puternice pe continentul-mamă, Semiţii se răspândiseră atât spre vest cât şi spre est – spre vest către ţinuturile care formează astăzi Statele Unite, explicând astfel tipul uman Semitic întâlnit la unele triburi indiene, şi spre est, pe ţărmurile nordice ale continentului învecinat care combina teritoriile de atunci ale Europei, Africii şi Asiei. Tipul uman al vechilor egipteni, ca şi al altor naţiuni vecine, a fost într-o oarecare măsură modificat de amestecul cu acest sânge semit. Dar, cu excepţia evreilor, singurii reprezentanţi de astăzi ai acestei sub-rase comparativ amestecate, sunt Kabylii, cu pielea ma' deschisă la culoare, din munţii Algeriei.

Triburile care au rezultat din selecţia rasială efectuată de Mânu pentru formarea noii Rase Primare şi-au găsit în ultimă instanţă drumul către coastele sudice ale Mării Asiei Centrale şi acolo a fost constituit primul Regat Arian. Atunci când Procesul-verbal care se ocupă de originea unei Rase Primordiale va fi scris, se va vedea că multe din popoarele pe care ne-am obişnuit să le numim Semite, au în realitate sânge Arian. Lumea va fi de asemenea lămurită în privinţa pretenţiilor evreilor de a fi consideraţi „un popor ales”. Mai pe scurt, se

poate afirma că ei constituie o legătură anormală şi nenaturală între a Patra şi a Cincea Rasă Primordială. (A se vedea lucrarea lui W. Williamson *The Great Law,* p. 243-245. Această afirmaţie constituie părerea autonilui. Nu înseamnă că este peiorativă sau jignitoare. Nota editorului britanic.)

Akkadienii, cu toate că au ajuns în cele din urmă conducători supremi pe continentul-mamă Atlantida, îşi au locul de origine, aşa cum am văzut în perioada primei hărţi, pe continentul vecin – în acea parte ocupată de bazinul Mării Mediterane, patria lor fiind cam în locul ocupat astăzi de Insula Sardinia. Din acest punct central ei s-au răspândit spre est, ocupând teritoriile ce vor deveni ţărmurile Levantului şi ajungând până în Persia şi Arabia. Aşa cum am văzut, ei au contribuit şi la popularea Egiptului. Vechii Etrusci, Fenicienii, inclusiv Cartaginezi[1] şi Sumero-Akkadienii erau ramuri ale acestei sub-rase, în ump ce bascii de astăzi au probabil mai mult sânge akkadian decât oricare alt popor.

Stonehenge

Trebuie să ne referim şi la străvechii locuitori ai Insulei Britanice, deoarece în vremea primilor Akkadieni, acum circa 100.000 de ani, colonia Iniţiaţilor care a întemeiat ansamblul de la Stonehenge a debarcat pe aceste ţărmuri – „aceste ţărmuri" fiind, desigur, ţărmurile părţii scandinave a continentului Europa, aşa cum vedem în Harta nr. 3. Preoţii iniţiaţi şi discipolii lor par să fi aparţinut unui neam străvechi din sub-rasa Akkadiană – erau mai înalţi, mai blonzi şi cu capul mai lunguieţ decât băştinaşii, care erau foarte amestecaţi, dar în mare

parte rămăşiţe degenerate din sub-rasa Rmoahal. Aşa cum vor afla cititorii, din *Protocolul Lojei din Londra* a Societăţii Teosofice despre „Piramide şi Stonehenge”, simplitatea rudimentară a monumentului de la Stonehenge a fost concepută ca un protest împotriva ornamentelor şi su- pra-decoraţiilor extravagante ale templelor existente în Atlantida, unde locuitorii ajunseseră să practice adorarea înjositoare a propriilor lor imagini.

Mongolii, aşa cum am văzut, nu au avut niciodată vreo legătură cu continentul-mamă. Apăruţi în câmpiile întinse ale Tartariei, emigraţiile lor au găsit un spaţiu amplu de mişcare în acele regiuni. Dar, de mai multe ori, triburi cu descendenţă mongolă au trecut din nordul Asiei în America, prin strâmtoarea Behring, şi urmele unor astfel de migraţii – cea a Kitanilor a avut loc acum circa 1300 de ani – au putut să fie urmărite de savanţii occidentali. Prezenţa sângelui mongol la unele triburi de indieni din America de Nord a fost recunoscută şi de diferiţi etnologi. Ungurii şi malaysienii sunt şi ei cunoscuţi ca fiind vlăstare ale acestei sub-rase, înnobilată într-unul din cazuri de amestecul cu sângele arian, şi degradată în celălalt prin amestecul cu lemurienii aflaţi în decadenţă. Dar, faptul cel mai interesant în legătură cu mongolii este că ultima spiţă a acestei sub-ramuri este încă în deplină forţă – de fapt, nu şi-a atins încă apogeul – este vorba de naţiunea japoneză, care mai are un rol important de jucat în istoria lumii (de când au fost scrise aceste rânduri, a avut loc războiul ruso-japonez).

Arte şi stiinte

Trebuie de la început să recunoaştem că rasa

noastră Ariană a obţinut în mod firesc rezultate mult mai importante în aproape orice direcţie faţă de atlanţi, însă chiar în domeniile în care nu au reuşit să ajungă la nivelul nostru, dovezile a ceea ce au realizat sunt interesante deoarece reprezintă nivelul cel mai înalt de civilizaţie atins vreodată. Pe de altă parte, caracterul realizărilor ştiinţifice în care ne-au depăşit este atât de strălucitor, încât rămânem cu sentimentul că a avut loc o dezvoltare inegală.

Artele şi ştiinţele, aşa cum erau practicate ele de primele două rase, erau desigur nedezvoltate la capacitatea lor maximă, dar noi nu ne propunem să urmărim progresele atinse de fiecare sub-rasă separat. Istoria rasei Atlante, ca şi a rasei Ariene, a avut perioade de progres şi de decădere. Epocile în care cultura a înflorit erau urmate de epoci în care domnea fărădelegea, în cursul cărora se pierdeau aproape toate realizările artistice şi ştiinţifice, urmând apoi alte perioade de dezvoltare a civilizaţiilor. Următoarele observaţii se referă mai ales la aceste perioade ale dezvoltării culturale, între care se distinge în mod deosebit marea epocă Toltecă.

Arhitectura şi sculptura, pictura şi muzica erau arte bine dezvoltate în Atlantida. Chiar în cele mai înfloritoare momente, muzica nu era foarte avansată, iar instrumentele muzicale erau de tipul cel mai piimitiv. Toate sub-rasele Atlante îndrăgeau culorile şi tonalităţi strălucitoare decorau atât interioarele cât şi exterioarele caselor, dar pictura ca artă plastică nu era bine conturată, deşi în ultimele perioade se predau în şcoli anumite forme de desen şi pictură. Pe de altă parte, sculptura, care era şi ea predată în şcoli, era practicată pe scară largă şi ajungea la realizări deosebite. Aşa cum vom vedea mai târziu, la capitolul despre

„Religie”, devenise un obicei ca fiecare om cu oarecare stare să pună într-unul din temple propria sa imagine. Aceste imagini erau uneori sculptate în lemn sau într-o piatră tare şi neagră, asemănătoare bazaltului, însă printre cei bogaţi apăruse moda de a turna statui într-unul din metalele preţioase folosite în acea vreme, *oricalc,* aur sau argint. Lucrările ajungeau de obicei să semene destul de bine la înfăţişare cu persoana reprezentată, în unele cazuri gradul de asemănare era izbitor.

A rhitectură

Arhitectura era totuşi, în mod firesc, cea mai larg utilizată dintre toate artele. Construcţiile erau structuri masive de proporţii gigantice. Casele de locuit din cetăţi nu erau, aşa cum sunt ale noastre, strâns înghesuite de-a lungul străzilor. Asemenea caselor de la tară, unele din casele situate în cetăţi aveau propriile lor grădini, altele erau separate de terenuri libere, dar toate formau structuri izolate. în cazul construcţiilor de mai mare importanţă, patru corpuri de clădire înconjurau o curte centrală, în mijlocul căreia se afla în general una din acele fântâr datorită cărora „Cetatea Porţilor de Aur” dobândise şi numele de „Cetatea Apelor”. Bunurile nu erau expuse spre vânzare aşa cum vedem pe străzile din oraşele modeme. Toate negocierile legate de vânzări şi cumpărări aveau loc în particular, cu excepţia anumitor date stabilite, când se organizau mari târguri publice în spaţiile deschise ale cetăţilor. Dar trăsătura caracteristică a casei Toltece era tumul, care se înălţa într-unul din colţurile sale sau în centrul unuia dintre corpurile de clădiri. O scară exterioară, construită în spirală, ducea către etajele

superioare şi un dom ascuţit acoperea partea de sus a turnului, care era folosită în mod obişnuit drept observator astronomic. Aşa cum am spus deja, casele erau zugrăvite în culori strălucitoare. Unele erau ornamentate cu sculpturi, altele cu fresce sau cu motive pictate. Ferestrele aveau un fel de sticlă, produsă într-un mod asemănător, dar mai puţin transparentă. Interioarele nu erau mobilate cu aceeaşi grijă precum casele modeme, dar viaţa era foarte civilizată îh felul ei.

Templele erau săli uriaşe ce aminteau mai mult decât orice de coloanele gigantice din Egipt, dar construite la o scară şi mai grandioasă. Coloanele care susţineau acoperişul era în general pătrate, rareori cilindrice. în perioada decăderii, navele centrale ale templelor erau înconjurate cu nenumărate capele în altarele cărora erau aşezate statuile celor mai importanţi locuitori. Aceste altare laterale erau în unele ocazii de mari dimensiuni, astfel încât să permită desfăşurarea unui întreg cortegiu de preoţi pe care vreun om deosebit de important îi putea angaja pentru slujirea ceremonială a imaginii sale. Asemenea caselor particulare, templele nu erau desăvârşite fără turnurile acoperite cu domuri, care aveau dimensiuni şi măreţie corespunzătoare. Acestea erau folosite pentru observaţii astronomice şi pentru adorarea soarelui.

Metalele preţioase erau mult folosite la împodobirea templelor, interioarele fiind adesea nu doar încrustate, ci chiar placate cu aur. Aurul şi argintul erau foarte apreciate, dar, aşa cum vom vedea mai târziu, atunci când ne vom ocupa de circulaţia monetară, erau folosite numai în plan artistic şi nu aveau nimic de-a face cu baterea monezilor, în timp ce, fiind produse din belşug de

chimişti – sau alchimişti, cum ar trebui să-i numim astăzi – am putea spune că ieşiseră din categoria metalelor preţioase. Această putere a transmutării metalelor nu era universală, însă era atât de larg răspândită, încât au fost produse cantităţi enorme. De fapt, producerea mult-doritelor metale putea fi considerată drept una din întreprinderile industriale ale acelor vremuri prin care alchimiştii îşi câştigau existenţa. Aurul era mai admirat decât argintul, fiind aşadar produs în cantitate mult mai mare.

Educaţie

Câteva cuvinte privind limba sunt potrivite înainte de a prezenta modul de instruire şi de educaţie în şcolile şi colegiile din Atlantida. În perioada primei hărţi, Tolteca era limba universală, nu doar pe întregul continent, ci şi în insulele din partea occidentală şi în acea parte din continentul răsăritean ce recunoştea dominaţia împăratului. Rămăşiţe ale limbilor Rmoahal şi Tlavatli supravieţuiau într-adevăr în unele zone mai greu accesibile, exact aşa cum limbile Celtă şi Cymrică au supravieţuit până astăzi în Irlanda şi ţara Galilor. Limba Tlavatli a constituit baza folosită de sub-rasa Turanică, care a introdus importante modificări, astfel încât, cu timpul, a luat naştere o limbă complet diferită; în timp ce sub-rasele Semită şi Akkadiană, adoptând limba Toltecă, au modificat-o în moduri specifice, producând două căi divergente de exprimare. în ultima perioadă de existenţă a Insulei Poseidonis, existau mai multe limbi complet diferite – toate aparţinând tipului de limbi

aglutinante (în care discursul se realiza prin alăturarea cuvintelor, n. tr.) – deoarece abia în perioada celei de-a Cincea Rase descendenţii sub-raselor Semită şi Akkadiană au dezvoltat vorbirea de tip flexionar (în care cuvintele au flexiune, substantivele având declinare şi verbele conjugare, n. tr.). Cu toate acestea, de-a lungul epocilor, limba Toltecă şi-a păstrat în foarte mare măsură puritatea, şi aceeaşi limbă care era vorbită în Atlantida în perioada de apogeu a civilizaţiei sale era folosită, cu foarte mici modificări, cu mii de ani mai târziu în Mexic şi Peru.

Şcolile şi colegiile din Atlantida în epoca înfloririi sub-rasei Toltece, precum şi în epocile culturale următoare, erau toate înzestrate de către stat. Deşi fiecare copil trebuia să absolve şcoala primară, instrucţia ulterioară era foarte diferită. Şcolile primare erau un fel de reţea de baza. Elevii care dovedeau o reală aptitudine pentru studiu, împreună cu cei proveniţi din clasele dominante, ce aveau în mod firesc deprinderi superioare, erau îndreptaţi către şcoli mai înalte în jurul vârstei de 12 ani. Scrierea şi citirea, care erau considerate drept noţiuni pre'iminare, fuseseră deja predate în şcolile primare.

Dar scrierea şi citirea nu erau considerate necesare pentru marea masă a locuitorilor, care îşi duceau vieţile lucrând pământul sau practicând diferite meşteşuguri de care comunitatea avea nevoie. Marea majoritate a copiilor erau deci îndrumaţi către şcolile tehnice care îi pregăteau cel mai bine pentru deprinderile cerute de diferitele lor meserii. Şcolile agricole erau printre cele mai apreciate. Unele ramuri ale mecanicii făceau parte din programul de instruire, aşa cum vânătoarea şi

pescuitul erau incluse în mod firesc în instruirea copiilor din zonele mai retrase şi în cele de pe ţărmul mării. Astfel, copiii primeau cea mai potrivită educaţie sau instrucţie în funcţie de nevoile concrete ale lor şi ale comunităţii.

Copiii cu abilităţi superioare, care, aşa cum am văzut, învăţaseră să scrie şi să citească, aveau o educaţie mult mai completă. Proprietăţile plantelor şi calităţile lor vindecătoare constituiau un important domeniu de studiu. în acele vremuri nu existau medici recunoscuţi – fiecare om educat avea cunoştinţe mai mult sau mai puţin ample despre medicină, dar şi despre vindecarea cu ajutorul magneţilor. Chimia, mateniaticile şi astronomia erau şi ele predate. Instruirea în aceste domenii era asemănătoare instruirii din vremurile noastre, însă obiectivul către care se îndreptau în principal eforturile profesorilor era dezvoltarea facultăţilor psihice ale elevului şi instruirea sa în cele mai ascunse forte ale naturii. Proprietăţile oculte ale plantelor, metalelor şi pietrelor preţioase, precum şi procesul alchimic al transmutării erau cuprinse în această categorie. Dar, o dată cu trecerea timpului, acest proces a ajuns să constituie din ce în ce mai mult o putere personală, operaţie pe care Bulwer-Lytton a descris-o cu destulă precizie în lucrarea sa *Rasa în curs de apariţie,* constituind o preocupare specială în colegiile de învăţământ superior pentru tinerii din Atlantida. Schimbarea esenţială care a avut loc în momentul în care decadenţa rasei a devenit dominantă a fost aceea că, în locul meritului şi aptitudinii, până atunci socotite garam ii către nivele superioare de instruire şi educaţie, clasele dominante au ajuns să fie din ce în ce mai

exclusive, nepermiţând decât propriilor copii să ajungă la treptele cunoaşterii superioare, ceea ce le dădea mai multă putere.

Agricultură

Intr-un imperiu cum era cel Toltec, agricultura primea în mod firesc mai multă atenţie decât până atunci. Nu numai că agricultorii învăţau în şcoli tehnice, dar au fost înfiinţate şi colegii în care se desfăşurau cercetări experimentale privind încrucişarea şi ameliorarea animalelor şi plantelor, acestea fiind predate studenţilor care aveau vocaţie în acest sens.

S-a spus că grâul nu ar fi apărut deloc pe această planetă. Era darul pe care Mânu l-a adus de pe o altă planetă din afara lumii noastre. Dar ovăzul şi alte câteva cereale erau rezultatele încrucişărilor dintre grâu şi unele plante sălbatice existente pe pământ. Experimentele care dăduseră astfel de rezultate erau acum continuate în şcolile agricole din Atlantida. Fireşte că astfel de experimente erau călăuzite de cunoaşterea superioară. Dar cea mai remarcabilă realizare a agricultorilor Atlanţi a fost obţinerea bananierului. în starea sălbatică originară, fructul semăna cu un pepene alungit, aproape fără pulpă, dar plin de seminţe. Desigur că au trecut mai multe sute de ani (dacă nu chiar mii de ani) de selectare şi eliminare continuă până când a fost obţinută actuala plantă care aproape că nu mai are seminţe.

Printre animalele domesticite din vremea Toltecilor, se găseau unele foarte asemănătoare cu nişte tapiri, dar mult mai mici. Aceştia se hrăneau

cu rădăcini şi cu plante, asemenea porcilor din vremea noastră, cu care se aseamănă în mai multe privinţe, nefiind deosebit de curaţi şi mâncând tot ce întâlneau. Animale mari asemănătoare pisicilor şi nişte strămoşi ai câinilor, asemănători lupilor, puteau fi, de asemenea, întâlniţi în apropierea locuinţelor umane. Căruţele folosite de Tolteci par să fi fost trase de animale asemănătoare cămilelor, dar mai mici. Lamele de astăzi din Peru sunt probabil descendenţii acestor animale. Strămoşii elanului irlandez rătăceau, de asemenea, în turme prin zonele deluroase, aşa cum se întâmplă cu animalele mari în ţinuturile deluroase din Scoţia – fiind animale prea sălbatice pentru a te apropia uşor de ele, dar aflate sub controlul omului.

S-au făcut numeroase experimente pentru încrucişarea diferitelor tipuri de animale şi, oricât ar părea de curios, se folosea pe larg încălzirea artificială pentru a grăbi dezvoltarea lor şi pentru a se vedea mai repede rezultatele încrucişării diferitelor specii. Se mai foloseau şi încăperi cu diferite lumini colorate pentru a experimenta obţinerea unor rezultate mai bune. Această controlare şi modelare, prin voinţa omului, a formelor diferitelor specii de animale, ne dezvăluie o activitate uimitoare şi foarte misterioasă. Ne-am referit mai sus la realizările obţinute de entităţile Mânu. în mintea unei entităţi Mânu au fost concepute toate îmbunătăţirile privind

tipul şi potenţialităţile latente aflate în orice formă de viaţă. Pentru realizarea în detaliu a tuturor îmbunătăţirilor la diferite specii de animale a fost nevoie de ajutorul şi de cooperarea omului. Formele amtibienilor şi reptilelor care erau extrem de numeroase în acea vreme au fost modificate astfel mai rapid ajungând să evolueze către stadii mai avansate de pasăre sau mamifer. Aceste forme constituiau materialul nedezvoltat pus la dispoziţia omului şi lutul era pregătit să ia orice formă ar fi dorit să-i dea mâinile olarului. Multe din experimentele la care ne-am referit mai sus au fost încercate mai ales cu animale aflate în etape intermediare de dezvoltare şi este fără îndoială faptul că animalele domesticite, cum ar fi calul, aflate astăzi în serviciul omului, sunt rezultatul experimentelor efectuate de oamenii din acea vreme, în cooperare cu entităţile Mânu şi cu sfetnicii acestora. Dar această cooperare a încetat destul de curând. Egoismul şi-a spus cuvântul, discordia şi războiul provocând sfârşitul Epocii de Aur a sub-rasei Toltece. Atunci când, în loc să lucreze cu loialitate pentru un scop comun, sub călăuzirea Regilor Iniţiaţi, oamenii au început să facă incursiuni de pradă unii altora, animalele care luaseră, sub îngrijirea omului, forme din ce în ce mai utile şi mai domesticite, fiind lăsate neîngrijite cu propriile lor instincte, au urmat în mod firesc exemplul stăpânilor şi au început din ce în ce mai mult să facă incursiuni de pradă unele împotriva altora. Unele fuseseră deja antrenate şi folosite de oameni în expediţiile lor de vânătoare şi astfel animalele semi-domesticite asemănătoare pisicii, la care ne-am referit mai sus, au devenit în mod firesc strămoşii leoparzilor şi jaguarilor de astăzi.

Cetatea Porţilor de Aur

„Cetatea Porţilor de Aur” şi împrejurimile sale ar trebui să fie descrise înainte de a prezenta sistemul remarcabil prin care se făcea aprovizionarea cu apă a locuitorilor. Se afla, aşa cum am văzut, pe coasta de est a continentului, nu departe de mare, la circa 15° longitudine nordică. O inimoasă zonă împădurită, asemănătoare unui parc, înconjura cetatea. Răspândite pe o suprafaţă mare, se aflau vilele rezidenţiale ale claselor înstărite. în partea de vest a cetăţii se afla un lanţ muntos, de unde se obţinea apa necesară cetăţii. Cetatea însăşi era construită pe pantele unui deal care se înălţa la circa 500 de picioare (165 de metri) deasupra unei câmpii întinse. Pe vârful acestui deal, se aflau palatul şi grădinile împăratului, din centrul cărora ţâşnea din pământ un izvor puternic care asigura mai întâi apa necesară palatului şi fântânilor din grădini, curgând apoi în patru direcţii şi coborând în cascade până în şanţul care înconjura zidurile palatului şi îl separa de cetatea aflată de jur-împrejur. Din acest canal porneau alte patru canale mai mici, care duceau apa prin patru cartiere ale cetăţii, până la cascadele care alimentau, la rândul lor, un alt canal circular situat mai jos. Erau trei astfel de canale care formau cercuri concentrice, cel mai depărtat şi mai jos dintre ele fiind încă deasupra nivelului câmpiei. Un al patrulea canal, situat la cel mai jos nivel, dar având un plan dreptunghiular, primea apele care curgeau neîncetat şi le vărsa, la rândul său, în mare. Cetatea s-a extins peste o parte din câmpie, până la limita unui val exterior de pământ, care o înconjura şi o apăra printr-un şir de canale pline cu apă, ce se întindeau pe o suprafaţă de douăsprezece mile

lungime şi zece mile lăţime.

Vom vedea deci că cetatea era împărţită în trei mari centuri, fiecare fiind mărginită de canale. Trăsăturile caracteristice ale centurii celei mai de sus, situată imediat sub nivelul palatului imperial, erau o pistă circulară de curse şi mari grădini publice. Multe din casele curtenilor se aflau, de asemenea, în această zonă şi tot aici se găsea o instituţie fără corespondent în vremurile modeme. Termenul de „Cămin pentru străini" ne sugerează că ar fi arătat modest şi împrejurimile ar fi fost sordide, dar era un palat unde toţi străinii care treceau prin oraş erau găzduiţi atâta timp cât doreau să rămână – fiind trataţi în toată această perioadă ca oaspeţi ai Guvernului. Casele separate ale locuitorilor şi diferitele temple răspândite în toată cetatea ocupau celelalte două centuri. în perioada de apogeu a sub-rasei Toltece se pare că nu exista sărăcie – chiar şi numărul mare de sclavi aparţinând majorităţii caselor erau bine hrăniţi şi îmbrăcaţi – însă erau unele case comparativ mai sărace în partea de nord a centurii inferioare, precum şi dincolo de canalul exterior, spre mare. Locuitorii din această parte a cetăţii era legaţi de activităţile navale şi casele lor, deşi separate, erau mai înghesuite decât în alte zone.

Din cele prezentate mai sus reiese că locuitorii aveau asigurată aprovizionarea cu apă curată şi limpede, care curgea neîncetat prin cetate. Centura superioară şi palatul împăratului erau protejate de valuri exterioare, cu atât mai înalte, cu cât erau mai aproape de centru. Apa era adusă dintr-un lac situat în munţii din partea de vest a cetăţii, la o altitudine de circa 2.600 de picioare (900 de metri).

Nu trebuie să avem cunoştinţe mecanice foarte

bogate pentru a ne da seama cât de dificile trebuie să fi fost lucrările, pentru această aducţiune de apă, deoarece în perioada de apogeu a „Cetăţii Porţilor de Aur”, între cele patru valuri de apărare, trăiau peste 2 milioane de locuitori. Un astfel de sistem nu a putut fi realizat vreodată în epocile greacă, romană sau modernă – este foarte îndoielnic dacă cei mai înzestraţi ingineri, cu oricât de mari cheltuieli, ar putea săvârşi o astfel de operă.

Nave aeriene

Dacă sistemul de aprovizionare cu apă al „Cetăţii Porţilor de Aur” era minunat, trebuie să recunoaştem că metodele de deplasare ale Atlanţilor erau şi mai miraculoase, deoarece navele aeriene sau maşinile de zburat pe care încearcă acum (în 1895, n. trad.) să le realizeze Keely în America şi Maxim în Marea Britanie, erau deja realizate. Acestea nu au ajuns vreodată să fie un mijloc obişnuit de transport. Sclavii, slujitorii şi mulţimile de lucrători cu braţele trebuiau să străbată pe jos lungile drumur de ţară ori să călătorească în care primitive, cu roţi solide, trase de animale greoaie. Navele aeriene pot fi considerate un tel de maşini sau de yacht-uri particulare ale acelor vremi, dacă ţinem seama de numărul relativ mic al celor care le deţineau, deoarece trebuie să fi fost oricând greu şi costisitor să produci asemenea vehicule. De regulă nu erau concepute să transporte multe persoane. Unele erau construite pentru două persoane, altele puteai avea sase ori opt pasageri. În ultima perioadă, atunci când războiul şi disputele aduseseră sfârşitul

Epocii de Aur, navele militare care puteau naviga prin aer înlocuiseră în mare parte navele militare maritime – dovedindu-se în mod firesc mult mai puternice ca arme de distragere. Acestea erau construite să transporte cincizeci şi, în unele cazuri, chiar o sută de luptători.

Navele aeriene erau construite fie din lemn, fie din metal. Cele mai vechi erau făcute din lemn – scândurile folosite erau deosebit de subţiri şi, impregnate cu unele substanţe, aveau rezistenţa asemănătoare pielii, fiind uşoare şi rezistente, în general, metalul folosit era un aliaj în compoziţia căreia intrau două metale albe şi unul roşu, rezultanta având culoarea albă, asemănătoare aluminiului, însă chiar mai uşor decât acesta. Peste structura de rezistenţă a navei aeriene era întinsă o foaie din acest metal, modelată prin batere sau prin sudiuă electrică, atunci când era necesar. Dar indiferent dacă erau făcute din metal sau din lemn, suprafaţa lor exterioară era perfect netedă şi strălucea în întuneric, ca şi cum ar fi fost acoperite cu o vopsea luminoasă.

Ca formă semănau cu navele maritime, dar erau complet acoperite, deoarece atunci când se deplasau cu viteză maximă, nu era prea plăcut şi nimeni din cei aflaţi la botd nu ar fi fost în siguranţă pe puntea superioară. Sistemele lor de propulsie şi de comandă puteau fi acţionate de la ambele capete ale ambarcaţiunii. Dar problema cea mai interesantă este cea privind puterea cu care aceste nave aeriene erau propulsate. La început, se pare că forţa umană asigura
propulsia – nu contează prea mult dacă era sau nu folosit un dispozitiv mecanic deosebit – însă mai târziu, aceasta a fost înlocuita de o altă forţă care, deşi generată într-un mod necunoscut nouă, era preluată şi transmisă prin dispozitive mecanice de

mare eficienţă. Această forţă, deşi nu a fost încă redescoperită de către ştiinţă, era mai aproape de cea folosită de Keely în America, decât de puterea electrică folosită de Maxim. De fapt, era o forţă de natură eterică, dar cu toate că nu suntem mai aproape de soluţia problemei, metoda sa de funcţionare poate fi descrisă. Dispozitivele mecanice puteau fără îndoială să aibă unele diferenţe în fur ,ie <. : specificul navei. Următoarea descriere va prezenta c navă aeriană în care au călătorit trei ambasadori ai regelui care conducea partea de nord a Insulei Poseidonis până la reşedinţa regelui din partea sudică a insulei. Generatorul era format dintr-o cutie metalică grea, situată în centrul navei. De acolo torţa trecea prin două tuburi mari, flexibile, care mergeau către cele două capete ale navei, precum şi prin alte opt tuburi secundare fixate de la prova la pupa până la parapetul spargeval. Acestea aveau deschideri duble la capete, direcţionate vertical, atât în sus, cât şi în jos. La începutul călătoriei, valvele direcţionate în jos ale celor opt tuburi erau deschise, toate celelalte valve fiind închise. Jetul care ieşea prin valve izbea cu putere pământul şi producea ridicarea navei, apoi aerul însuşi continua să asigure punctul de sprijin necesar. Atunci când se atingea o înălţime suficientă, era pus în funcţiune tubul flexibil de la capătul opus direcţiei de deplasare, în timp ce deschiderea valvelor celor opt tuburi se reducea la nivelul minim necesar pentru menţinerea altitudinii atinse. Volumul mare al jetului fiind acum direcţional prin tubul cel mare, într-un unghi de patruzeci şi cinci de grade în jos faţă de pupa, ajuta în acelaşi timp la menţinerea altitudinii, dar mai ales asigura forţa de propulsie necesară pentru deplasarea navei prin aer. Stabilirea sau schimbarea direcţiei de navigaţie era

realizată prin poziţionarea tubului principal, cea mai mică modificare de

poziţie a acestuia provocând o schimbare a direcţiei de deplasare. Dar nu era nevoie de o supraveghere constantă. Când trebuia întreprinsă o călătorie lungă, tubul putea fi fixat astfel încât să nu mai fie necesară manevrarea sa până aproape de destinaţie. Viteza maximă atinsă era de circa o sută de mile (185 de kilometri) pe oră, zborul nefiind niciodată în linie dreaptă, ci întotdeauna în valuri, nava apropiindu-se şi depărtându-se succesiv de pământ. Altitudinea la care zburau aceste nave era de numai o sută de picioare (circa treizeci de metri) – într-adevăr, atunci când munţi înalţi se aflau pe direcţia de zbor, aceasta era schimbată şi munţii erau ocoliţi – deoarece aerul mai rarefiat nu mai asigura pun?tul de sprijin necesar propulsiei. Dealurile de circa o mie de picioare (300 de metri) erau cele mai mari înălţimi peste care puteau trece. Pentru oprirea navei ajunse la destinaţie – dar operaţia se putea executa şi în aer – se deschidea capătul tubului îndreptat în direcţia de mers, iar jetul eliberat acţiona ca o frână, în timp ce forţa de propulsie era treptat redusă prin închiderea valvei din direcţia opusă. Trebuie să explicăm rostul celor opt tuburi de la pupa cu valvele îndreptate în sus. Acestea aveau o utilizare specială în războiul aerian. Având o asemenea forţă la dispoziţie, navele de război puteau fireşte să îndrepte jetul una împotriva alteia. O navă izbită brusc îşi putea pierde echilibrul şi se putea răsturna – în timp ce nava inamică putea să exploateze acest avantaj pentru a iniţia un atac prin abordare. Mai exista şi pericolul ca nava să fie doborâtă la pământ, dacă nu se acţiona rapid pentru închiderea sau deschiderea valvelor necesare în funcţie de situaţie. în orice poziţie s-ar fi aflat nava, tuburile îndreptate spre pământ trebuia să fie deschise, în timp ce tuburile

îndreptate în sus era necesar să fie închise. O navă răsturnată putea fi adusă din nou la „linia de plutire” prin folosirea celor patru tuburi îndreptate în jos doar la un capăt la navei, iar celelalte patru tuburi de la capătul opus rămâneau închise.

Atlanţii aveau, de asemenea, nave maritime, care erau propulsate prin mijloace asemănătoare celor menţionate mai sus, însă jetul socotit în cele din urmă cel mai eficient în acest caz era mai dens decât cel folosit la navele aeriene.

Datini şi obiceiuri

A existat fără îndoială o mare varietate de datini şi de obiceiuri ale Atlanţilor în diferite epoci ale istoriei lor, la fel cum s-a întâmplat şi printre diferitele naţiuni care compun rasa noastră Ariană. Nu ne vom ocupa de obiceiurile schimbătoare în cursul secolelor. Următoarele observaţii vor încerca să trateze doar principalele trăsături caracteristice care deosebesc obiceiurile lor de propriile noastre obiceiuri, iar aceste vor fi alese în cea mai mare parte din perioada de apogeu a sub-rasei Toltece.

Ne-am referit deja la experimentele privind căsătoria şi relaţiile între sexe făcute de cei din sub-rasa Turanică. Poligamia a fost predominantă în diferite epoci la toate sub-rasele, dar în perioada sub-rasei Toltece, când fiecare bărbat avea voie, prin lege, să aibă două neveste, foarte mulţi bărbaţi aveau doar o nevastă. Femeile nu erau considerate inferioare – aşa cum se întâmplă astăzi în ţările unde predomină poligamia – şi nu erau deloc oprimate. Poziţia femeilor era egală cu cea a bărbaţilor, iar atitudinea multor femei care

dobândeau forţă fizică le făcea să se simtă pe deplin egale cu bărbaţii, dacă nu chiar superioare acestora. Această egalitate era într-adevăr recunoscută încă din copilărie şi nu exista separare a sexelor în şcoli şi colegii. Băieţii şi fetele mergeau la şcoală împreună. în casele în care bărbatul avea două neveste, era de asemenea o regulă, şi nu o excepţie, ca cele două mame să-şi educe copiii astfel încât aceştia să caute dragoste şi protecţie atât din partea tatălui, cât şi din partea mamelor. Femeilor nu le era interzis să participe la guvernare. Uneori era alese ca membre ale unor consilii şi, în unele ocazii, erau desemnate de împăratul iniţiat să-l reprezinte în diferite provincii, în calitate de reprezentanţi locali ai suveranului.

Atlanţii cunoşteau şi foloseau scrisul, folosind pentru asta plăci subţiri de metal, cu suprafeţe albe asemănătoare porţelanului. Ei puteau să şi reproducă textul scris, aşezând peste placa scrisă o altă placă pe care era întins un lichid special. Textul astfel gravat putea fi reprodus pe alte plăci. Mai multe plăci prinse împreună formau o carte.

Hrana

Trebuie să ne ocupăm în continuare de un obicei foarte diferit de al nostru, în privinţa alegerii hranei. Este un subiect neplăcut, dar nu-l putem trece cu vederea. De obicei, aruncau carnea animalelor, în timp ce mâncau măruntaiele pe care noi le evităm. De asemenea, ei beau sângele animalelor – adeseori cald – şi preparau din el

diferite feluri de mâncare.

Nu trebuie să credem totuşi că nu aveau preparate mai uşoare, mai apetisante. Mările, fluviile şi râurile erau pline de peşti, a căror came o mâncau, deşi într-un stadiu avansat de descompunere care i-ar revolta pe oamenii din vremea noastră. Erau cultivate diferite cereale, din care preparau pâine şi mai multe feluri de prăjituri. De asemenea, mâncau lapte, fructe şi legume.

Este adevărat că o mică minoritate nu a adoptat niciodată revoltătoarele obiceiuri la care ne-am referit mai sus. Este vorba de împăraţii, regii şi preoţii iniţiaţi din întregul imperiu. Aceştia erau complet vegetarieni, dar, cu toate că sfetnicii şi curtenii pretindeau că preferă această dietă mai curată, îşi satisfăceau în secret gusturile mai lumeşti.

Băuturile tari nu erau nici ele necunoscute în acele vremuri. O licoare fermentată, foarte puternică, era mult căutată într-o anumită perioadă. Dar, pentru că i tulbura în mod periculos pe cei care o beau, a fost promulgată o lege care interzicea complet consumarea acesteia.

Arme

Armele de război şi de vânătoare au fost foarte diferite în epoci diferite. Săbiile şi lăncile, arcurile şi săgeţile satisfăceau, de regulă, necesităţile sub-raselor Rmoahal şi Tlavatli. Animalele sălbatice pe care le vânau în vremurile străvechi era mamuţii cu părul lung şi lânos, elefanţii şi hipopotamii. La fel de multe erau marsupialele, precum şi exemplarele supravieţuitoare din speciile intermediare – unele fiind jumătate reptile şi jumătate mamifere, altele jumătate reptile şi jumătate păsări.

Folosirea explozivilor a fost adoptată în primele

epoci şi a ajuns la un înalt nivel de perfecţiune în epocile ulterioare. Unii explozivi par să fi fost concepuţi pentru a exploda în urma impactului, alţii puteau să explodeze cu întârziere, însă, în ambele cazuri, efectul ucigător pare să fi fost provocat de emisia unor substanţe otrăvitoare şi nu de rana produsă de „gloanţe". Atât de puternici trebuie să fi ajuns explozivii în epoca târzie de evoluţie a Atlantidei, încât companii întregi puteau fi nimicite în bătălie de gazele toxice produse de explozia uneia din aceste bombe deasupra capetelor lor. Bombele erau aruncate cu ajutorul unui dispozitiv cu pârghii, un fel de catapultă.

Bani

Vom prezenta acum sistemul monetar. în cursul primelor trei sub-rase, în orice caz, era încă necunoscută baterea monezilor de către stat. Este adevărat că se foloseau ca mijloace de schimb mici bucăţi de metal sau de piele pe care era imprimată o anumită valoare. Având un orificiu în centru, acestea erau trase pe un fir şi purtate, de obicei, la brâu. Dar fiecare om îşi bătea propria monedă, iar bucata de metal sau de piele imprimată, făcută de el şi dată în schimbul unei valori primite, era doar o recunoaştere personală a datoriei, aşa cum ar fi astăzi o obligaţie contractuală. Nici un om nu avea dreptul de a face mai multe astfel de „monede" decât era capabil să răscumpere prin transferul bunurilor pe care le deţinea. Aceste obligaţii nu circulau asemenea monezilor, deoarece primitorul lor avea mijloacele de a aprecia cu mare exactitate resursele datornicului prin facultatea clarviziunii pe care o aveau, mai mult sau mai puţin, toţi cetăţenii şi, în caz de îndoială, o puteau folosi

pentru a cunoaşte cu precizie cum stăteau lucrurile.

Trebuie totuşi să spunem că, în ultima perioadă de evoluţie a Insulei Poseidonis, a fost adoptat un sistem monetar asemănător cu cel al nostru, imaginea favorită reprodusă pe monezile bătute de stat fiind cei trei munţi care se vedeau din marea capitală sudică.

Proprietatea asupra pământului

Sistemul de proprietate asupra pământului este cel mai important subiect din acest capitol. Printre membrii sub-raselor Rmoahal şi Tlavatli, care trăiau în principal din vânătoare şi pescuit, fireşte că nu se punea încă problema aceasta, deşi în perioada Tlavatli începuse cultivarea pământului în cadrul satelor.

O dată cu creşterea populaţiei şi cu dezvoltarea civilizaţiei, la începutul perioadei Toltece, pământul a ajuns pentru prima dată obiect de dispute şi confruntări. Nu ne-am propus să urmărim existenţa sau inexistenţa sistemului practicat în perioada agitată anterioară Epocii de Aur. însă documentele acelei epoci prezintă, nu doar pentru cercetătorii din domeniul economiei politice, ci şi pentru toţi cei care studiază bunăstarea acelei sub-rase, un interes şi o importanţă deosebite.

Trebuie amintit faptul că populaţia nu a încetat să crească, iar sub guvernarea împăraţilor iniţiaţi ajunsese la cifra imensă deja citată; cu toate acestea, sărăcia şi lipsurile erau lucruri de neconceput în acele vremuri, iar această bunăstare socială se datora fără îndoială sistemului de proprietate asupra pământului.

Nu doar tot pământul cultivabil şi produsele sale erau considerate ca aparţinând împăratului, ci şi toate turmele de animale mari şi mici. Ţara era împărţită în diferite provincii şi districte, fiecare având în fruntea sa un rege sau vice-rege numit de împărat. Fiecare dintre aceşti vice-regi răspundea de guvernarea şi de asigurarea bunăstării tuturor locuitorilor provinciei sau districtului. Cultivarea pământului, strângerea recoltelor şi păşunatul turmelor intrau în sfera sa de supraveghere, alături de coordonarea experimentelor agricole la care ne-am referit deja.

Fiecare vice-rege era ajutat de un sfat format din consilieri agricoli, care avea printre alte obligaţii şi pe aceea de a fi iniţiaţi în astronomie, care nu era în acele vremuri o ştiinţă neproductivă. Influenţele oculte asupra vieţii plantelor şi animalelor erau studiate şi folosite în acea vreme. De asemenea, puterea de a produce ploaia nu era chiar atât de neobişnuită pe atunci, în timp ce efectele epocii glaciare au fost parţial neutralizate în mai multe ocazii, cu ajutorul ştiinţei oculte. Ziua cea mai potrivită pentru începerea fiecărei operaţii agricole era fireşte calculată aşa cum se cuvenea şi munca era dusă la bun sfârşit până la cel mai mic detaliu sub supravegherea unor funcţionari anume însărcinaţi. Producţia agricolă strânsă în fiecare provincie sau regat era de obicei consumată de către localnici, dar conducătorii aranjau uneori şi schimburi de produse între provincii.

După ce o mică parte era asigurată pentru împărat şi pentru guvernul central din „Cetatea Porţilor de Aur”, producţia întregului district sau regat era împărţită întm locuitori – vice-regele şi funcţionarii săi fireşte că primeai cele mai mari

părţi, dar cel mai slab muncitor agricol prime; suficient pentru stimularea competenţei şi garantarea confortului. Orice creştere a capacităţii productive a pământului sau a bogăţiilor sale era împărţită proporţional între toţi locuitorii – toţi fiind aşadar interesaţi ca rezultatul muncii lor să fie cât mai bun.

Acest sistem a tuncţionat admirabil o foarte lungă perioadă. Insă, cu timpul, au apărut neglijenta şi urmărirea interesului personal. Cei care aveau datoria să supravegheze munca aruncau din ce în ce mai mult răspunderea pe umerii subalternilor lor şi erau rare cazurile în care conducătorii interveneau şi căutau să-i intereseze pe aceştia în buna desfăşurare a activităţilor. Acesta a fost începutul vremurilor grele. Membrii claselor dominante, care până atunci îşi folosiseră timpul pentru împlinirea datoriilor faţă de stat, au început să se preocupe de felul în care puteau să-şi facă propria viaţă mai plăcută. Aşa a început realizarea obiectelor de lux şi a podoabelor.

O cauză producea în mod deosebit nemulţumire în rândul claselor de jos. Ne-am referit deja la sistemul prin care tineretul era pregătit în şcolile tehnice. întotdeauna, cineva din clasele superioare, ale cărei facultăţi psihice erau cultivate în mod adecvat, era însărcinat cu selectarea copiilor, astfel încât fiecare să primească instruirea pentru care era cel mai bine înzestrat din fire şi, în cele din urmă, să aleagă ocupaţia potrivită. Dar atunci când cei care avea calităţi de clarvăzător, singurele prin care se putea face o asemenea selecţie, îşi delegau atribuţiile unor funcţionari inferiori cărora le lipseau acele calităţi psihice, rezultatul era că mulţi copii erau îndreptaţi pe un făgaş greşit şi cei care aveau capacităţi şi gusturi într-o anumită direcţie se trezeau legaţi pe viaţă de o ocupaţie care le displăcea şi în care rareori aveau succes.

Sistemele de proprietate asupra pământului care au rezultat în diferite părţi ale imperiului în momentul prăbuşirii marii dinastii Toltece erau multe şi variate. Dar nu trebuie să le urmărim. în ultimele zile ale Insulei Poseidonis, de regulă,

acestea cedaseră locul sistemului de proprietate individuală asupra pământului, pe care îl ştim foarte bine.

Ne-am referit deja, în capitolul despre „Emigraţii", la sistemul de proprietate asupra pământului care predomina în cursul glorioasei perioade a istoriei peruane când conduceau Incaşii, acum circa 14.000 de am O scurtă prezentare ar putea fi interesantă totuşi, pentru că ar demonstra sursa de la care s-a pornit, precum şi variantele adoptate în acest sistem ceva mai complicat.

Dreptul de proprietate asupra pământului revenea în primul rând împăratului (Inca), însă jumătate din terenul agricol era acordat celor care îl cultivau şi care constituiau desigur marea masă a populaţiei. Cealaltă jumătate era împărţită între Inca şi preoţii care celebrau cultul soarelui.

Din veniturile obţinute de pe terenurile special alocate, Inca trebuia să întreţină armata, drumurile de pe tot cuprinsul imperiului şi întregul mecanism de guvernare. Acesta din urmă era condus de o clasă specializată în problemele guvernării, ai cărei membri erau mai mult sau mai puţin înrudiţi cu Inca însuşi, şi care reprezentau o civilizaţie şi o cultură mult mai avansate decât marea masă a populaţiei.

Cealaltă pătrime – „pământurile soarelui" – asigurau nu numai existenţa preoţilor care celebrau serviciile religioase publice în tot imperiul, ci şi buna desfăşurare a educaţiei în scoli şi colegii, întreţinerea tuturor bolnavilor şi infirmilor, şi, în final, a oricărui locuitor (cu excepţia, desigur, a celor din clasa conducătoare, care nu încetau să lucreze) care trecea de vârsta de patruzeci şi cinci de ani, acesta fiind momentul la care munca grea trebuia să înceteze, restul vieţii

fiind rezervat timpului liber şi bucuriei.

Religie

Singurul subiect ce mai rămâne să fie tratat este evoluţia ideilor religioase. Intre aspiraţia spirituală a unei rase primitive, dar simple, şi ritualul degradat al unui popor cultivat intelectual, dar mort în plan spiritual, se întinde o prăpastie pe care nu o poate cuprinde decât termenul de religie, folosit în sensul său cel mai larg. Cu toate acestea, trebuie să urmărim acest proces succesiv de creaţie/generare şi degenerare în istoria poporului din Atlantida.

Vom reaminti faptul că ocârmuirea sub care şi-a făcut apariţia sub-rasa Rmoahal a fost descrisă ca fiind cea mai desăvârşită din câte se puteau imagina, deoarece Mânu însuşi conducea în calitate de rege. Amintirea acestui conducător divin s-a păstrat în mod firesc în analele sub-rasei şi, la timpul potrivit, a ajuns să fie considerat zeu, în rândurile unui popor cu înzestrări psihice deosebite, care întrezărise aşadar acele stări de conştiinţă ce transcend condiţia noastră obişnuită de trezie. Reţinând aceste înalte atribute, era firesc ca acest popor primitiv să adopte o religie care, deşi nu reprezenta vreo filozofie exaltată, era departe de a fi simplă. În ultima perioadă de existenţă a Atlantidei, această credinţă religioasă s-a transformat într-un fel de adorare a strămoşilor.

Membrii sub-rasei Tlavatli, moştenind veneraţia şi adoraţia tradiţională fată de Mânu, au fost învăţaţi de către instructorii iniţiaţi despre existenta Fiinţei Supreme, al cărui simbol recunoscut era soarele. Ei au dezvoltat deci un fel de cult al soarelui, pentru a cărui practicare urcau

pe vârful dealurilor, unde au construit mari altare circulare din monoliţi aşezaţi vertical. Acestea intenţionau să reprezinte simbolic mersul anual al soarelui pe bolta cerească, dar erau folosite şi ca observatoare astronomice – fiind astfel poziţionate încât, pentru cineva care stătea în altarul superior, soarele ar fi răsărit la solstiţiul de iarnă din spatele unuia dintre monoliţi, la echinocţiul de primăvară din spatele altuia, şi aşa mai departe de-a lungul întregului an. Aceste altare circulare din piatră permiteau, de asemenea, observaţii astronomice mult mai complexe, cum ar fi cele privind constelaţii aflate la distanţe foarte mari.

Am văzut deja, la capitolul despre emigraţii, cum membrii unei sub-rase mai târzii – Akkadienii – au folosit această tehnică primitivă de construcţie cu monoliţi verticali la ridicarea monumentului de la Stonehenge.

Cu toate că membrii sub-rasei Tlavatli erau înzestraţi cu o capacitate mai mare de dezvoltare intelectuală decât cei din sub-rasa precedentă, cultul lor era încă foarte primitiv.

O dată cu răspândirea mai largă a cunoaşterii în perioada dominaţiei Toltece şi mai ales după stabilirea, şi mai târziu, a unei preoţimi iniţiate şi a unui împărat iniţiat, oamenilor le-au fost oferite mai multe ocazii de a ajunge la o concepţie mai adevărată despre divinitate. Putinii care erau pregătiţi să folosească pe deplin învăţăturile primite, după ce erau supuşi încercărilor şi probelor adecvate, erau desigur admişi în rândul preoţilor, care constituiau atunci o imensă fraternitate ocultă. Nu ne vom ocupa totuşi de aceşti oameni care depăşeau cu mult nivelul marii mase a omenirii, fiind pregătiţi să înceapă iniţierea

ocultă, deoarece subiectul investigaţiei noastre îl constituie religiile practicate de locuitorii Atlantidei, în general.

Puterea de a se înălţa la înălţimile gândirii filozofice lipsea firește mulţimilor din acele vremuri, aşa cum lipseşte marii majorităţi a oamenilor din vremea noastră. Calea cea mai la îndemână prin care un învăţător înzestrat putea propovădui ideea esenţei fără de nume şi atotpătrunzătoare a Cosmosului era în mod necesar sub formă de simboluri, iar soarele era firește primul simbol acceptat. Ca şi în zilele noastre, oamenii cei mai cultivaţi şi cu o minte mai spiritualizată puteau să vadă dincolo de simbol şi se puteau înălţa uneori pe aripile devoţiunii faţă de Tatăl spiritelor noastre,

> **„Sursă primară şi centru al dorinţei sufletului nostru, ţintă şi loc de odihnă la capătul călătoriei noastre”,**

în timp ce marea majoritate nu poate vedea decât simbolul şi se poate închina lui, aşa cum chipul sculptat al Maicii Domnului ori chipul pictat pe lemn al lui Iisus Hristos crucificat sunt venerate în Europa Catolică.

Venerarea soarelui şi a focului a ajuns să constmie cultul pentru celebrarea căruia au fost ridicate temple măreţe de-a lungul şi de-a latul continentului Atlantida, dar mai ales în marea „Cetate a Porţilor de Aur”. Soboruri de preoţi numiţi de stat oficiau serviciul religios în aceste temple.

În acele vremuri nu era permisă folosirea vreunei imagini a divinităţii. Discul solar era considerat drept singurul simbol potrivit pentru chipul zeului şi era folosit ca atare în orice templu, sub fonna unui disc auriu aşezat astfel încât să

poată
capta primele raze de soare la echinocţiul de primăvară sau la solstiţiul de vară.

Un interesant exemplu al păstrării aproape nealterate a adorării discului solar poate fi întâlnit în ceremoniile templelor shintoiste din Japonia. Orice altă reprezentare a Divinităţii era considerată o impietate şi chiar oglinda circulară din metal şlefliit era ascunsă privirii oamenilor cu ocazia ceremoniilor. Spre deosebire de splendidele podoabe ale templelor din Atlantida, templele shintoiste sunt caracterizate prin absenţa completă a ornamentelor – structurile din lemn natur nefiind acoperite de sculpturi, vopsite sau lăcuite.

însă discul solar nu a rămas pentru totdeauna singura reprezentare a Divinităţii. Imaginea unui om – un om arhetipal – a fost ulterior aşezată în temple şi adorată drept cea mai înaltă întruchipare divină. într-un fel, acest cult poate fi socotit o întoarcere la adorarea lui Mânu din perioada Rmoahal. în acele vremuri religia era comparativ mai pură şi frăţia ocultă a „Legii celei Bune” se străduia să păstreze vie viaţa spirituală în inimile oamenilor.

Totuşi, au urmat vremuri rele, când nici o idee altruistă nu mai rămăsese pentru a trezi rasa din prăpastia egoismului care o copleşise în mod fatal. Decăderea morală a fost preludiul necesar al decăderii spirituale. Braţul fiecărui om lupta doar pentru sine şi cunoaşterea era utilizată doar în scopuri egoiste, încât oamenii ajunseseră să creadă că nimic nu era mai important şi mai elevat decât propriile lor fiinţe. Fiecare om era „Legea, Domnul şi Dumnezeul” său propriu, iar închinarea în temple încetase să mai fie închinare faţă de un ideal, devenind pur şi simplu adorarea omului aşa cum

era cunoscut şi văzut. Aşa cum scrie în *Cartea lui Dzyan,* „Atunci al Patrulea a devenit plin de mândrie. Noi suntem regii despre care s-a spus; noi suntem Zeii. Ei au construit cetăţi imense. Au construit din pământuri şi din metale rare, din roci vulcanice, din piatra albă şi neagră a munţilor şi-au cioplit chipuri după mărimea şi asemănarea fiecăruia şi le adorau." în temple au fost amenajate altare cu statuia fiecărei om, turnată în aur sau argint, sculptată în piatră sau în lemn. Oamenii mai bogaţi angajau mulţimi de preoţi pentru cultul şi îngrijirea propriilor altare. Statuilor li se aduceau daruri asemenea zeilor. Apoteoza sinelui ajunsese la apogeu.

Trebuie să amintim că fiecare idee religioasă adevărată apărută vreodată în mintea omului a fost conştiincios sugerată de către instructorii divini sau de către iniţiaţii Lojei Albe, care au fost de-a lungul timpului păstrătorii tainelor divine şi călăuze în trăirea stărilor suprasensibile ale conştiinţei.

Omenirea în general a reuşit foarte greu şi foarte lent să asimileze câteva din aceste idei divine, iar excrescenţele monstruoase şi distorsionările hidoase pentru care stau mărturie toate religiile de pe pământ trebuie puse pe seama naturii umane decăzute. într-adevăr, se pare că omul nu a fost întotdeauna pregătit să primească cunoaşterea, chiar şi când era vorba de simbolurile în care era învăluită lumina Divinităţii, deoarece în perioada supremaţiei celor din sub-rasa Turanică o parte din această cunoaştere fusese greşit transmisă.

Am văzut cum viaţa şi lumina ca atribute ale soarelui erau folosite în vremurile străvechi ca simboluri pentru a întruchipa în minţile oamenilor tot ceea ce aceştia erau capabili să conceapă

despre Prima Mare Cauză. Insă alte simboluri, cu o semnificaţie mult mai profundă şi mai reală erau cunoscute şi păstrate doar de către preoţi. Unul dintre acestea era concepţia Trinităţii în Unitate. Trinităţile cu cea mai sacră semnificaţie nu erau niciodată divulgate oamenilor, dar Trinitatea care personifica puterile cosmice ale universului, adică cele de Creator, Păstrător şi Distrugător, a ajuns să fie cunoscută public pe căi nelegitime în epoca dominată de sub-rasa Turanică. Această idee a fost în continuare materializată şi degradată de membrii sub-rasei Semite, ajun- gându-se la o Trinitate strict antropomorfă, constituită din Tatăl, Mama şi Fiul.

Trebuie să ne mai referim la o altă tendinţă înspăimântătoare manifestată în epoca dominată de sub-rasa Turanică. Prin practicarea vrăjitoriei, mulţi locuitori au devenit în mod

firesc conştienţi de existenţa spiritelor – entităţi puternice, chemate la viată sau cel puţin animate de propria lor voinţă, care, fiind îndreptate către scopuri malefice, produceau fireşte manifestău ale stihiilor şi ale forţelor răului. Atât de degradate ajunseseră simţămintele omului legate de venerare şi adorare, încât au început să adore aceste creaturi semi-conştiente ale propriei lor gândiri malefice. Ritualul prin care aceste fiinţe erau adorate era chiar de la început pătat de sânge şi, în mod firesc, fiecare sacrificiu oferit pe altarele lor dădea vitalitate şi persistentă acestor creaturi asemănătoare vampirilor – astfel încât, chiar în zilele noastre, în diferite părţi ale lumii, spiritele create de puternica voinţă a acelor străvechi vrăjitori ai rasei Atlante continuă să-şi ceară tributul de la nevinovate comunităţi săteşti.

Cu toate că a fost iniţiat şi practicat pe larg de membrii brutali ai sub-rasei Turanice, acest ritual sângeros pare să nu se fi răspândit atât de mult în rândul altor sub-rase, deşi sacrificiile umane nu erau ceva neobişnuit în unele ramuri ale sub-rasei Semite.

în timpul marelui Imperiu Toltec din Mexic, cultul soarelui, păstrat din strămoşi, era încă religia naţională, darurile nesângeroase oferite zeului lor binefăcător Quetzalcoatl constând pur şi simplu din fructe şi flori. Doar o dată cu venirea sălbaticilor Azteci, blândului ritual mexican i s-a adăugat sângele sacrificiilor umane, care uda altarele zeului războiului Huitzilopochtli, şi scoaterea inimilor celor aleşi ca victime, pe vârful muntelui Teocali, poate fi considerată o formă directă de supravieţuire a adorării stihiilor, păstrată de la strămoşii lor Turanici din Atlantida.

Vom vedea apoi că, la fel ca în vremea noastră,

viaţa religioasă a poporului a îmbrăţişat cele mai variate forme de credinţă şi de cult. De la mica minoritate ce aspira la iniţiere şi era legată de o viaţă spirituală mai înaltă – care ştia că bunăvoinţa faţă de toţi oamenii, controlul gândurilor, puritatea vieţii şi faptele bune era condiţiile preliminare necesare atingerii celor mai înalte stări ale conştiinţei şi a celor mai vaste domenii ale clarviziunii – nenumărate nivele coboară către adorarea mai mult sau mai puţin oarbă a puterilor cosmice sau a divinităţilor antropomorfe, până la ritualul decăzut, dar mult mai răspândit, în care fiecare om îşi adora propria imagine, şi la ritualurile sângeroase ale adorării stihiilor şi duhurilor elementare.

Trebuie să reamintim că ne referim doar la rasa Atlantă şi nu la stadiile şi mai degradate în care se practica – şi se mai practică încă – adorarea fetişului, întâlnită în rândul celor mai de jos reprezentanţi ai rasei din continentul Lemuria.

De-a lungul secolelor, variatele ritualuri concepute pentru a celebra aceste forme de adorare au fost practicate în continuare, până la scufundarea finală a Insulei Poseidonis, atunci când nenumărate grupuri de emigranţi Atlanţi stabiliseră deja în ţinuturi străine diferite culte de pe continen- tul-mamă.

Urmărirea apariţiei şi evoluţiei detaliate a religiilor arhaice care au înflorit în epocile istorice în forme atât de diverse şi de antagonice ar fi o întreprindere de mare dificultate, dar lumina pe care ar arunca-o asupra unor probleme de importanţă transcendentă ar merita cândva să încercăm.

în concluzie, ar fi zadarnic să încercăm a

rezuma ceea ce este deja mult prea rezumat. Mai degrabă să sperăm că cele spuse mai sus vor constitui textul pe baza căruia se vor realiza istorii ale multelor neamuri ale diferitelor sub-rase – istorii care ar putea examina în mod analitic evoluţiile politice şi sociale abia atinse în aceste rânduri sau prezentate foarte fragmentar.

S-ar mai putea spune totuşi ceva despre evoluţia rasei – acel progres pe care întreaga creaţie, cu omenirea în frunte, este destinată să îl împlinească secol după secol, mileniu după mileniu, *manvantara* (în gândirea vedică, perioadă în evoluţia unui sistem planetar, cu o durată de 308 miliarde de ani tereştri, n. trad.) după *manvantara* şi *kalpa* (perioadă cosmică completă, echivalentă cu 311.040 miliarde de ani tereştri sau 100 de ani ai lui Brahma, n. trad.) după *kalpa.*

Coborârea spiritului în materie – aceşti doi poli ai unei substanţe eterne – este procesul care ocupă prima jumătate a fiecărui ciclu. Perioada pe care am contemplat-o în paginile de mai sus – în care rasa Atlantă şi-a desfăşurat existenţa – a fost chiar mijlocul sau momentul de cotitură al actualei *manvantara.*

Procesul evoluţiei în care se află în prezent cea de-a Cincea Rasă – adică întoarcerea materiei în spirit – s-a revelat în aceste zile în doar câteva cazuri individuale izolate – deschizători de drumuri ai învierii spiritului.

însă problema, pe care toţi cei ce au acordat subiectului putină consideraţie trebuie să o fi resimţit ca aşteptând încă o soluţie, este surprinzătorul contrast în atributele rasei Atlante. Alături de pasiunile lor brutale, de pornirile lor animalice, decăzute, erau facultăţile lor psihice,

intuiţia lor divină.

Soluţia acestei enigme aparent nerezolvabile stă în faptul că edificarea podului abia începuse – podul Manas ori al minţii, destinat să unească în individul perfecţionat forţele urcătoare ale animalului şi forţele coborâtoare ale lui Dumnezeu. Regnul animal de astăzi manifestă o astfel de natură în care edificarea acestui pod nu a început încă, şi chiar în rândul oamenilor din epoca Atlantidei legătura era atât de slabă, încât atributele spirituale aveau o foarte mică putere de control asupra naturii animalice inferioare. Grăuntele de minte pe care-l aveau era suficient pentru a da avânt plăcerilor senzuale, însă nu ajungea să trezească facultăţile spirituale încă adormite, care la persoana elevată vor trebui să devină „monarhul absolut”. Metafora noastră cu podul ne-ar putea duce puţin mai departe, dacă îl considerăm că este acum în curs de construire, însă destinat să rămână neterminat pentru omenire în general timp de milenii – de fapt, până când omenirea va fi împlinit un alt ciclu al celor şapte planete şi cea de-a Cincea Perioadă va fi la jumătatea evoluţiei sale.

Cu toate că, în cursul ultimei jumătăţi a perioadei celei de-a Treia Rase Fundamentale şi la începutul celei de-a Patra, Manasaputra (în gândirea vedică, Fiul Duhului gândirii cosmice, partea gânditoare care se reîntrupează pe Terra, n. trad.) a pogorât pentru a înzestra cu minte cea mai mare parte a omenirii, care nu avea încă scânteia, atât de slab a strălucit lumina în perioada Atlantă, încât se poate spune că putini au fost cei care au ajuns să deţină puterile gândirii abstracte. Pe de altă parte, funcţionarea mintii în legătură cu

lucrurile concrete le era mai la îndemână şi, aşa cum am văzut, în preocupările practice din viata lor de zi cu zi, în special atunci când facultăţile lor psihice erau îndreptate către aceleaşi obiective, ei obţineau rezultate remarcabile şi surprinzătoare.

De asemenea trebuie să amintim că cel de-al P rule- Principiu, Kama, a ajuns în mod firesc la apogeul dezvoltării sale în perioada celei de-a Patra Rase Fundamentale. Acest lucru s-ar putea datora adâncimilor opacităţii aiimalice în care căzuseră oamenii, în timp ce apropierea de nadir a ciclului de viaţă accentua în mod inevitabil decăderea, astfel încât nu putem fi surprinşi de pierderea treptată a facultăţilor psihice în cadrul rasei şi ascensiunea egoismului şi materialismului.

Toate aceste fenomene ar putea fi mai degrabă privite ca parte a marelui proces ciclic în conformitate cu legea eterna.

Cu toţii am trecut prin acea perioadă dificilă şi experienţele pe care le-am acumulat atunci ne-au făurit caracterele pe care le avem astăzi.

însă acum, rasa Ariană are deasupra sa un soare mai strălucitor decât cel care a luminat drumul strămoşilor lor Atlanţi. Mai puţin dominaţi de patimile simţurilor, mai deschişi faţă de influenţa mintii, oamenii din rasa noastră au obţinut şi obţin o stăpânire mai puternică a cunoaşterii, o lărgire mai evidentă a intelectului. Acest arc ascendent al marelui ciclu manvantaric va mări în mod firesc numărul celor care vor urma Calea şi va duce la o atracţie din ce în ce mai mare faţă de oportunităţile transcendente pe care le oferă pentru întărirea continuă şi purificarea caracterului – întărire şi purificare ce nu mai sunt determinate de eforturi spasmodice şi întrerupte neîncetat de atracţii

înşelătoare, ci călăuzite şi păzite la fiecare pas de Maeştrii înţelepciunii, în aşa fel încât ascensiunea, odată începută, să nu mai fie plină de opriri şi nesigură, ci să ducă direct către idealul glorios.

De asemenea, facultăţile psihice şi intuiţia divină, pierdute pentru o vreme, dar care constituie încă moştenirea valoroasă a rasei, aşteaptă doar efortul individual pentru a le atinge, pentru a da caracterului o capacitate de înţelegere mai profundă şi puteri transcendente mai ample. Astfel rândurile instructorilor iniţiaţi – Maeştrii înţelepciunii – vor fi întărite şi vor fi recrutaţi alţii noi. Chiar şi dintre noi cei care trăim astăzi vor fi desigur câţiva, plini de entuziasmul nepieritor de caro sunt animaţi, şi care, înainte ca următoarea Rasă Fundamentală să apară pe planeta noastră, vor ajuta această nouă rasă în drumul său ascendent.

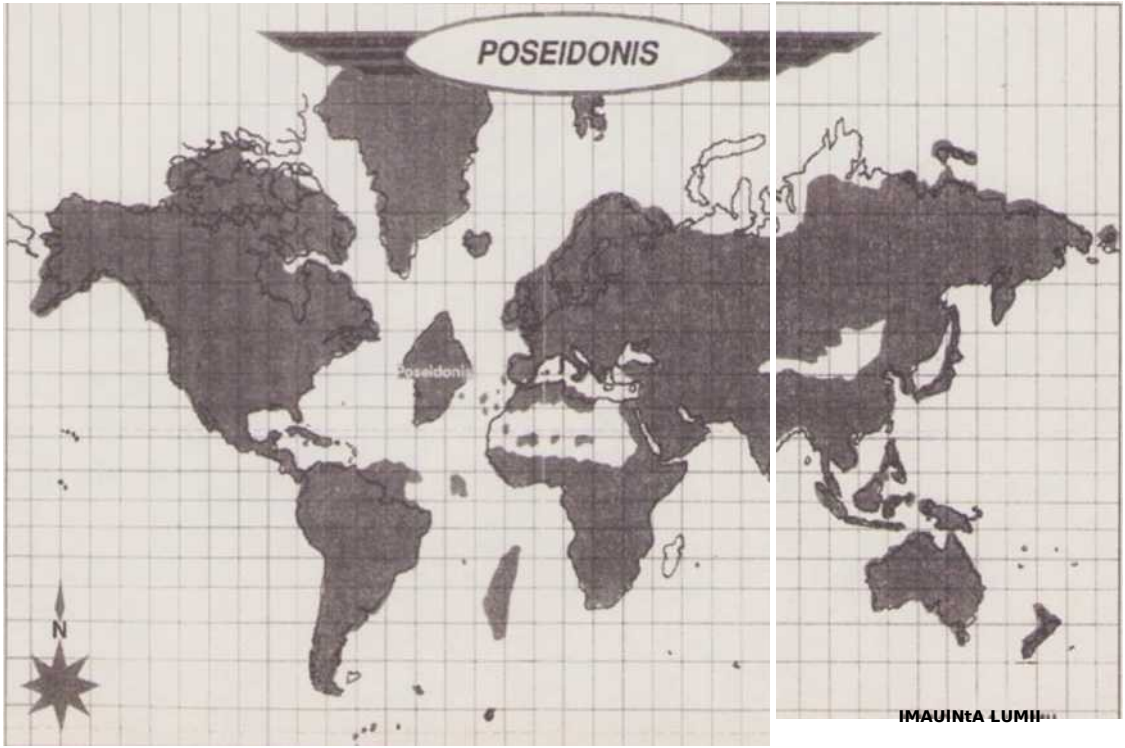
POSEIDONIS
N

LEMURIA
în perioada extinderii sale maxime
Lac
Lac
N
IMAGINEA LUMII

LEMURIA DISPĂRUTĂ

Cuvânt înainte

Scopul acestei comunicări este nu atât să aducă informaţii senzaţionale despre continentul pierdut numit Lemuria şi despre locuitorii săi, cât să stabilească, prin dovezile care se pot obţine din cercetările geologice şi din studierea distribuţiei relative a animalelor şi plantelor vii şi dispărute, precum şi din observarea proceselor evoluţiei fizice a regnurilor inferioare, faptele afirmate în lucrarea *Doctrina secretă* (publicată în 1888, de H. P. Blavatsky, n. trad.) şi în alte lucrări referitoare la acele ţinuturi acum scufundate.

Este recunoscut în general de ştiinţă faptul că ceea ce este acum uscat, pe suprafaţa globului pământesc, era cândva fundul oceanului şi ceea ce este acum fundul oceanulu' a fost cândva uscat. Geologii au putut, în unele cazuri, să precizeze porţiunile exacte ale suprafeţei pământului unde au avut lor aceste scufundări ale uscatului şi înălţări ale fundului oceanului şi, cu toate că existenţa continentului dispărut Atlantida a primit până acum o recunoaştere limitată în lumea ştiinţei, consensul general al opiniilor a indicat de mult timp existenţa, într-o epocă preistorică, a unui vast continent sudic, căruia i s-a atribuit numele de Lemuria.

Dovezi furnizate de cercetările geologice şi de studierea distribuţiei relative a animalelor şi plantelor vii şi dispărute

„Istoria evoluţiei pământului ne arată că distribuţia uscatului şi apei pe suprafaţa sa este într-o veşnică şi continuă schimbare. Ca urmare a transformărilor geologice ale scoaiţei terestre, *înălţări* şi *scufundări* ale uscatului loc pretutindeni, uneori mai puternic marcate într-un anurr t loc, alteori în alt loc. Chiar dacă acestea se petrec atât

de încet, încât în cursul secolelor ţărmul se înalţă sau coboară doar cu câţiva ţoii (un ţol sau inch este egal cu 2,54 cm, n. trad.), sau chiar cu mai puţin, au totuşi efecte mai importante în cursul unor perioade mai lungi de timp. Şi nu au lipsit, în

istoria pământului, perioadele lungi, nemăsurat de lungi. în cursul multelor milioane de ani de când există viaţă pe pământ, uscatul şi apa au luptat pentru supremaţie. Continente şi insule s-au scufundat în mare şi altele s-au înălţat din adâncuri. Lacuri şi mări s-au înălţat lent şi s-au transformat în uscat şi au apărut noi bazine maritime în urma scufundării uscatului. Peninsulele au devenit insule prin scufundarea istmurilor înguste care le legau de restul uscatului. Insulele unui arhipelag au devenit vârfurile unui lanţ continuu de munţi prin ampla înălţare a unui întreg fiind de mare.

Astfel Marea Mediterană a fost cândva o mare închisă, atunci când, în locul Strîmtorii Gibraltar se afla un istm care lega Africa de Spania. Anglia, chiar în cursul istoriei mai recente a pământului, când omul exista deja, a fost de mai multe ori legată şi apoi separată de continentul european. Ba mai mult, chiar Europa şi America de Nord au fost legate direct. Mările Sudului formau odinioară un mare Continent Pacific şi numeroasele insuliţe care sunt acum răspândite ici şi colo erau pur şi simplu vârfurile cele mai înalte ale munţilor ce se găseau pe acel continent. Oceanul Indian forma un continent care se întindea de la Insulele Sunda, de-a lungul coastei sudice a Asiei, până pe coasta răsăriteană a Africii. Acest continent din vremuri străvechi a fost numit de un englez, Sclater, *Lemuria,* de la animalele asemănătoare maimuţelor care trăiau pe el, şi este în acelaşi timp de mare importanţă, fiind probabil leagănul rasei umane, deoarece, după toate probabilităţile, aici au apărut şi au evoluat maimuţele antropoide. (Haeckel are dreptate când afirmă că Lemuria a fost leagănul rasei umane aşa cum o cunoaştem astăzi, însă nu

din maimuţele antropoide a evoluat omenirea. Ne vom referi mai târziu la poziţia pe care maimuţele antropoide o ocupă în mod real în natură). Dovada importantă pe care ne-a fumizat-o Alfred Wallace, cu ajutorul unor repere cronologice, că actualul arhipelag al Malaysiei este format din două părţi complet diferite, este deosebii de interesantă. Partea occidentală, Arhipelagul Indo-Malaysian, care cuprinde insulele Bomeo, Java şi Sumatra, a fost cândva legată prin Malacca de continentul Asia şi probabil chiar de continentul deja menţionat, Lemuria. Partea orientală, pe de altă parte, Arhipelagul Austro-Malaysian, care cuprinde insulele Celebes, Molucca, Noua Guinee, Solomon etc., a fost direct legată de Australia. Ambele părţi au fost cândva două continente separate printr-o strâmtoare, dar sunt acum în mare parte scufundate sub nivelul mării. Wallace, doar pe baza observaţiilor sale cronologic exacte, a fost capabil să determine cu mare precizie poziţia acelei strâmtori, al cărei capăt sudic se afla între Bali şi Lombok.

Aşadar, încă de când apa există în formă lichidă pe pământ, graniţele dintre apă şi uscat s-au schimbat continuu şi putem aprecia că profilul continentelor şi al insulelor nu a rămas exact acelaşi nici o oră, ba chiar nici un minut. Pentru că apa rupe fără încetare din ţărmuri şi, cu toate că uscatul pierde teren în unele locuri, înaintează în altele prin acumularea de argilă, care formează roci tari şi se înalţă deasupra nivelului mării sub forma unui nou uscat. Nimic nu poate fi mai eronat decât ideea unui contur ferm şi neschimbat al continentelor, aşa cum ni s-a imprimat în tinereţe prin intermediul lecţiilor deficitare de geografie, lipsite de bază geologică.” (Am ales acest lung citat

din lucrarea lui Emst Haeckel *History of Creation* – Istoria Creaţiei. Ediţia a doua, 1876, voi. 1, p. 360-362).

Numele de Lemuria, aşa cum am afirmat mai sus, a fost adoptat la origine de Dl. Sclater ca o recunoaştere a faptului că a fost probabil continentul pe care au apărut şi evoluat animalele de tip lemuroid.

„Aceasta este fără îndoială, scrie A. R. Wallace, o ipoteză legitimă şi foarte probabilă şi este un exemplu privind felul în care studierea distribuţiei geografice a animalelor ne-ar putea permite să reconstituim geografia unei epoci apuse... Acest continent reprezintă poate ceea ce a fost o primă regiune în care a avut loc evoluţia zoologică într-o epocă geologică străveche; însă nu putem spune cu exactitate care a fost acea epocă şi care au fost limitele regiunii respective. Dar presupunând că ea cuprindea întreaga zonă locuită acum de animalele lemuroide, trebuie să admitem că se întindea din vestul Africii până în Birmania, sudul Chinei şi Celebes, zonă pe care este posibil să o fi ocupat cândva" (Alfred Russell Wallace *The Geographical Distribution of Animals – with a study of the relations of living and extinct faunas as elucidating the past changes of the Earth 's Suiface* – Distribuţia geografică a animalelor – cu un studiu privind relaţiile dintre fauna actuală şi cea dispărută în elucidarea schimbărilor trecute ale suprafeţei Pământului. London, Macmillan & Co., 1876. Voi. I, p.' 76-77.).

Am avut deja ocazia, scrie el în altă parte, să ne referim la străvechea legătură dintre sub-regiunea Etiopiană şi Madagascar, pentru a explica distribuţia animalelor tip *lemur,* precum şi alte câteva ciudate afinităţi dintre cele două ţinuturi.

Acest punct de vedere este susţinut de geologia Indiei, în care Insula Ceylon (Sri 1 ,anka de astăzi, n. trad.) şi sudul Indiei sunt constituite în principal din granit şi roci metamorfice străvechi, iar cea mai mare parte a peninsulei este constituită din formaţiuni terţiare, cu câteva porţiuni izolate de roci secundare. Este deci evident că, în cea mai mare parte a epocii terţiare, Ceylonul şi sudul Indiei aveau la nord o mare foarte întinsă (Acest lucru este adevărat, însă cu mult înaintea epocii terţiare) şi formau probabil doar o parte dintr-un mare Continent Sudic sau dintr-o mare insulă. Cazurile foarte numeroase şi remarcabile de afinităţi cu Malaya impun totuşi G mai mare apropiere de aceste insule, ceea ce probabil s-a petrecut într-o perioadă mai târzie. Atunci când, şi mai târziu, s-au format marile câmpii şi podişuri ale Hindustanului şi a apărut o cale permanentă de comunicaţii pe uscat cu fauna ma: bogată şi mai evoluată Himalayano-Chineză, a avut loc o imigraţie rapidă a acestor noi tipuri de animale, multe din formele mai puţin specializate de mamifere şi păsări ajungând să dispară. în rândul reptilelor şi insectelor, competiţia a fost mai puţin severă sau speciile mai vechi erau prea bine adaptate condiţiilor locale pentru a fi înlăturate; astfel încât doar printre acestea găsim un mare număr din ceea ce a mai rămas din străvechea faună a Continentului Sudic astăzi scufundat." (Wallace, *op. cit.,* Voi. I, p. 328-329.).

După afirmaţia că întreaga perioadă terţiară şi o mare parte din perioada secundară, marile mase de uscat ale Pământului se aflau în emisfera nordică, Wallace continuă: „în emisfera sudică, se pare că au existat trei mase de uscat străvechi, de întinderi

diferite de la o epocă la alta, dar întotdeauna distincte unele de altele, reprezentate mai mult sau mai puţin complet de Australia, sudul Africii şi America de Sud din vremea noastră. în acestea au pătruns valuri succesive de forme de viaţă în timp ce se uneau temporar cu unele părţi din ţinuturile emisferei nordice." (Wallace, *op. cit.,* voi. II, p. 155).

Cu toate că, aparent pentru a-şi justifica unele din concluzii, care fuseseră criticate de dr. Hartlaub, Wallace a negat ulterior necesitatea de a postula existenţa unui asemenea continent, recunoaşterea generală a scufundărilor şi înălţărilor unor mari porţiuni de uscat pe suprafaţa Pământului, precum şi deducţiile obţinute din relaţiile recunoscute dintre fauna existentă şi cea dispărută, rămân fireşte nealterate.

Următoarele fragmente din foarte interesanta comunicare a d-lui FI. F. Blandford, citită la o întrunire a Societăţii Geologice, tratează mai detaliat acest subiect: „Afinităţile dintre fosilele animalelor şi plantelor descoperite de Beaufort în Africa şi de Panchets şi Kathmis în India sunt atât de mari încât sugerează existenţa unei vechi legături pe uscat între cele două zone. Dar asemănarea dintre fauna fosilă din Africa şi din India nu încetează o dată cu epocile Permian şi Triasic. Straturile fosile cercetate în zona Uitenhage au scos la iveală unsprezece specii de plante, din care două au fost identificate de dl. Tate ca fiind plantele indiene Rajmahal. Fosilele indiene din Jurasic nu au fost încă descrise (cu unele excepţii), dar se spune că dr. Stoliezka a fost uimit de asemănările unora dintre fosilele găsite de Cutch şi unele specii din Africa; şi dr. Stoliezka şi dl. Griesbach au arătat că dintre fosilele din

Cretacic de pe valea râului Umtarani din provincia Natal, majoritatea (22 din 35 de specii descrise) sunt identice cu cele din sudul Indiei. Straturile fosile din India şi Karoo şi o parte din cele de la Uitenhage în Africa conţin plante de apă dulce, ambele indicând existenţa unei mari suprafeţe de uscat, din distrugerea căreia au rezultat acele depozite. Suprafaţa uscatului a fost continuă între aceste două regiuni? Şi există în actuala geografie fizică a Oceanului Indian elemente care să sugereze poziţia sa probabilă? Apoi, care a fost legătura dintre acest ţinut şi Australia, despre care trebuie, de asemenea, să presupunem că a existat în Permian? Şi, în sfârşit, sunt unele particularităţi în fauna şi flora actuală din India, Africa şi insulele aflate între ele care să sprijine ideea unei străvechi legături mai directe decât cea existentă astăzi între Africa, sudul Africii şi Peninsula Malaya? Reflecţiile de mai sus nu sunt noi. Ele au preocupat minţile unor naturalişti indieni şi europeni, printre care fratele meu (dl. Blandford) şi dr. Stoliezka, concluziile lor bazându-se pe relaţiile şi identitatea parţială a faunei şi florei din epocile trecute, dar nu mai puţin din speciile actuale, realităţi ce i-au determinat pe d-nii Andrew Murray, Searles, V. Wood, jun. şi pe profesorul Huxley să deducă existenţa în Miocen a unui continent ce ocupa o parte din Oceanul Indian. într-adevăr, tot ceea ce urmăresc în această comunicare este să aduc unele lămuriri şi completări acestui punct de vedere în aspectele sale geologice.

Referitor la dovezile geografice, o simplă privire pe hartă ne va arăta că de pe coasta occidentală a Indiei până în Seychelles, Madagascar şi Mauritius, se întmde un şir de atoli şi bancuri de corali, cuprinzând bancul Adas, insulele Laccadive,

Maldive, Chagos şi Saya de Mulha, toate indicând existenţa unui sau unor lanţuri muntoase scufundate. De asemenea, Insulele Seychelles sunt menţionate de Charles Darvun ca înălţându-se deasupra unei platforme întinse şi destul de netede situate la o adâncime între 30 şi 40 de stânjeni (one fathom = 1,82 m; între 55 şi 72 de metri, n. trad.); astfel încât, deşi acum sunt parţial înconjurate de recife coralifere, pot fi considerate drept o extindere virtuală a aceleiaşi axe scufundate. Mai spre apus, Insulele Cosmoledo şi Comore sunt formate din atoli şi insule înconjurate de bariere de corali; iar acestea ne apropie de actualele ţărmuri ale Africii şi Insulei Madagascar. Pare cel puţin probabil că acest lanţ de atoli, bancuri şi bariere de corali indică poziţia unui străvechi lanţ muntos, care este posibil să fi format coloana vertebrală a unei suprafeţe de uscat din perioadele Paleozoic, Mezozoic şi începutul epocii Terţiare, asemănător sistemului Alpino-Himalayan de pe Continentul Eurasia şi Munţilor Stâncoşi şi Arizilor din cele două Americi. Cum ar fi de dorit să dăm un nume acestei suprafeţe de uscat din perioada Mezozoică, aş propune pe cel de Indo-Oceana. (Numele dat aceleiaşi formaţiuni de dl. Sclater, adică *Lemuria,* este totuşi adoptat de majoritatea cercetătorilor). Profesorul Huxley a sugerat bazându-se pe argumente paleontologice, că a existat o legătură de uscat în această regiune (sau mai degrabă între Abyssinia şi India) în Miocen. Din ceea ce am spus mai sus se va vedea că eu presupun existenţa acestei legături întă dintr-o epocă mult anterioară (Privind hărţile, vom vedea că estimarea cronologică a d-lui BLinford este mai corectă decât cealaltă). în ceea ce priveşte scufundarea acestui continent, singura dovadă

actuală se află în extremitatea nordică şi arată că acest fenomen a avut loc mai târziu în această regiune decât în zona marilor alunecări de la Dakhan. Aceste enorme straturi vulcanice sunt orizontale la răsărit de Ghats şi de Munţii Sakyadri, dar la apus sunt înclinate către mare, încât Insula Bombay este formată din părţile cele mai înalte ale acestei formaţiuni. Acest fapt indică doar că scufundarea spre apus a avut loc în perioada Terţiară. Şi deducţia profesorului Huxley că acest fenomen s-a petrecut după Miocen este susţinută de dovezi geologice." (H. F. Blandford *On the Age and Correlations of the Plant—bearig Series ofIndia and the Former Existence of an Indo-Oceanic Continent* – Despre vârsta şi corelaţiile straturilor fosile din India şi despre existenţa în vechime a unui continent Indo-Oceanic. în: Quarterly Joumal of the Geological Society, Voi. XXXI, 1875, p. 534-540.).

După ce exemplifică pe larg relaţiile strânse dintre numeroase specii de faună din ţinuturile respective (leul, hiena, şacalul, leopardul, antilopa, gazela, potâmichea de nisip, dropia indiană, multe moluşte de uscat, şi mai ales lemuiul şi furnicarul cu solzi), autorul continuă astfel:

„Paleontologia, geografia fizică şi geologia, precum şi distribuţia constatată a animalelor şi plantelor actuale, ne oferă deci dovezi convergente şi coerente ale străvechii legături dintre Africa şi India, incluzând insulele tropicale din Oceanul Indian. Acest continent Indo-Oceanic pare să fi existat cel puţin de la începutul Permianului până la sfârşitul Miocenului (aşa cum a arătat profesorul Huxley); sudul Africii şi India peninsulară sunt ceea ce a mai rămas din străvechiul continent (din care unele părţi au dăinuit fireşte, însă dezmembrarea Lemuriei se spune că a avut loc înainte de începutul Eocenului). S-ar putea ca uscatul să nu fi avut o continuitate absolută în toată această perioadă îndelungată. Intr-adevăr, rocile cretacice din sudul Indiei şi sudul Africii şi fundurile marine jurasice din aceleaşi regiuni dovedesc faptul că unele porţiuni au fost invadate de mare, pentru perioade mai lungi sau mai scurte de timp; dar acele discontinuităţi nu au fost de durată; deoarece investigaţiile d-lui Wallace în Arhipelagul Eastein au arătat că o mare oricât de îngustă poate constitui un obstacol de netrecut pentru migraţia animalelor de uscat. în Mezozoic, acest continent trebuie să fi fost legat de Australia, în Terţiar de Malaya, fiindcă speciile din această zonă, împreună cu rudele lor din Africa sunt în multe cazuri deosebite de cele din India. Ştim încă foarte puţin despre geologia Peninsulei Arabice pentru a spune din ce epocă datează legătura acesteia cu acest

continent Indo-Oceanic. Dl. Theobald a constatat existenţa rocilor triasice, cretacice şi numulitice pe coasta Peninsulei Arabice; şi rocile calcaroase din Carbonifer apar de la Moulmein spre sud, în timp ce straturile situate la est de Irrawadi sunt formate din roci terţiare. De aici ar reieşi că o parte considerabilă a Peninsulei Malaya trebuie să fi fost acoperită de apele mării în cea mai mare parte a perioadelor Mezozoic şi Eocen. Rocile cu plante fosile de la Raniganj au fost identificate ca fiind ramificaţii depărtate ale Munţilor Sikkim din Himalaya; străvechiul continent trebuie să se fi întins până la nord de actuala deltă a Gangelui. Cărbune atât din Cretacic, cât şi din Terţiar apare în dealurile Khasi şi în Upper Assam, dar în ambele cazuri în asociere cu straturi specifice fundului de mare; astfel încât se pare că, în aceste regiuni, limitele dintre uscat şi mare au fost schimbătoare în cursul perioadelor Cretacic şi Eocen. în nord-vestul Indiei, existenţa unor importante formaţiuni din Cretacic şi Numuli- tic, care se întind până departe în Balucistan şi Persia, şi intrând în structura părţii nord-vestice a Munţilor Himalaya, constituie o dovadă că, la sfârşitul Mezozoicului şi în Eocen, India nu avea legătură directă cu partea occidentală a Asiei; În timp ce rocile din Jurasic de la Cuth, straturile de sare şi partea nordică a Munţilor Himalaya arată că, în perioada anterioră, marea acoperea o mare porţiune din actualul bazin al fluviului Indus; iar formaţiunile din Triasic, Carbonifer şi mai recentele formaţiuni marine din Himalaya indică faptul că, din cele mai vechi timpuri până la înălţarea marelui lanţ muntos, o mare parte din locul său actual a fost mult timp acoperit de mare.

Să rezumăm punctele de vedere prezentate în această comunicare:

1. Straturile fosile din India datează de la începutul Permianului până la sfârşitul Jurasicului, indicând (cu excepţia câtorva cazuri, ici-colo) continuitatea neîntreruptă a uscatului şi a condiţiilor de viaţă specifice apelor dulci, care trebuie să fi prevalat din timpuri şi mai vechi.
2. La începutul Permianului şi în Post-Pliocen, clima rece a predominat chiar şi la altitudini joase, şi înclin să cred că în ambele emisfere în acelaşi timp. O dată cu încălzirea climei, flora şi fauna, formată mai ales din reptile, din Permian, s-a răspândit în Africa, India şi, posibil, în Australia; sau flora putea să fi existat în Australia şi mai devreme şi doar s-a răspândit.
3. India, sudul Africii şi Australia erau legate de Continentul Indo-Oceanic în Permian, iar ultimele două au rămas legate (cu extrem de scurte întreruperi) până ia sfârşitul Miocenului. în ultima parte a acestei perioade geologice, continentul a fost legat şi de Malaya.
4. La fel ca şi alţi autori anteriori, consider că poziţia acestui continent era delimitată de recifele şi barierele de corali care există acum între Marea Arabiei şi estul Africii.
5. Până la sfârşitul perioadei Numulitice nu a existat o legătură directă (posibil cu excepţia unor scurte perioade) între India şi partea occidentală a Asiei.”

în discuţia care a urmat prezentării acestei comunicări, profesorul Ramsay a fost de acord cu autorul în privinţa „legăturii dintre Africa, India şi Australia.”

Dl. Woodward a fost „încântat să descopere că autorul a adus noi dovezi, din flora fosilă a

straturilor mezozoice din India, dovezi care, coroborate cu punctele de vedere exprimate de Huxley. Sclater şi alţii, indică existenţa unui străvechi continent astăzi scufunda. *(Lemuria),* care se întrezărea încă din cercetările lui Darwin privind recifele coralifere."

„Din cele cinci continente existente astăzi, scrie Emst Haenckel, în marea sa lucrare *Istoria Creaţiei* (voi. II, p. 325-326), nici Australia, nici America, nici Europa nu puteau fi vatra primordială a omului, aşa-numitul „Rai", „leagănul rasei umane". Majoritatea circumstanţelor sugerează localizarea în sudul Asiei. în afară de sudul Asiei, singurul dintre continentele existente astăzi care ar putea fi avut în vedere este Africa. Insă există un număr de circumstanţe (inclusiv de ordin cronologic) care arată că vatra primordială a omului a fost un continent acum scufundat sub Oceanul Indian, care se întindea de-a lungul părţii de sud a Asiei, aşa cum se prezintă astăzi (şi probabil legat direct de ea), către est, până în estul Indiei şi Insulele Sunda; către vest, până în Madagascar şi până la ţărmurile de sud-est ale Africii. Am menţionat deja că multe elemente din distribuţia geografică a speciilor animale şi vegetale ne îndeamnă să socotim foarte probabilă existenţa străveche a unui astfel de continent situat la sud de India. Sclater a dat acestui continent numele de Lemuria, de la semi-maimuţele care îi erau caracteristice. Presupunând că Lemuria a fost vatra primordială a omului, facilităm mult explicarea distribuţiei geografice a raselor umane prin migraţie."

într-o lucrare ulterioară, intitulată *Genealogia omului,* Haeckel consideră existenţa continentului Lemuria, într-o epocă îndepărtată a istoriei Pământului, drept un fapt recunoscut.

Următorul citat din scrierile dr. Hartlaub poate îrdiek această serie de argumente în favoarea existenţei Lemuriei dispărute:

„Cu cinci şi cu treizeci de ani în urmă. Isidc. e Geoffroy St. Hilaire remarca faptul că, dacă cineva ar trebui să clasifice Insula Madagascar exclusiv pe criterii zoologice şi fără a se referi la poziţia ei geografică, fauna acestei insule nu ar fi nici asiatică, nici africană, ci complet diferită de cele două, reprezentând aproape un al patrulea continent. Iar acest al patrulea continent s-ar putea dovedi, în ceea ce priveşte fauna, mult mai diferit de Africa, de care se află acum atât de aproape, decât de India, care este atât de departe. Cu aceste

Strat geologic	Adâncime strat în picioare şi	Rase umane	Cataclisme
Laurentian ■» Arhilitic Cambrian 7 sau Silurian J Primordial	70.000 = cea 21.000 m	Prima Rasă Fundamentală, care, fiind astrală, nu putea să lase fosile	
Devonian •» Paleolitic Carbonifer 7 sau Permian J Primar	42.000 = cca 12.000 m	A Doua Rasă Fundamentală, care era Eterică	
Triasic ■> Mezolitic Jurasic 7 sau Cretacic J Secundar	15.000 = cca 4.500	A Treia Rasă Fundamentală sau Lemuriană	Lemuria se spun că a dispărut înainte de începutul
Eocen »Cenolitic Miocen > sau Pliocen * Terţiar	5.000 = cca 1520 m	A Patra Rasă Fundamentală sau Atlantă	Continentul prin pal al Atlantidei fost distrus în M cen acum circa 800.000 de ani. A doua mare cat trofă a avut loc acum 200.000 d
Diluvial sau ■. Cuaternar Pleistocen 7 sau Aluvial J Antropolitic	500 = cca 152 m	A Cincea Rasă Fundamentală sau Ariană	A treia mare cata trofă a avut loc acum circa 80.0 de ani

Madagascar şi Mascarene. în: *The Ibis,* a Quarterly Journal of Ornithology. Fouth Series, Vol. I, 1877, p. 334.).

Dovezi obtînute din surse străvechi

Dovezile de mai jos cu privire la Lemuria şi la locuitorii săi au fost obţinute din aceeaşi sursă şi în acelaşi fel cu cele folosite la elaborarea lucrării *Povestea Atlantidei.* Si în acest caz, autorul a awt privilegiul de a obţine două hărţi, una reprezentând Lemuria (şi ţinuturile alăturate) în perioada celei mai mari întinderi a acestui continent, cealaltă arătându-i conturul după dezmembrarea sa în urma marilor catastrofe, dar cu mult timp înaintea distrugerii sale finale.

Nu am susţinut niciodată că hărţile Atlantidei ar fi absolut corecte în privinţa coordonatelor exprimate în grade de latitudine şi longitudine, însă, ţinând seama că obţinerea informaţiilor în acest caz a fost şi mai dificilă, trebuie spus că hărţile Lemurei ar trebui cu atât mai puţin să fie considerate extrem de exacte. în cazul Atlantidei a existat un glob, un basso-relief bine realizat în terra-cotta şi o hartă pe pergament sau pe un alt fel de piele, bine păstrată, de pe care a fost copiată. în acest caz a existat doar un model spart din terra-cotta şi o hartă foarte prost păstrată şi tocită prin pliere, astfel încât dificultatea descifrării tuturor detaliilor şi, prin urmare, a reproducerii exacte, a fost mult mai mare.

Ni s-a spus că hărţile Atlantidei fuseseră realizate de cunoscători aflaţi pe o treaptă înaltă de

iniţiere, dar nu ştim dacă hărţile Lemuriei au fost întocmite de unii dintre instructorii divini din vremea când Lemuria exista încă, sau mult mai târziu, în epoca înfloririi civilizaţiei Atlante.

Fără a supraevalua precizia hărţilor respective, persoana care a transcris originalele străvechi crede că, în toate aspectele lor importante, acestea pot fi socotite aproximativ corecte.

Durata probabilă de existenţă a continentului Lemuria

O perioadă cuprinsă, în mare, între patru şi circi milioane de ani reprezintă probabil durata de viaţă a continentului Atlantida, deoarece acum vreo patru sau cinci milioane de ani membrii Rmoahal, prima sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale, care au locuit Atlantida, au apărut într-o porţiune a continentului Lemuria, care exista încă în acea vreme. Amintindu-ne că, în procesul evoluţiei, cifra patru reprezintă nu doar nadirul sau apogeul ciclului, ci şi perioada celei mai scurte durate, fie în cazul unei *manvantara,* fie al unei rase, se poate presupune că numărul de milioane de ani al duratei-limită a existentei continentului Lemuria trebuie să fi fost mult mai mare decât cel care reprezintă durata existenţei continentului Atlantida, pe care s-a dezvoltat a Patra Rasă Fundamentală. însă, în cazul Lemuriei, nu putem stabili anumite date nici măcar aproximativ. Epocile geologice, aşa cum sunt ele cunoscute până acum în ştiinţa modernă, vor constitui repere mai potrivite şi doar la ele ne vom referi când vom vorbi despre continent.

Hărţile

Dar, aşa cum se va vedea, nu vom stabili doar epocile geologice legate de aceste hărţi. Totuşi, dacă putem obţine unele indicii din dovezile pe care le avem în faţă, se pare că cea mai veche din cele două hărţi ale Lemuriei reprezintă configuraţia Pământului din Permian, în Triasic şi până în Jurasic, în timp ce a doua reprezintă probabil profilul uscatului în Cretacic şi Eocen.

Pe harta cea mai veche dintre cele două se poate vedea că, în perioada celei mai mari extinderi, continentul ecuatorial Lemuria aproape înconjura globul, întinzându-se din locul unde se află în prezent Insulele Capului Verde, la câteva mile de coasta Sierra Leone, în direcţia sud-est peste Afn a, până în Australia, Insulele Societăţii, şi mările cuprinse până la un punct la câteva mile distanţă de un mare continent insular (care avea aproximativ mărimea actualei Americi de Sud) ce cuprindea restul Oceanului Pacific, inclusiv Capul Horn şi unele părţi din Patagonia.

O caracteristică remarcabilă pe cea de-a doua hartă a Lemuriei este lungimea deosebit de mare şi, în unele locuri, îngustimea extremă a strâmtorilor care separau cele două mari mase de uscat în care continentul se rupsese în acea vreme, şi vom observa că strâmtoarea existentă astăzi între insulele Bali şi Lomboc coincide cu o porţiune din strâmtoarea ce despărţea atunci cele două continente. De asemenea, se va vedea că strâmtoarea continua spre nord în partea vestică şi nu către coasta estică a Insulei Bomeo, aşa cum sugera Emst Haeckel.

Referitor la distribuţia faunei şi florei şi la existenta multor specii comune Indiei şi Africii,

remarcate de dl. Blandford, vom observa că între unele părţi din India şi coastele Africii existau legături directe în perioada primei hărţi şi căi similare de comunicaţii s-au menţinut parţial şi în perioada celei de-a doua hărţi; dacă facem o comparaţie a hărţilor Atlantidei cu cele ale Lemuriei, vom vedea că au existat căi de comunicaţii continue pe uscat, într-o epocă sau alta, între multe părţi diferite ale suprafeţei pământului, separate în prezent de mare, iar actuala distribuţie a faunei şi florei în cele două Amenzi, în Europa şi în Asia, care constituie o mare încurcătură pentru naturalişti, ar putea fi explicate cu mare uşurinţă.

Insula reprezentată în prima hartă a Lemuriei ca existând la extremitatea nord-vestică a promontoriului acelui continent, la vest de actuala coastă a Spaniei, a fost probabil un centru din care a pornit, de-a lungul mai multor epoci, răspândirea faunei şi florei despre care am amintit mai sus. Deoarece – şi este un lucru foarte interesant – se va vedea că această insulă trebuie să fi fost nucleul, de la început şi până la sfârşit, al viitorului continent Atlantida, şi care exista, după cum vedem, la începuturile continentului Lemuria. în perioada celei de-a doua hărţi, insula se unea cu uscatul care formase anterior marele continent Lemuria; şi într-adevăr, atât de multe porţiuni noi se adăugaseră, încât ar fi mai potrivit să vorbim de un continent mai degrabă decât de o insulă. întinsa regiune muntoasă din Atlantida era în plină dezvoltare atunci când s-au adăugat alte mari porţiuni de uscat ce formează astăzi America de Nord şi de Sud. Au rămas apoi regiunea muntoasă din Atlantida în perioada decăderii sale şi Ruta în

epoca Ruta şi Daitya, din care s-a constituit practic insula Poseidonis – ultimul teritoriu rămas din continentul Atlantida – a cărei scufundare finală a avut loc în anul 9564 î. Hr.

O comparaţie a celor două hărţi ale Lemuriei cu cele patru hărţi ale Atlantidei ne vor arăta, de asemenea, că Australia şi Noua Zeelandă, Madagascarul, părţi din Somalia, sudul Africii şi partea cea mai sudică a Patagoniei sunt ţinuturi care *probabil* au existat, rezistând tuturor catastrofelor care au avut loc încă de la începuturile perioadei Lemuriene Acelaşi lucru se poate spune despre sudul Indiei şi despre C ylon (astăzi Sri Lanka, n. trad.), însă acesta din urmă a fost temporar acoperit de ape în epoca Ruta şi Daitya.

Este adevărat că mai există încă teritorii din continentul şi mai vechi Hiperborean şi că acestea constituie cele mai vechi zone de uscat de pe suprafaţa Pământului. Acestea sunt Groenlanda, Islanda, Insulele Spitzbergen, părţile cele mai nordice ale Norvegiei şi Suediei şi extremitatea nordică a Siberiei.

Pe hărţi, Japonia apare deasupra nivelului mării, fie ca o insulă, fie ca parte a unui continent, din perioada primei hărţi a Lemuriei. De asemenea, Spania a existat fără îndoială încă din acea vreme. Spania este deci, cu excepţia părţilor de nord ale Norvegiei şi Suediei, probabil cel mai vechi ţinut al Europei.

Caracterul nu foarte exact al afirmaţiilor deja făcute este dat de faptul că au avut loc scufundări şi înălţări ale uscatului pe suprafaţa Pământului în cursul epocilor cuprinse între perioadele reprezentate pe hărţi.

De exemplu, curând după întocmirea celei de-a

doua hărţi a Lemuriei, întreaga Peninsulă Malaya s-a scufundat şi a rămas aşa timp îndelungat, dar o înălţare ulterioară a zonei trebuie să fi avut loc înainte de realizarea primei hărţi a Atlantidei, pentru că actuala Peninsulă Malaya este reprezentată ca parte a unui continent mai mare. în mod similar, au fost scufundări şi înălţări minore şi în Europa, în epoci mai recente, şi Haeckel are perfectă dreptate când spune că Angl 'a – ar fi putut mai exact să spună insulele Marea Britanie Şi Irlanda, care erau alăturate – a fost în mod repetat legată şi apoi separată de continentul Europa."

Pentru a da o imagine grafică mai clară a subiectului abordat, vom prezenta un tabel care oferă o istorie condensată a vieţii animale şi vegetale pe planeta noastră, împărţită – conform cercetărilor lui Haeckel – în funcţie de stratul ile geologice contemporane fiecărei epoci. în paralel, pe două coloane, sunt prezentate rasele umane corespunzătoare şi marile cataclisme cunoscute.

Reptile şi păduri de pin

După cum vom vedea, omul Lemurian trăia în epoca reptilelor şi a pădurilor de pin. Monştrii amfibii şi ferigile gigantice în formă de copac din Pennian proliferau încă în climatul cald şi umed. Plesiozaurii şi Ihtiozaurii bântuiau pr mlaştinile calde din Mezolitic, însă, o dată cu secarea muk mări interioare, Dinozaurii – reptilele terestre monstruoase au devenit treptat dominanţi, în timp ce Pterodactilii – Saurienii care aveau aripi asemenea liliecilor – nu numai că se târau pe pământ, ci zburau şi prin aer. Cei mai mici dintre

aceştia din unnă erau aproximativ de mărimea unei vrăbii; cei mai mari, totuşi, cu o deschidere a aripilor mai mare de şaisprezece picioare (aproape cinci metri), depăşeau cele mai mari păsări existente în vremea noastră; în acelaşi timp, majoritatea Dinozaurilor – Dragonii – erau înspăimântătoare animale de pradă, reptile colosale ce atingeau lungimea de patruzeci până la cincizeci de picioare (între doisprezece şi cincisprezece metri) (Emst Haeckel *History of Creation* – Istoria creaţiei. Voi. II., p. 225-226). Excavările ulterioare au scos la lumină schelete de dimensiuni şi mai mari. Profesorul Ray Lankester, la o întrunire a Royal Institution, din 7 ianuarie 1904, s-a referit la un schelet de brontozaur în lungime de şaizeci şi cinci de picioare (aproape douăzeci de metri), care fusese descoperit într-un depozit de Oolit în sudul Statelor Unite ale Americii.

Aşa cum scrie în versetele din străvechea *Carte a lui Dzyan,* „Animale cu oase, dragoni din adâncuri şi făpturi zburătoare s-au adăugat târâtoarelor. Animalele care se târau pe pământ au dobândit aripi. Cele cu gâturi lungi, care trăiau în apă, au dat naştere păsărilor văzduhului.” Ştiinţa modernă confirmă aceste aprecieri. „Clasa păsărilor, aşa cum s-a remarcat deja, este strâns înrudită cu reptilele prin structura lor internă şi prin evoluţia lor embriologică, încât au apărut fără îndoială dintr-o ramură a acestei clase...Desprinderea păsărilor de reptile a avut loc prima dată în Mezolitic, mai exact în Triasic.” (Emst Haeckel *History of Creation* – Istoria creaţiei. Voi. II., p. 226-227).

în lumea vegetală, în această epocă, pinul şi palmierul au înlocuit treptat ferigile uriaşe în formă de copac. în ultima fază a Mezoliticului, au apărut primele mamifere, dar rămăşiţele fosile ale

mamuţilor şi mastodonţilor, care au fost cei dintâi reprezentanţi ai lor, se găsesc mai ales în straturile geologice din Eocen şi Miocen.

Regnul uman

înainte de a ne referi la ceea ce trebuie, chiar în acele vremuri de început, să numim regnul uman, este nevoie să afirmăm că nici unul din cei care au astăzi pretenţia unei cât de neînsemnate culturi mentale sau spirituale nu puteau să fi trăit în acele epoci. Abia o dată cu apariţia ultimei sub-rase a celei de-a Treia Rase Fundamentale, cei mai puţin avansaţi din primul grup al *Pitrisilor* Lunari (în gândirea vedică, *Pitri* erau strămoşi care au influenţat geneza fiinţelor umane de astăzi, prin emiterea fluidelor magnetice necesare constituirii corpului uman primitiv, n. trad.) au început să revină la întrupare, iar bei mai avansaţi dintre ei nu au apărut până în perioada primelor sub-rase din Atlantida.

într-adevăr, omul Lemurian, cel puţin în cursul primei jumătăţi a evoluţiei rasei, trebuie privit ca un animal destinat să ajungă la stadiul de om mai degrabă decât ca un om conform sensului pe care noi îl dăm astăzi acestui termen; deoarece, cu toate că al doilea şi al treilea grup de *Pitrisi,* care au constituit locuitorii Lemuriei în cursul primelor sale patru sub-rase, ajunseseră la un nivel suficient de conştiinţă de sine în *Manvantara Lunară* pentru a se deosebi de regnul animal, ei nu primiseră încă Scânteia Divină care trebuia să-i înzestreze cu minte şi individualitate – cu alte cuvinte să-i facă într-adevăr fiinţe umane.

Dimensiunile şi consistenta corpului uman

Evoluţia acestei rase Lemuriene constituie, aşadar, unul din cele mai obscure, dar şi din cele mai interesante capitole ale dezvoltării omului, pentru că, în cursul acestei perioade, nu numai că acesta a atins nivelul adevăratei umanităţi, ci şi corpul său a suferit cele mai mari transformări fizice, în timp ce procesul de reproducere a fost modificat de două ori.

Pentru a explica afirmaţiile surprinzătoare pe care le voi face referitor la dimensiunile şi consistenţa corpului uman în acea perioadă de început, trebuie să amintim că regnurile animal, vegetal şi mineral au urmat cursul normal, pe acest al patrulea glob, în timpul celei de-a Patra Runde a acestei Manvantara, s-a stabilit că omenirea ar trebui să parcurgă mai rapxd diferitele etape prin care a trecut evoluţia vieţii în timpul rundelor anterioare ale actualei Manvantara. Astfel trupurile oamenilor din Prima Rasă Umană, în care aceste fiinţe aproape fără minte erau destinate să câştige experienţă, ne-ar părea nouă un fel de fantome gigantice – dacă am putea să le vedem, deoarece corpurile lor erau formate din materie astrală. Formele astrale ale Primei Rase Fundamentale au fost apoi treptat îmbrăcate într-un înveliş fizic. Dar, cu toate că a Doua Rasă Fundamentală ar putea fi socotită ca existând în plan fizic – trupurile fiind compuse din eter
- acei oameni ar fi fost tot invizibili pentru ochii noştri de astăzi.

Pentru ca Mânu şi Fiinţele elevate care îl ajutau să poată avea mijloacele de a perfecţiona tipul fizic al oamenilor, a fost decisă această condensare a

procesului de evoluţie a omenirii. Cel mai înalt nivel de dezvoltare pe care-l atinsese tipul uman era cel de creatură uriaşă, asemănătoare maimuţei, care existase pe cele trei planete fizice, Marte, Pământ şi Mercur, în cursul celei de-a Treia Runde. La sosirea „valului" de viaţă umană pe Pământ, în timpul celei de-a Patra Runde, fireşte că un anumit număr din aceste creaturi asemănătoare maimuţelor au lăsat urme ale „ocupaţiei" lor
- urme lăsate pe planetă în cursul acestei perioade întunecate, în mod firesc, aceste creaturi s-au alăturat şuvoiului uman care sosea, imediat ce rasa a ajuns să se manifeste pe deplin în plan fizic. Nu-şi constituiseră complet trupurile, aşa cum fuseseră folosite la întruparea majorităţii entităţilor mai primitive, însă era o îmbunătăţire a acestui tip uman, cerută de necesităţile epocii şi locului, ceea ce a fost realizat mai uşor de către Mânu, care a alcătuit, în plan astral, în primă instanţă, arhetipul conceput la origine în mintea Logosului.

Din cea de-a Doua Rasă, cea Eterică, a evoluat apoi cea de-a Treia Rasă, cea Lemuriană. Trupurile deveniseră materiale, fiind compuse din gaze, lichide şi solide, care formau cele mai joase subdiviziuni ale planului fizic, dar gazele şi lichidele predominau încă, pentru că structura lor „vertebrală" nu se solidificase în oase ca ale noastre, iar ei nu puteau deci să stea în poziţie verticală. De fapt, oasele lor era flexibile aşa cum sunt acum oasele copiilor. Abia la mijlocul perioadei Lemuriene, omul a ajuns să aibă o structură osoasă solidă.

Pentru a explica posibilitatea procesului prin care forma eterică a evoluat către o formă fizică, iar forma fizică ce avea oase moi, la rândul ei, a evoluat către o structură asemănătoare cu cea a

omului de astăzi, este necesar să ne referim doar la atomul fizic permanent (Pentru mai multe informaţii despre atomii permanenţi, pe toate planurile, şi despre potenţele cuprinse în ei, cu privire la procesul morţii şi al re-naşterii, a se vedea *Man ’s Place în Universe* (Locul omului în univers, p. 76-80). Cuprinzând esenţa tuturor formelor prin care omui a trecut în evoluţia sa către planul fizic, el cuprindea prin urmare potenţa realizării unei structuri fizice cu oase tari aşa cum s-a întâmplat în cursul celei de-a Treia Runde, precum şi potenţa unei forme eterice şi a tuturor fazelor intermediare, fiindcă trebuie să amintim că planul fizic constă din patru niveluri eterice şi din stările gazoase, lichide şi solide, pe care mulţi le consideră singurele capabile să constituie realitatea fizică. Aşadar, fiecare etapă de dezvoltare a fost un proces natural, împlinit în cursul unor epoci îndelungate, iar tot ce a trebuit să facă Mânu şi Fiinţele elevate care l-au ajutat a fost să adune în jurul atomului permanent tipul de materie potrivit.

Organele văzului

Organele văzului acestor creaturi, înainte de a avea o structură osoasă, erau foarte rudimentare, cel puţin în privinţa celor doi ochi din frunte, cu ajutorul cărora îşi căutau hrana pe sol. Dar inai era un al treilea ochi, situat în partea din spate a capului, a cărui rămăşiţă atrofiată este cunoscută acum sub numele de glanda pincală sau epifiză. Aceasta, după cum ştim, este în prezent doar centrul vederii astrale, însă în epoca

despre care vorbim era nu numai principalul centru al vederii astrale, ci şi al vederii fizice. Referindu-se la reptilele dispărute, profesorul Ray Lankester, într-un discurs de recepţie la Royal Institution, a atras atenţia asupra „dimensiunii orificiului parietal din craniu, care arăta că, la ihtiozauri, ochiul parietal sau pineal trebuie să fi fost foarte mare.” În acest sens, a continuat el, oamenii erau inferiori acestor şopârle marine de mari dimensiuni, „deoarece noi am pierdut al treilea ochi, ce poate fi studiat la şopârla comună sau, şi mai bine, la şopârla albastră din sudul Franţei.” (în publicaţia *The Standard,* din 8 ianuarie 1904).

Pe la mijlocul perioadei Lemuriene, probabil în cursul evoluţiei celei de-a treia sub-rase, giganticul corp uman gelatinos s-a solidificat treptat şi oasele moi au evoluat către o structură cu oase tari. Aceste creaturi primitive erau acum capabile să stea în poziţie verticală şi cei doi ochi din faţă au devenit treptat principalele organe ale vederii fizice, deşi cel de-al treilea ochi rămânea şi el un organ al vederii fizice, cel puţin până la sfârşitul epocii Lemuriene. El a rămas fireşte un organ real, specializat în vederea psihică, al cărei centru potenţial este şi astăzi. Această vedere psihică a continuat să fie o trăsătură caracteristică a rasei nu numai în cursul întregii perioade Lemuriene, ci şi în vremea Atlantidei.

Merită să remarcăm faptul curios că, atunci când oamenii din rasa Lemuriană au ajuns să poată sta şi merge în poziţie verticală, ei puteau să se deplaseze înapoi aproape la fel de uşor ca şi înainte. Acest lucru se poate explica nu doar prin capacitatea de a vedea cu al treilea ochi, ci, iară îndoială, şi prin alcătuirea curioasă a călcâielor, la care ne vom referi mai jos.

Descrierea omului Lemurian

Urmează descrierea unui om care aparţinea uneia din ultimele sub-rase Lemuriene – probabil a cincea:

„Statura sa era gigantică, având o înălţime între douăsprezece şi cincisprezece picioare (între 3,6 şi 4,5 m, n. trad.). Pielea sa era foarte închisă la culoare, având o nuanţă cafenie-gălbuie. Avea un maxilar inferior lung, o faţă deosebit de plată, ochi mici, dar pătrunzători şi aşezaţi destul de departe unul de altul, astfel încât putea vedea atât lateral, cât şi în faţă, în timp ce ochiul din spatele capului – unde, fireşte, nu creştea păr – îi permitea să vadă şi în spate. Nu avea frunte, dar acolo unde ar fi trebuit să fie fruntea avea un cocoloş din came. Capul era teşit înapoi şi în sus într-un fel mai degrabă curios. Braţele şi picioarele (mai ales acestea din urmă) erau mai lungi decât ale noastre şi nu le putea ţine perfect drepte nici din coate, nici din genunchi; mâinile şi labele picioarelor erau enorme, iar călcâiele erau diforme şi proeminente spre înapoi. îşi acoperea corpul cu o blană largă, ceva asemănător pielii de rinocer, dar mai solzoasă, fiind probabil vorba de pielea unui animal cunoscut nouă doar din rămăşiţele sale fosile. În jurul capului, peste părul scurt, îşi punea o altă bucată de piele răsucită, de care îşi prindea un ciucure cu fâşii roşii, albastre şi de alte culori. în mâna stângă, purta un băţ ascuţit, de aproape aceeaşi lungime cu înălţimea corpului său, folosindu-l fără îndoială pentru apărare şi pentru atac. în mâna dreaptă, ţinea capătul răsucit al unei frânghii făcute dintr-un soi de plantă căţărătoare, cu ajutorul căreia conducea o reptilă uriaşă, hidoasă, asemănătoare unui Plesiozaur. Lemurienii domesticiseră de fapt

aceste creaturi şi le „dresaseră” pentru a le folosi forţa la vânarea altor animale. înfăţişarea omului era destul de neplăcută, dar nu era complet necivilizat, pentru că era o specie comună obişnuită în acea vreme.”

Mulţi oameni aveau o înfăţişare şi mai puţin omenească decât cea a individului descris mai sus, dar cea de-a şaptea sub-rasă a dezvoltat un tip superior, deşi foarte deosebit de orice fiinţă umană din vremea noastră. Păstrând maxilarul inferior proeminent, buzele groase, faţa plată şi ochii plini de mistere, ei ajunseseră să aibă un fel de frunte, iar diformitatea curioasă a călcâiului se redusese considerabil. La o ramură a celei de-a şaptea sub-rase, capul poate fi descris ca fiind aproape de forma unui ou – cu partea mai ţuguiată în sus şi cu ochii depărtaţi unul de altul, dar foarte apropiaţi de creştet. Statura devenise vizibil mai mică şi înfăţişarea braţelor şi picioarelor devenise în general foarte asemănătoare cu cea întâlnită la negrii de astăzi. Acei oameni au dezvoltat o civilizaţie importantă şi durabilă şi au dominat timp de mai multe mii de ani majoritatea celorlalte triburi care locuiau pe vastul continent Lemuria, şi chiar spre sfârşit, când decăderea rasială pare să-i fi cuprins, şi-au asigurat o nouă perioadă de existenţă şi de dominaţie prin căsătorii inter-etnice cu cei din sub-rasa Rmoahal – prima dintre sub-rasele din Atlantida. Urmaşii lor, păstrând multe din caracteristicile celei de-a Treia Rase, fireşte, aparţineau de fapt celei de-a Patra Rase şi au dobândit astfel o împrospătare a capacităţii lor de dezvoltare. înfăţişarea lor generală nu se deosebea mult de cea a unora dintre indienii americani, cu excepţia pielii, care avea o nuanţă albăstruie curioasă, care nu mai poate fi văzută astăzi.

însă oricât de surprinzătoare pot părea schimbările dimensiunilor, consistenţei şi înfăţişării trupului omenesc în cursul acestei perioade, transformările procesului de reproducere sunt şi mai uluitoare. O scurtă privire asupra sistemelor întâlnite printre regnurile inferioare ne poate ajuta să înţelegem mai bine acest subiect.

Procesele de reproducere

După exemplificarea celor mai simple procese de înmulţire prin auto-divizare şi prin înmugurire (Gemmatio), Haeckel continuă: „Un al treilea mod de înmulţire non-sexuală, prin formarea unor muguri-embrioni (Polysporogonia), este strâns legat de înmugurire. în cazul organismelor inferioare, imperfecte, printre animale, în special la animalele asemănătoare plantelor şi la viermi, găsim foarte frecvent că, în interiorul unui individ multicelular, un mic grup de celule se separă de celulele înconjurătoare şi se transformă treptat într-un nou individ, asemănător primului, şi care, mai devreme sau mai târziu, iese şi se desprinde de acesta... Formarea de muguri-embrioni este însă în mod evident puţin diferită de înmugurirea propriu-zisă. Dar, pe de altă parte, este legată de a patra formă de înmulţire non-sexuală, şi anume de formarea unor celule-embrioni (Monosporogonia). în acest caz, nu mai e vorba de un gnip de celule, ci de o singură celulă, care se separă de celulele înconjurătoare în interiorul organismului care îl produce şi care continuă să se dezvolte după ce iese din acest organism... nmulţirea sexuată sau amfigonică (Amphigonia) este metoda obişnuită de

înmulţire din rândul animalelor şi plantelor superioare. Este evident că acest sistem s-a dezvoltat într-o perioadă foarte târzie a istoriei Pământului, din înmulţirea non-sexuală, şi a apărut în pi imul rând din metoda de înmulţire prin celule-embrioni... În toate formele principale de înmulţire .non-sexuală menţionate mai sus – prin diviziune, prin înmugurire, prin muguri-embrioni şi prin celule-embrioni – celula separată sau grupul de celule separate erau capabile să evolueze către un nou individ, dar în cazul înmulţirii sexuate, celula trebuie în primul rând să fie fecundată de o altă substanţă generatoare. Sperma care fecundează trebuie mai întâi să se împreuneze cu celula-em- brion (oul) înainte de a se transforma într-un nou individ. Aceste două substanţe generatoare, sperma şi oul, sub fie produse de unul şi acelaşi individ hermafrodit (Hermaphoditismus), fie de doi indivizi diferiţi (diferenţiere sexuală).

„Forma cea mai simplă şi mai veche de înmulţire sexuată este prin indivizi care au ambele sexe. Ea apare la marea majoritate a plantelor, însă doar la o minoritate de animale, de exemplu, la melcii de grădină, la lipitori, la râme şi la multe alte specii de viermi. Fiecare individ hermafrodit produce el însuşi celulele necesare ambelor sexe – ouă şi spermă. La majoritatea plantelor superioare, fiecare floare conţine atât organul masculin (staminele şi antera), cât şi organul feminin (pistilul şi embrionul). Fiecare melc de gradină produce într-o parte a glandelor sale sexuale ouă şi în cealaltă parte sperma. Multe specii hermafrodite se pot fecunda singure; la altele, totuşi, pentru dezvoltarea oului, este necesară fecundarea

rec'procă a doi indivizi. Acest din urmă caz este în mod evident o formă de trecere către diferenţierea sexuală.

Diferenţierea sexuală, care reprezintă cea mai complicată dm cele două feluri de înmulţire sexuată, s-a dezvoltat evident din stadiul de hermafroditism într-o perioadă târzie a evoluţiei lumii organice. Ea este acum metoda universală de înmulţire la animalele superioare...

Aşa-numita înmulţire virginală (Parthenogenesis) oferă o interesantă formă de tranziţie de la înmulţirea sexuată la formarea non-sexuală de celule-embrioni, care seamănă foarte mult cu aceasta... în acest caz, celulele-embrioni, care altfel apar şi se formează exact ca celulele-ouă, devin capabile să se transforme ele însele în noi indivizi, fără a mai fi necesară fecundarea. Cele mai remarcabile şi mai instructive dintre diferitele fenomene partenogenetice (de înmulţire virginală) sunt furnizate de cazurile în care aceleaşi celule-embrioni, după cum sunt sau nu sunt fecundate, duc la apariţia unor indiviză diferiţi. La albinele melifere comune, un individ mascul (un trântor) se dezvoltă dintr-un ou depus de regină doar dacă oul nu a fost fecundat; dacă oul a fost fecundat, se poate dezvolta fie o albină lucrătoare, fie o regină (în funcţie de modul în care sunt hrănite larvele). Apare evident din acest exemplu că, în realitate, nu există o distanţă foarte mare între înmulţirea sexuată şi cea non-sexuală, ci amândouă modurile de înmulţire sunt direct legate." (Emst Haeckel *The History of Creation* – Istoria Creaţiei. Ediţia a 2-a. Voi. I, p. 193-198).

„Aproape lipsit de sex, la începuturi, individul devine bisexual sau androgin; treptat şi în foarte

mult timp, fireşte Treceiea de la un stadiul la altul a avut nevoie de nenumărate generaţii, în cursul cărora cea mai simplă celulă ieşită din cel dintâi „părinte” (doi într-unul), a evoluat în primul rând într-o fiinţă bisexuală; apoi celula, devenind un ou obişnuit, s-a transformat într-o creatură unisexuală. Oamenii din cea de-a Treia Rasă sunt cei mai misterioşi din toate cele cinci rase prin care a trecut omenirea până acum. Misterul felului în care au apărut sexele diferite trebuie să fie, în mod firesc, foarte greu de descifrat, constituind domeniul de cercetare al embriologilor şi al altor specialişti, prezenta lucrare încercând doar o schiţare a procesului foarte complex şi îndelungat. Dar este evident că indivizii aparţinând celei de-a Treia Rase au început să se separe în cochiliile sau ouăle lor, din care au ieşit apoi „copii” de gen masculin şi feminin, în cursul unei evoluţii care a durat epoci îndelungate. Şi, de-a lungul perioadelor geologice, sub-rasele nou apărute şi-au . erd: unele din capacităţile lor native. Spre sfârşitul existentei celei de-a patra sub-rase, „copilul” şi-a dobândit o nouă capacitate de deplasare, imediit ce s-a eliberat din cocnilie, iar pe la începutul celei de-a rincca sub-rase, oamenii au început să se nască printr-un proces identic cu cel al oamenilor de astăzi. Această evoluţie a necesitat, fireşte, milioane de ani.” (H. P. Blavatsky *Doctrina secretă.* Adyar, Theosophical Pubiishing House, 1388. Ediţia originală în 2 volume, voi. II, p. 197).

Rasele Lemuriene care mai trăiesc pe Pământ

Trebuie să repetăm faptul că acele creaturi aproape fără minte care aveau trupurile descrise mai sus, în cursul evoluţiei primelor sub-rase ale perioadei Lemuriene, ar putea fi cu mare greutate socotite ca fiind pe deplin umane. Abia după separarea sexelor, atunci când trupurile au devenit mai dense în plan fizic, ele au devenit umane şi ca înfăţişare. Trebuie să amintim că fiinţele despre care vorbim, deşi făceau parte din el doilea şi al treilea grup de *Pitrisi* Lunari, era de asemenea necesar să fie preluate în mare parte din regnul animal al acelei *Manvantara* Lunare. Urmaşii decăzuţi ai celei de-a Treia Rase Fundamentale, care mai trăiesc pe Pământ, pot fi recunoscuţi în aborigenii din Australia, din Insulele Andaman, în unele triburi care locuiesc în zonele deluroase ale Indiei, în Ţara de Foc, în Boşimanii din Africa şi în alte câteva triburi sălbatice (în vremea când a fost scrisă cartea, „sălbatic” era folosit cu sensul de „primitiv”, n. ed.). Entităţile care trăiesc azi în aceste trupuri trebuie să fi aparţinut regnului animal la începutul acestei *Manvantara.* Probabil că, în cursul perioadei Lemuriene şi înainte ca „uşa să fie închisă” pentru entităţile provenite din regnuri inferioare, acestea au pătruns în regnul uman.

Păcatul lipsei de minte

în versetele străvechii *Cărţi a lui Dzyan* apar unele referiri la faptele ruşinoase ale oamenilor fără minte din vremea primei separări a sexelor.

Nu mai e nevoie de nici un comentariu.

„în timpul celei de-a Treia Rase, animalele fără oase au crescut şi s-au transformat, au devenit animale cu oase, chayas-urile lor au devenit solide.

Animalele mai întâi s-au separat. Au început să se înmulţească. Şi oamenii dubli s-au separat. El a spus: «Lasă-i aşa cum sunt; să se împreuneze şi să nască.» Aşa au făcut.

Şi cei care nu aveau scânteia divină şi-au luat femele uriaşe dintre animale. Au dat naştere unor rase de dobitoace. Ei înşişi erau dobitoace. Dar 1 mbile lor erau slobode. Urmaşii lor erau la fel. Au dat naştere unor monştri. O rasă de monştri încovoiaţi, cu părul roşu, care umblau în patru picioare. O rasă de dobitoace a cărei ruşine era de nespus. (Şi comentariul străvechi adăuga: « atunci când a Treia Rasă s-a separat şi a căzut în păcat, dând naştere unor oameni-animale, animalele au devenit feroce, iar oamenii şi ele au ajuns să se distrugă unii pe alţii. Până atunci nu fusese păcat, nimeni nu lua viaţa altuia»).

Văzând că Lhasii „care nu făcuseră oameni" plângeau spunând: «Amanasa (cea lipsită de minte) ne-a pângărit sălaşele viitoare. Aceasta e Karma. Hai să sălăşluim în ceilalţi. Să-i învăţăm lucruri bune ca să nu mai facă rele». Aşa au şi făcut.

Atunci toţi oamenii au fost înzestraţi cu Manas şi au văzut păcatul lipsei lor de m ute."

Originea animalelor pithecoide şi a maimuţelor antropoide

Asemănarea anatomică dintre Om şi maimuţele superioare, atât de frecvent citată de darwinişti ca indicând existenţa unui strămoş comun acestor două specii, prezintă o problemă interesantă, a

cărei soluţie adecvată trebuie căutată în explicaţia ezoterică a genezei animalelor pithecoide (asemănătoare maimuţelor, n. trad.).

Aflăm, din *Doctrina secretă* (voi. II, p. 683, 689), că urmaşii acestor monştri semi-umani descrişi mai sus ca provenind din păcatul „celor fără de minte", reducându-şi dimensiunile şi devenind mai denşi din punct de vedere fizic, de-a lungul secolelor, au culminat, în Miocen, printr-o rasă de maimuţe, din care, la rândul lor, au apărut animalele pithecoide de astăzi. Cu aceste maimuţe din Miocen, totuşi, Atlanţii din acea vreme au reluat păcatul „celor fără de minte" – de această dată cu deplină responsabilitate, şi rezultatele fărădelegii lor sunt speciile de maimuţe cunoscute astăzi sub numele de antropoide (asemănătoare omului, n. trad.).

Ni se dă de înţeles că, în cadrul celei de-a Şasea Rase Fundamentale, atunci când va apărea, aceste maimuţe antropoide vor obţine dreptul de a se întrupa ca oameni, fără îndoială în trupurile raselor cele mai de jos ce vor exista atunci pe Pământ.

Acea parte a continentului Lemuria în care a avut loc pentru prima dată separarea sexelor, şi unde s-au dezvoltat sub-raselc a patra şi a cincea. trebuie căutată pe cea mai veche dm cele două hărţi. Ea se afla la est de regiunea muntoasă din care făcea parte actuala Insulă Madagascar,

ocupând deci o poziţie centrală în jurul celui mai mic din cele două mari lacuri africane.

Originea limbajului

Aşa cum se afirmă în versetele *Cărţii lui Dzyan* citate mai sus, oamenii din acea epocă, chiar dacă nu erau pe deplin constituiţi în plan fizic, erau încă necuvântători. Fireşte că strămoşii astrali sau eterici ai acestei a Treia Rase Fundamentale nu aveau nevoie să producă o serie de sunete pentru a-şi transmite gândurile, fiindcă trăiau în condiţii astrale şi eterice, dar atunci când omul a ajuns să fie o fiinţă în plan fizic, el nu mai putea să rămână mut. Ni s-a spus că sunetele pe care aceşti oameni primitivi le scoteau pentru a-şi exprima gândurile erau, la început, compuse doar din vocale. În cursul evoluţiei lente, consoanele au pătruns treptat în uz, însă dezvoltarea limbajului, de la început până la sfârşit, pe continentul Lemuria, nu a trecut niciodată de faza monosilabică. Limba chineză de astăzi este singurul mare descendent în linie directă a limbii străvechi vorbite în Lemuria (Trebuie totuşi să notăm că *poporul chinez* a descins în principal din sub-rasa a patra, Turanică, a celei de-a Cincea Rase Fundamentale), pentru că „întreaga rasă umană avea, în acea vreme, o singură limbă” *(Doctrina secretă,* voi. II, p. 198).

Primul păcat al uciderii

Prima manifestare a păcatului, primul fapt de a lua viaţa altei fiinţe – citată mai sus dintr-un străvechi comentariu din versetele *Cărţii lui Dzyan,*

poate fi socotită ca fiind reprezentativă pentru atitudinea inaugurată atunci între regnul uman şi cel animal, şi care a atins proporţii atât de îngrozitoare, nu numai între oameni şi animale, ci chiar şi între diferite rase umane. Si această abordare deschide o cale interesantă de gândire.

Faptul că regii şi împăraţii consideră necesar sau potrivit, cu orice prilej oficial, să apară în uniforma de gală a unei arme combatante din armata lor, este un indiciu semnificativ al apoteozei atinse de calităţile combatante ale oamenilor ! Obiceiul vine fără îndoială din vremea când regele era căpetenia oştirii şi dreptul său de a fi rege era recunoscut doar în virtutea calităţilor sale de luptător. Dar acum, când este predominantă a Cincea Rasă Fundamentală, a cărei caracteristică principală este dezvoltarea intelectului, ne-am putea aştepta ca atributul dominant al celei de-a Patra Rase Fundamentale să fie afişat cu mai putină ostentaţie. Dar epoca evoluţiei unei rase se suprapune peste epoca altei rase şi, cu toate că, aşa cum ştim, sub-rasele conducătoare ale lumii de astăzi aparţin toate celei de-a Cincea rase Fundamentale, imensa majoritate a locuitorilor planetei aparţin încă unor sub-rase din cea de-a Patra Rasă Fundamentală, şi s-ar părea că a Cincea Rasă Fundamentală nu a depăşit încă parametrii caracteristici ai celei de-a Patra, pentru că evoluţia omului se realizează în etape extrem de lente şi cu infinit de multe trepte.

Va fi util şi interesant să rezumăm aici istoria acestei lupte crâncene şi sângeroase de la geneză prin îndepărtatele epoci de evoluţie ale continentului Lemuria.

Din informaţiile de care dispunem, se pare că,

mai întâi, a apărut antagonismul dintre oameni şi animale. O dată cu dezvoltarea corpului fizic al omului, fireşte că a devenit urgentă necesitatea de a se găsi hrana potrivită pentru acel corp, astfel încât, în afara antagonismului generat de nevoia de auto-apărare faţă de animalele feroce, şi dorinţa de a obţine o sursă de hrană i-a determinat pe oameni să le ucidă şi, aşa cum am văzut mai sus, una din primele utilizări ale acestei mentalităţi în formare a fost de „a dresa" unele specii ca animale de vânătoare.

După ce au fost astfel stimulate elementele combatante, oamenii au ajuns curând să folosească armele de atac unii împotriva altora. Cauzele agresiunii sunt fireşte aceleaşi care se întâlnesc astăzi printre comunităţile sălbatice. Deţinerea de către un om a oricărui obiect dorit de altul constituia un motiv suficient pentru a încerca să i-l cu forţa. Lupta nu se limita doar la actele de agresiune. Aşa cum vedem la triburile sălbatice actuale, bande de jeluitori atacau şi prădau comunităţi umane care locuiau departe de satul lor. Războiul era organizat doar în aceste limite pe continentul Lemuria, chiar până în perioada dominaţiei celei de-a şaptea sub-rase.

Locuitorilor Atlantidei le-a fost dat să dezvolte principiul luptei în şiruri organizate – să recruteze şi să instruiască armate şi să construiască nave de luptă. Acest principiu al luptei a fost într-adevăr caracteristica de bază a celei de-a Cincea Rase Fundamentale. De-a lungul întregii perioade de evoluţie a Atlantidei, aşa cum ştim, războiul a fost la ordinea zilei şi s-au dat neîncetate lupte pe uscat şi pe mare. Atât de adânc s-a înrădăcinat în firea omului, în cursul perioadei Atlante, acest principiu

al luptei, încât acum sub-rasele mult mai dezvoltate din punct de vedere intelectual ale rasei Ariene sunt gata oricând să lupte între ele.

Artele

Pentru a urmări dezvoltarea artelor în rândul Lemu- rienilor, trebuie să începem cu istoria celei de-a cincea sub-rase. Separarea sexelor era acum pe deplin realizată, iar omul avea un trup fizic bine alcătuit, deşi avea încă a statură gigantică. Lupta ofensivă şi defensivă cu monstruoasele animale de pradă începuse deja şi oamenii locuiau în colibe. Pentru a-şi construi colibele, ei doborau copaci şi îi suprapuneau într-un mod rudimentar. La început, fiecare familie separată trăia într-un luminiş în junglă, dar curând oamenii au observat că era mai sigur, pentru a se apăra de fiarele sălbatice, să adune mai multe colibe şi să trăiască în mici comunităţi. De asemenea, colibele nu mai erau făcute din trunchiuri de copaci, ci din pietre şi bucăţi de rocă, în timp ce armele cu care atacau ori se apărau împotriva dinozaurilor şi altor fiare sălbatice erau sulițe ascuţite din lemn, asemănătoare cu băţul ţinut în mână de omul a cărui înfăţişare am descris-o mai sus.

Până atunci, oamenii nu cunoşteau agricultura şi focul nu fusese încă descoperit. Hrana strămoşilor lor fără oase, care se târau pe pământ, era constituită din ceea ce puteau găsi la suprafaţa solului sau chiar în sol. Acum, când se deplasau în poziţie verticală, mulţi dintre copacii pădurilor le furnizau nuci şi alte fructe, însă hrana lor principală era carnea fiarelor şi a reptilelor, pe care le ucideau, le tăiau în bucăţi şi Ie devorau.

învăţători ai Rasei Lemuriene*

Dar a avut loc un evei anent mai plirt de consecinţe şi mai important nentru istoria rasei umane. Un eveniment prea plin de semnificaţii mistice, deoarece prezentarea lui aduce la lumină Fiinţe care aparţin unor sisteme complet diferite de evoluţie şi care, cu toate acestea, au ajuns să fie asociate în acea perioadă cu evoluţia omenirii.

Bocetul Lhasilor „care nu făcuseră oameni", văzându-şi sălaşele viitoare pângărite, sunt, la prima vedere, departe de a fi inteligibile. Deşi nu coborârea acestor Fiinţe în trupurile umane este evenimentul principal la care trebuie să ne referim, vom încerca să dăm mai întâi unele explicaţii ale cauzei şi consecinţelor sale. Ni se dă de înţeles că acei Lhasi erau oameni foarte evoluaţi dintr-un sistem de evoluţie care îşi unnase cursul într-o perioadă din trecutul foarte îndepa tat. Ei atinseseră un nivel înalt de dezvoltare în şirul lor d lumi şi, din momentul distrugerii acelui şir de lumi, şi-au petrecut epoci dc-a rândul în beatitudinea condiţiei Nirvana. Dar Karma lor le cerea acum să revină într-un anumit câmp de acţiune, în lumea cauzelor fizice şi, cum nu învăţaseră pe deplin lecţia compasiunii, misiunea lor temporală consta în a fi ghizi şi învăţători ai rasei lemuriene, care avea mare nevoie de ajutorul şi de călăuzirea lor.

Dar şi alte Fiinţe au participat la această misiune – în acest caz, în mod voluntar. Acestea au venit din planul de evoluţie al planetei fizice Venus. Acest plan ajunsese ueja la cea de-a Şaptea Rundă a planetelor sale în a Cincea Manvantara; nivelul de evoluţie al acelei omeniri era aşadar mult mai

înalt decât cel la care a ajuns omenirea pe Pământ. Ei erau la nivelul „divin”, în timp ce noi suntem doar la nivel „uman”. Aşa cum am văzut, Lemurienii erau abia pe cale să dobândească atributele de om adevărat. Aceste Fiinţe au venit pentru a răspunde unei nevoi temporale – educarea omenirii noastre aflate încă în stadiul copilăriei, aşa precum şi noi este posibil să fim chemaţi, peste multe epoci de acum încolo, să dăm o mână de ajutor fiinţelor care vor lupta să ajungă la nivelul omenesc în planul de evoluţie de pe Jupiter sau de pe Saturn. Sub călăuzirea şi influenţa lor, I emurienii au evoluat rapid în dezvoltarea lor mentală. Apariţia sentimentelor de dragoste şi recunoştinţă faţă de cei pe care îi simţeau infinit mai înţelepţi şi mai elevaţi decât ei a dus în mod firesc la manifestarea unor eforturi de imitaţie şi astfel s-a împlinit dezvoltarea lor mentală necesară, ceea ce a transformat câmpul lor mintal într-un vehicul capabil să poarte trăsăturile umane caracteristice dintr-o viaţă în alta, garantând astfel revărsarea Vieţii Divine ce înzestra pe cel care o primea cu nemurirea individuală. Cum exprimă străvechile versete din *Cartea lui Dzyarr.* ,Atunci toţi oamenii au fost înzestraţi cu Manas.”

Trebuie totuşi să facem o distincţie între venirea Fiinţelor înălţate din planul de evoluţie al planetei Venus şi a celor descrişi drept oameni foarte elevaţi dintr-un sistem anterior de evoluţie. Primii, după cum am văzut, nu aveau vreun impuls karmic. Ei veniseră ca oameni să trăiască şi să muncească printre noi, dar nu erau obligaţi să-şi asume limitările fizice, fiind capabili să-şi asigure mijloace adecvate de deplasare pentru ei înşişi.

Pe de altă parte, Lhasii trebuiau să se nască

într-adevăr în trupurile rasei care exista atunci. Ar fi fost mai bine atât pentru ei, cât şi rasa Lemuriană dacă nu ar fi existat ezitări sau întârzieri în asumarea misiunii lor karmice, pentru că „păcatul celor fără de minte" şi toate consecinţele sale ar fi putut să fie evitate. De asemenea, misiunea lor ar fi fost mult mai uşoară, pentru că ar fi constat nu doar în a acţiona ca ghizi şi învăţători, ci şi în perfecţionarea tipului rasial – pe scurt, să contribuie la evoluţia formei pe jumătate animale, pe jumătate umane, către trupul fizic al omului ce urma să devină.

Trebuie să amintim că, până în acea vreme, rasa Lemuriană consta din al dodea şi al treilea grup de Pitrisi Lunari. Dar acum, când se apropiau de nivelul atins în plan Lunar de primul grup de Pitrisi, a devenit necesar ca aceştia să revină la întrupare şi au făcut asta de-a lungul perioadelor de evoluţie a sub-raselor a cincea, a şasea şi a şaptea (de fapt, unii nu s-au întrupat decât în perioada Atlantă), astfel încât impulsul dat progresului rasei a avut o forţă cumulativă.

Poziţiile ocupate de Fiinţele Divine din planul de evoluţie al planetei Venus erau în mod firesc cele de conducători, instructori în domeniul religiei, învăţători ai artelor, şi în această din urmă calitate ne vom referi la artele transmise de ei pentru a completa istoria acestei rase primare.

Artele (continuare)

Sub călăuzirea învăţătorilor divini, poporul a început să înveţe cum să folosească focul şi mijloacele prin care putea fi obţinut, la început prin fiecare şi mai târziu printr-un dispozitiv cu cremene

şi fier. Oamenii au fost învăţaţi să caute metalele, să le topească şi să le toarne în forme şi, în loc de suliţe făcute din lemn ascuţit, ei au început acum să folosească suliţe cu vârfuri ascuţite din metal.

De asemenea, au fost învăţaţi să sape, să are pământul şi să cultive seminţe sălbatice până au îmbunătăţit soiurile. Cultivarea neîntreruptă de-a lungul epocilor a dus la obţinerea diferitelor cereale pe care le avem astăzi – orz, ovăz, porumb, mei etc. Dar trebuie să amintim o excepţie. Grâul nu a evoluat pe această planetă la fel ca celelalte cereale. A fost un dar al Fiinţelor Divine, care l-au adus de pe planeta Venus, pregătit pentru hrana oamenilor Şi grâul nu a fost singurul lor dar. O vietate al cărei tip corporal nu a fost realizat în şirul nostru de lumi este albina, care a fost şi ea adusă de pe planeta Venus de aceste Fiinţe Divine.

Lemurienii au început, de asemenea, să înveţe arta de a toarce şi de a ţese pânze din care să-şi facă haine. Acestea erau făcute din părul aspru al unei specii de animal dispărut astăzi, dar care semăna cu lamele actuale, ai căror strămoşi s-ar putea să fi fost. Am văzut anterior că primele feluri de îmbrăcăminte ale oamenilor din Lemuria au fost pieile jupuite de pe animalele sălbatice ucise. Ei au continuat să poarte aceste blănuri în zonele mai reci ale continentului, dar învăţaseră să le pregătească şi să le împodobească în felul lor primitiv.

Unul din primele lucruri pe care oamenii l-au învăţat a fost utilizarea focului la pregătirea hranei şi, fie că era vorba de carnea animalelor pe care le ucideau, fie de boabele de grâu măcinate, modurile în care găteau erau foarte asemănătoare cu cele întâlnite la comunităţile sălbatice din vremea noastră. Referitor la darul grâului, adus atât de

miraculos de pe planeta Venus, conducătorii divini şi-au dat seama de oportunitatea de a aduce poporului o astfel de hrană, fiindcă trebuie să fi ştiut că aveau să treacă multe generaţii până când să se poată obţine un soi potrivit din cultivarea seminţelor sălbatice.

Oricât de grosolani şi de barbari ar fi fost oamenii în perioada sub-raselor a cincea şi a şasea, unii dintre ei, având privilegiul de a intra în contact cu învăţătorii lor divini, le-au fost inspirate în mod firesc sentimentele de recunoştinţă şi de adorare, care le-au ajutat să se înalţe din condiţia lor de sălbăticie. De asemenea, influxul constant de fiinţe mai inteligente din primul grup de *Pitrisi* Lunari, care începuseră atunci să revină la întrupare, i-au ajutat în atingerea unui nivel mai înalt de civilizaţie.

Cetăţi şi statui importante

în cursul ultimei părţi ale evoluţiei celor de-a şasea şi a şaptea sub-rase, oamenii au învăţat să construiască cetăţi de mari dimensiuni. Acestea par să fi făcut parte din arhitectura ciclopică, care corespundea trupurilor gigantice ale oamenilor din acele sub-rase. Primele cetăţi au fost construite în acea întinsă regiune muntoasă, de pe continentul Lemuria, care cuprindea, cum vom vedea pe prima hartă, actuala Insulă Madagascar. O altă cetate importantă este descrisă în *Doctrina secretă* (Voi. LI, p. 317) ca fiind construită în întregime din blocuri de lavă. Ea se găsea la 30 de mile spre vest de insula Paştelui şi a fost distrusă de o serie de

erupţii vulcanice. Statuile gigantice din Insula Paştelui – majoritatea măsurând cam 27 picioare (circa 8 metri) înălţime şi 8 picioare (2 metri şi jumătate) lăţime la umeri – intenţionau probabil să reprezinte nu numai trăsăturile, ci şi înălţimea celor care le sculptaseră, sau poate a strămoşilor lor, pentru că aceste statui au fost probabil ridicate în epocile târzii Lcmuro-Atlante. Se va observa că, în perioada celei de-a doua hărţi, continentul din care facca parte Insula Paştelui s-a scufundat şi insula însăşi a ajuns comnarativ mai mică, deşi rămăsese mult mai marc decât este astăzi.

Civilizaţii de importantă apropiată au apărut în diferite părţi ale continentului şi pe marile insule, unde locuitorii au construit cetăţi şi trăiau în comunităţi sedentare, însă unele triburi mari, încă parţial civilizate, continuau să ducă o viaţă nomadă şi patriarhală; în timp ce alte părţi ale uscatului – în multe cazuri, cele mai puţin accesibile, ca şi în vremea noastră – erau locuite de triburi extrem de înapoiate.

Religia

La o rasă de oameni atât de primitivă, în cel mai bun caz, erau puţine lucruri ce puteau fi transmise în plan religios. Tot ceea ce erau pregătiţi să înţeleagă şi să practice erau câteva reguli simple de comportament şi cele mai elementare precepte morale. Este adevărat că, în cursul evoluţiei celei de-a şaptea sub-rase, instructorii lor divini i-au învăţat unele forme primitive de adorare şi le-au destăinuit cunoaşterea Fiinţei Supreme, al cărei simbol era soarele.

Distrugerea continentului

Spre deosebire de soarta ulterioară a Atlantidei, care a fost scufundată de valuri uriaşe, continentul Lemuria a pierit ca urmare a activităţii vulcanice. A fost distrus de cenuşa încinsă şi de pulberea roşie şi fierbinte produsă de nenumăraţi vulcani. Cutremure şi erupţii vulcanice anunţau, într-adevăr, fiecare din marile catastrofe care au cuprins Atlantida, însă, după ce uscatul fusese cutremurat şi distrus, marea pătrundea şi completa dezastrul, astfel încât majoritatea locuitorilor au murit înecaţi. Pe de altă parte, Lemurienii şi-au găsit sfârşitul mai ales prin foc şi sufocare. O altă deosebire importantă între soarta Atlantidei şi a Lemuriei este că prima a fost distrusă de patru mari catastrofe, iar cea de-a doua a fost „înghiţită" lent de erupţii vulcanice, fiindcă, atunci când a început procesul de dezintegrare, spre sfârşitul perioadei reprezentate de prima hartă, acţiunea mistuitoare nu a mai încetat şi, într-o parte sau în alta a continentului, vulcanii îşi continuau activitatea, având ca urmare scufundarea şi dispariţia totală a uscatului, exact ca în cazul erupţiei vulcanului Kxakatoa în anul 1883.

Atât de asemănătoare a fost erupţia Muntelui Pelee, care a distrus oraşul St. Piere, capitala Insulei Martinica, cu doi ani în urmă (în 1903, n. trad.), cu seria de catastrofe vulcanice de pe continentul Lemuria, încât descrierea acesteia de către unii supravieţuitori poate fi interesantă şi instructivă. „Un imens nor negru a apărut deodată din craterul Muntelui Pelee şi a măturat oraşul cu o viteză cumplită, distrugând tot ce întâlnea în cale – oamenii, casele, vegetaţia. În două sau trei minute,

trecuse peste oraş şi lăsase în urmă ruine aprinse ori fumegânde. în ambele insule (Martinica şi st. Vincent), erupţiile au fost caracterizate de aruncarea bruscă a unor imense cantităţi de pulbere roşie şi fierbinte, amestecată cu aburi, care cobora pantele dealurilor cu o viteză din ce în ce mai mare. în Insula St.Vincent, cenuşa a umplut mai multe văi adânci de 100 şi de 200 de picioare (30 şi 60 de metri, n. trad.), şi era încă fierbinte la mai multe luni după erupţii, iar ploile puternice care au căzut în continuare au provocat explozii enorme, generând nori de vapori şi de praî care au urcat până la 1500-2000 de picioare (450-600 de metri) şi au umplut râurile cu un mâl negru şi fierbinte." Căpitanul Freeman, de pe nava „Roddam", a descris atunci „o experienţă înspăimântătoare pe care el şi echipajul său de pescari a trăit-o în Martinica. într-o noapte, când goeleta lor era ancorată la circa o milă de portul St. Piere, muntele a explodat într-un fel ce părea o repetare exactă a primei erupţii. Nu a fost chiar fără avertizare; astfel încât au putut să navigheze şi să se îndepărteze cu o milă sau două, ceea ce probabil le-a salvat vieţile. în întuneric, au văzut vârful muntelui strălucind cu o lumină roşie aprinsă; apoi curând, cu tunete puternice, bucăţi mari de rocă încinsă au fost aruncate în aer şi se rostogoleau pe pantele muntelui. După câteva minute s-a auzit un huruit prelungit, urmat într-o clipă de o avalanşă de pulbere fierbinte, care a pornit din crater şi se revărsa spre poalele muntelui cu o viteză pe care au apreciat-o la circa 100 de mile pe oră, cu o temperatură de 1.000° Celsius. Pentru explicarea probabilă a acestor fenomene, căpitanul a spus că nu văzuseră nici un fel

de lavă curgând din cei doi vulcani, ci doar aburi şi pulbere încinsă. Vulcanii erau aşadar de tip exploziv; şi din toate observaţiile sale, el a tras concluzia că absenţa curgerii lavei se datora faptului că materia aflată în crater era parţial solidă sau cel puţin foarte vâscoasă, încât nu putea să curgă sub forma unor şuvoaie obişnuite de lavă. Atunci când a revenit în port, teoria sa a primit o confirmare uimitoare, fiindcă se ştia că nu existase un lac de lavă topită în craterul Muntelui Pelée, ci o coloană solidă de rocă încinsă s-a înălţat lent, formând un vârf conic, ascuţit, până când a depăşit vechiul vârf al muntelui. Avea aproape 1000 de pudoare (300 de metri) înălţime şi se ridica lent, fiind forţat de presiunea exercitată din adânc, în timp ce aveau loc din când în când explozii care aruncau aburi şi dislocau bucăţi mari de stâncă din vârful şi din pantele sale. Masa stâncoasă în curs de răcire elibera aburi şi roca ajungea să întrunească, mai devreme sau mai târziu, condiţiile necesare unor explozii extrem de periculoase, care transformau o mare parte din munte în pulbere încinsă." (Relatările au fost preluate din ziarul „Times" din 14 septembrie 1903).

Dacă privim prima hartă a Lemuriei, vom vedea că, în lacul aflat la sud-est de întinsa regiune muntoasă, se afla o insulă fonnată dintr-un munte înalt. Acest munte era un vulcan foarte activ. Cei patru munţi aflaţi pe ţărmul sud-ves- tic al lacului erau, de asemenea, vulcani activi şi în această zonă a început distrugerea continentului. Cataclismul seismic ce a urmat erupţiilor vulcanice a produs distrugeri atât de mari, încât în perioada celei de-a doua hărţi, o mare parte din sudul continentului se scufundase deja.

O trăsătură caracteristică a suprafeţei uscatului

la începutul perioadei Lemuriene a fost numărul mare de lacuri şi de mlaştini, precum şi vulcanii nenumăraţi. Desigur că toate aceste detalii nu puteau fi redate pe hartă, cu excepţia câtorva munţi vulcanici mai importanţi şi a unor lacuri de mari dimensiuni.

Un alt vulcan, situat pe coasta nord-estică a continentului, şi-a început acţiunea distructivă destul de timpuriu. Cutremurele au desăvârşit distrugerea şi se pare că marea reprezentată, în a doua hartă, presărată cu mici insule, la sud-est de actuala Japonie, indică zona mişcărilor seismice.

în prima hartă, vom vedea că, în centrul actualului continent-insulă Australia, se aflau nişte lacuri, acolo unde solul este astăzi extrem de uscat şi ars de soare. în perioada celei de-a doua hărţi, acele lacuri dispăruseră, şi ni se pare firesc să presupunem că zona în care se găseau lacurile, în timpul erupţiei vulcanilor aflaţi în sud-est (între Australia şi Noua Zeelandă), trebuie să fi fost atât de puternic afectată de cenuşa vulcanică încinsă, încât izvoarele secaseră complet.

întemeierea rasei Atlante

încheind această scurtă prezentare, câteva referiri la procesul prin care a apărut a Patra Rasă Fundamentală vor constitui un sfârşit potrivit a ceea ce ştim despre istoria continentului dispărut Lemuria şi o legătură cu istoria Atlantidei.

Din scrierile anterioare privind acest subiect, trebuie să reamintim că nucleul destinat să devină a Cincea Rasă Fundamentală (sau Ariană) a fost ales din a cincea sub-rasă (Semitică) a celei de-a Patra Rase Fundamentale. Totuşi, până în vremea celei de-a şaptea sub-rase Lemuriene, omenirea nu

era destul de dezvoltată din punct de vedere psihologic pentru a garanta alegerea unor oameni capabili să devină părinţii unei noi Rase Fundamentale. Astfel încât această separare a fost făcută dintre membrii celei de-a şaptea sub-rase. Colonia s-a stabilit mai întâi pe suprafaţa de uscat ocupată astăzi de Ashantee şi de partea vestică a Nigeriei. Pe cea de-a doua hartă, vom vedea acest ţinut ca un promontoriu în nord-vestul continentului insular ce cuprindea Capul Bunei Speranţe şi părţi din vestul Africii. Fiind protejată timp de mai multe generaţii de orice amestec cu oameni de tip inferior, colonia s-a mărit treptat şi a venit vremea când membrii săi erau pregătiţi să primească şi să ducă mai departe i IOUI impuls al eredităţii fizice pe care Mânu era destinat să-l transmită.

Cercetătorii în domeniul teozofiei sunt conştienţi de faptul că, până în zilele noastre, nici un individ aparţinând omenirii noastre nu a fost capabil să îndeplinească înalta funcţie de Mânu, deşi se afirmă că întemeierea celei de-a Şasea Rase Fundamentale va fi încredinţată spre călăuzire unuia din Maeştrii înţelepţi, car£, aparţinând omenirii noastre, a atins totuşi un nivel foarte înalt în Ierarhia Divină.

în cazul la care ne referim – întemeierea celei de-a Patra Rase Fundamentale – tuncţia de Mânu a fost îndeplinită de unul din maeştrii iniţiaţi venit de pe planeta Venus. în mod firesc, acesta aparţinea unui ordin foarte înalt, pentru că trebuie să înţelegem că Fiinţele care au venit de pe Venus în calitate de conducători şi învăţători ai omenirii noastre aflate în faza copilăriei, nu erau toţi la acelaşi nivel de evoluţie şi de elevare. Această situaţie ne dă un motiv să afirmăm faptul

remarcabil că a existat o Lojă de Iniţiere pe continentul Lemuria.

O lojă de Iniţiere

Fireşte că Loja nu a fost întemeiată pentru rasa Lernuri- ană. Este adevărat că unii dintre ei, care erau suficient de avansaţi, au fost învăţaţi de învăţători Iniţiaţi (Guru), însă instruirea de care aveau nevoie se limita la explicarea câtorva fenomene fizice, cum ar fi faptul că Pământul se roteşte în jurul Soarelui, ori explicarea aspectului diferit pe care îl iau lucrurile şi fenomenele atunci când sunt privite alternativ cu amtorul vederii fizice şi al vederii astrale.

Desigur că a fost întemeiată pentru cei care, fiind înzestraţi cu uimitoarele puteri de a-şi transfera conştiinţa de pe planeta Venus pe Pământ şi de a-şi asigura pentru propria folosinţă şi activitate vehicule potrivite misiunii lor, îşi urmau propriul lor plan de evoluţie (Culmile atinse de ei vor fi egalate numai atunci când omenirea noastră, peste nenumărate perioade de eoni, va ajunge la a Şasea Rundă din şirul nostru de lumi, şi aceleaşi puteri transcendente vor fi deţinute de oamenii obişnuiţi ce vor trăi în acele vremuri extrem de îndepărtate). Loja a fost înfiinţată pentru cei care, intrând pe Cale, atinseseră doar treptele cele mai de jos ale evoluţiei lor.

Cu toate că, aşa cum ştim, scopul unei evoluţii normale este mult mai mare şi mai glorios decât ne putem noi imagina, din actualul nostru punct de vedere, el este oricum sinonim cu extinderea conştiinţei care, combinată şi facilitată numai prin purificarea şi înnobilarea caracterului, constituie înălţimile către care duce Calea Iniţierii.

Cercetarea elementelor constitutive ale acestei purificăr şi înnobilări a caracterului şi eforturile de a întel- _e k înseamnă într-adevăr expansiunea conştiinţei sunt subiecte deja abordate în alte cărţi.

Este suficient să arătăm că întemeierea unei Loje de Iniţiere pentru Fiinţele care au venit din alt plan de evoluţie este o dovadă a unităţii obiectivului şi scopului guvernării şi călăuzirii tuturor planurilor de evoluţie concepute şi create de Logosul nostru Solar. În afara cursului normal din planul nostru de evoluţie, ştim că există o Cale prin care El poate fi atins, şi despre care orice fiu de om aflat în această cursă are privilegiul să audă şi să o urmeze, conform alegerii sale. La fel s-a întâmplat în planul de evoluţie al planetei Venus şi presupunem că se întâmplă ori se va întâmpla în toate planurile de evoluţie ale sistemului nostru solar. Această Cale este Calea Iniţierii şi capătul către care duce este acelaşi pentru toţi şi pentru toate, şi anume Unirea cu Dumnezeu.

N

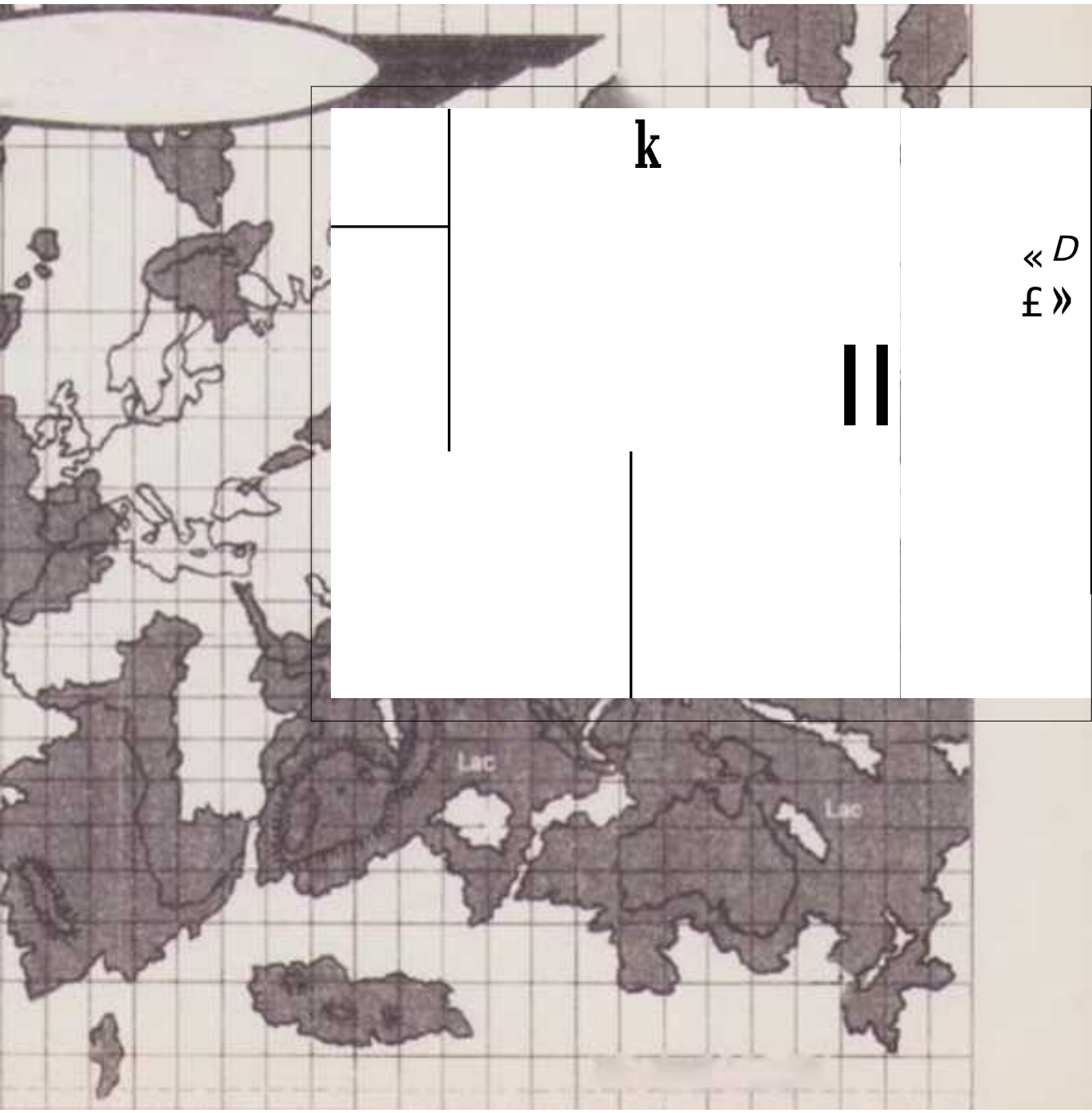
k
« D
£ »
Lac
Lac

Indice

Adam, 14
Aclian, 45
Aeronave, 83-86
Africa, 10, 13, 14, 16, 18, 108
Akkadicni (a şasea subrasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53, 57-58, 65, 77
- descriere şi dezvoltare, 57-58
- guvernare, 57-58
- religie şi cult, 94
- vorbire, 77, 78
Alchimie, 77, 79
America, 10
- temple străvechi, 16, 44, 46, 108
- continente legate şi Atlantida, 108
- şi mongolii, 75
- şi semiţii, 72
Andaman, 134
Anglia, 50, 108, 123
Arabia, 18
Arca (simbol – argha), 43
Arca lui Noe, 13
Armagheddon, 62
Ariană (Rasa -), 33, 34, 72, 137, 138, 147
Asia, 8, 10, 13, 14, 16, 37
Astrologie, 65
Astronomie, 65, 91, 94. A se vedea şi Monoliţi
Atena, 8, 10
Atlanta (Rasa ~) A se vedea a Patra Rasă Fundamentală Subrase: 53-58
- Akkadiană, 57-58, 65, 73
- Mongolă, 58
- Semită, 57, 65, 72
- Rmoahal, 53-55, 59, 67, 68
- Tlavatli, 53, 55, 67, 68
- Toltecă, 56, 60, 72
- Turanică, 56-57, 58, 64, 71, 72
Atlanticus, 45
Atlantida – agricultură,79-81, 91
- (ca) alegorie,9, 10-11
- arte, 74-75
- atitudinea faţă de femei,...
- căsătorii, 87
- creaturi (fauna), 36-38

- degenerare şi decadenţă, 8, 96
- descriere, 8, 13
- distrugere, 8, 122
- dovezi ale existenţei, 9
- educaţie şi instrucţie, 65, 77-79, 92, 93
- (şi) epoca glaciară, 53-55

- geografia, 13-14, 49
- hrana, 88
- (ca fapt) istoric, 7, 9-10
- istoria legată de Lemuria, 147
- istorie şi popoare, 53-55,
58-73 ’
- împăratul alb, 62
- împăratul negru, 62
- în forma a cinci cercuri concentrice, 8, 13
- limbaj, 39—10, 77
- localizare, 13-14, 49
- lumea înainte de Potop, 7,
14-15, 16
- (ca) mit, 7, 9, 12
- moneda,77, 89-91
- (ca) parabolă, 9, 11-12
- proprietatea asupra pământului, 69, 90-93
- puteri psihice, 60-61
- (ca) Rai sau paradis pierdut, 7, 13-14
- război, 89, 137-138
- religie, ritual şi simbolism, 93-102
- realizări ştiinţifice, 74-75
- (ca) Shambhala, 14
- simbolism, 13, 95
- sistem de alimentare cu apă, 82
- structură socială, 62-66
- (ca o) utopie, 8
- vindecare, 78-79
A se vedea şi: Aeronave; Catastrofe; Cetatea Porţilor de Aur; Clarviziune; Potopul; Poscidonis
Atlas, 8
Atom permanent, 127
Australia, 18, 109, 122, 133, 147
Azore (Insulele ~), 9
Azteci, 98. A se vedea şi: Nativi din America Centrală şi de Sud: Tolteci, 4
Aztlan (Atlan), 46

Babilon, 42, 48
Baldwin, 47
Bali, 109, 121
Bani, 89-90
Bancroft, 40, 44, 46
Beaufort, 111
Beltis, 43
Bimini, 10
Bomeo (Insula ~), 109, 121
Botez (Rituri de ~), 42
Blandford, H. F., 1110150113, 121
Blavatsky, H. P., 5, 17-21, 59, 106, 133
Brahman, 68
Brazilia, 50
Bulwer-Lytton, Edward, 79

California, 68
Capului Verde (Insulele ~), 121

Cartea lui Dzyan, 96, 124, 134, 136, 140. A se vedea şi. Doctrina secretă
Catastrofe – (cele patru mari ~ ale Atlantidei), 50-51
- ca legendă, 47
- Lemuria, 122
- Poseidonis, 35, 48, 51, 55, 64, 77, 90, 99
A se vedea şi: Potopul; Atlantida – distrugerea.
Catlin, 41

Cămin pentru străini, 82
Celebes, 109, 110
Ceylon (Sri Lanka), 110, 117, 122
Celţi, 3, 77
Cercetare prin clarvedere a Atlantidei şi Lemuriei, 4, 19, 48
Cetatea Porţilor de Aur, 21, 62, 63, 73, 76, 81, 91, 95
- capitala Atlantidei, 21, 62, 76
- Cetatea Apelor, 73, 76
- degenerare, 63
- descriere, 81-83
A se vedea şi: Atlantida.
Chiapenec, 40
Chinezi, 136
Clarvedere, 4, 19, 48
Coasta de Aur, 50
Coloanele lui Hercule, 8, 10, 45 *Coming Race,* Bulwer-Lytton, 79
Continente legate între ele, 16
- Atlantida şi ~, 16
- şi deriva continentelor, 18
- Lemuria, 47
A se vedea şi: Laurasia.
Creta, 9
Critias, 8, 45. A se vedea: Platon, dialoguri.
Cro-Magnon (Omul de ~), 68-69
Cutch, 111

Daitya, 51, 122
Darwinn, Charles,37, 38, 112, 116
De Quatrefages, 40
Dinastia divină, 60, 70-71
Diodor din Sicilia, 45
Dinozauri, 123-124
Doctrina secretă, 17-19, 59,
106, 135, 136, 143
- Iniţiaţi, 142
- *Cartea lui Dzyan,* 96, 124, 134, 136, 140
- Ignatius Donnelly, 15-16,
19
- şi Lemuria, 106, 143-144
- despre înmulţire, 130-133 Domesticirea animalelor, 80-81
Donnelly, Ignatius, 15-16, 19,
41

Dorsala din mijlocul Oceanului Atlantic, 9, 35-36
Dravideini, 68 Dumnezeu, 42, 149

Egipt(eni), 39, 42, 43, 44, 51, 70
- colonie Atlanta, 39
- piramide şi temple, 71 Elveţia, 69
Europa, 8, 10, 13, 14, 16 37, 108
Eurasia, 18
Eva, 14

Familie, 65
Fenicieni, 39—40, 73
Fiinţe divine, 140-141, 142
Franţa, 67
Furfooz (omul ~), 54, 67, 68

Gali, 46
Gibraltar (Strâmtoarea ~), 8, 45, 108. A se vedea: Coloanele lui Hercule.
Giseh, 70

Gondwanaland, 18. A se vedea: Atlantida; Continentele legate şi Deriva continentelor.
Grădina Raiului, 13, 14
Grey, 37
Griesbach, 111
Groenlanda, 55, 67, 122
Guatemala, 48

Haeckel, Emst – schimbarea conturului continentelor, 109, 123
- Lemuria ca vatră primitivă a omului, 108, 116, 117, 121, 124
- înmulţirea Lemurienilor, 130-133
Hartlab, G., 111, 117
Hărţi – ale Atlantidei, 49-52
- ale Lemuriei, 119-123
Himalaya, 113, 115
Hindustan, 110
Hiperboreean (Continentul ~), 50, 122
Homer, 39
Honduras, 48
Huitzilopchtli, 98
Humboldt, 42
Huxley, Profesor, 112, 113, 114, 116

Ierarhia ocultă, 60, 61, 64
lisus, 11, 12
Incaşi, 69, 92-93. A se vedea şi: Nativi din America Centrală şi de Sud, 69
India, 18,’42, 44, 68, 110
Iniţiaţi – conducători, 60, 62, 81, 87, 90, 95, 101-102
- fondatori de noi

culturi, 60
- instructori, 94, 95, 07, 101-102, 148
- profeţi, 140, 141, 142, 148
- Loja Iniţiaţilor (sau de Iniţiere), 60, 70,71,97, 148, 149
Irlanda, 50, 57, 77, 123
Isis, 43
Isis Dezvăluită, 17
Island Life, 38
Islanda, 50, 54, 122

Japonia, 96, 122, 146
Java, 109
Jupiter, 140

Kalpa, 99
Kamic (Principiul ~), 62, 101 Kansas, 36
Karma, 135, 139, 140, 141
Karnak, 44, 47, 71
Kathmis, 111
Kingsborough, Lord, 43
Krakatoa, 144
Kuntze, 37

Labrador, 50
Laccadive, 112
Lankester, Ray, 124, 128
Latham, 41
Laurasia, 18, 19. A se vedea şi: Atlantida, Continente legate şi Deriva continentelor.
Leadbeater, C. W., 4, 20, 21. A se vedea şi: Cercetare prin clarvedere.
Legea cea bună, 61, 67, 96

Lemuria, 106-148
- agricultură, 139, 141-142
- arte, 138-139
- continentul, 7
- creaturi (fauna), 123-124
- cultură, 138, 139, 142
- distrugerea, 144-147
- dovezi ale existenţei, 107-119
- educaţia şi instrucţia, 139-141
- hrana, 139, 142
- geografia, 114
- istoria, 147
- limbajul, 136
- localizarea, 7, 108, 113, 116, 121
- (ca) mit, 7
- religie, ritual şi simbolism, 144
- structura socială, 143
- război, 137-139
A se vedea şi: A Treia Rasă Fundamentală
Lcmuricni
- abilităţi psihice, 127-

128
- înmulţire, 130-133
- sub-rasc, 59, 130-133
Le Plongcon, 39, 40, 48
Libia, 45
Lind, J., 48
Lhas(i), 134, 139, 140
Logos, 126
Logos Solar, 149
Lomboc, 109, 121
Lost Lemuria, 19. A se vedea şi: W. Scott-Elliot.

Madagascar, 110, 112, 113,
116, 117, 122, 135, 143
Maeştri înţelepţi, 148
Malacca, 109
Maldive, 112
Malaya, 123
Manas, 72, 100, 140
Manasaputra, 100
Manethon, 71
Mânu, 52, 59, 72, 79, 80, 81,
94, 96, 126, 127, 147, 148
- şi formarea fiinţelor, 59, 80-81, 126, 127
- şi formarea Raselor Fundamentale, 52, 59, 126,
147
- conducători, 52, 59, 94,
148
- venerarea lor, 94, 96
A se vedea şi: Iniţiaţi.
Manvantara, 52, 99-101, 120, 125, 126
- şi a Cincea Rasă Fundamentală, 101
- Lemuriană, 125
- Lunară, 125, 133
- Venusiană, 140
Mayaşi, 39. A se vedea şi: Nativi americani din America Centrală şi de Sud.
Marcellus, 45
Marea Britanic, 123
Marte, 126
Martinica, 144
Mauritius, 112
Maya, 39, 40
Mercur, 126
Mexic, 41, 42, 43, 44, 46, 69,
78
Minoică, 10
Molucca, 109
Mongoli (sub-rasa a şaptea din cea de'-a Patra Rasă Fundamentală), 53, 58
- descriere şi dezvoltare, 58
- guvernare, 58
Monoliţi, 71, 73. A se vedea şi: Stonehenge.
Morti (Atitudinea faţă de ~ în
Atlantida), 42-44
Mu (Continentul ~), 48
Murray, Andrew, 112

Nativi americani din

America
Centrală şi de Sud, 39
A se vedea şi: Azteci, Tolteci.
Nave aeriene, 83-86
Nave maritime, 85-86
Nebraska, 37
Nirvana, 139
Norvegia, 122
Noua Zeelandă, 122, 147

Ochi (al Treilea ~), 127-128 Oricalc, 46, 75

Palenque, 44
Panchets, 111
Panghea, 18. A se vedea: Continentele legate.
Paştelui (Insula ~), 143
Patagonia, 122
Pământ, 126, 148
Perioada geologică reprezentată pe hărţi:
- prima hartă a Atlantidei, 6, 49-50
- a doua hartă a Atlantidei, 29, 50-51
- a treia hartă a Atlantidei, 30, 51
- a patra hartă a Atlantidei, 51-52, 103
- prima hartă a Lemuriei, 104, 121-123
- a doua hartă a Lemuriei, 121-123, 150
Peru, 41,42, 43, 48, 69, 78, 80, 92-93
Piramide, 70, 71
Pitrisi Lunari, 125, 133, 141, 142
Platon, 7, 8, 9, 10, 11, 13, 15, 35, 45
- peştera, 11
- descrierea primilor oameni, 11
- dialoguri, 8
- mitul Atlantidei, 8
Popul Vuh, 40, 46
Poseidon, 8
Poscidonis (Insula—), 35, 48, 51, 55, 64, 85, 122
- distrugerea Insulei, 35,48, 51, 64, 77, 90, 99
- geografia, 55
- guvernarea, 64
- limbajul, 77
A se vedea şi: Atlantida, Cetatea Porţilor de Aur
Potopul, 7, 14015015, 16, 45, 47-48
- scufundarea Atlantidei, 47
- scufundarea Lemuriei,...
- tema mitică, 7, 14-15
A se vedea şi: Atlantida – distrugerea.
Prescott, 42
Prochus, 45

Quetzalcoatl, 47, 98

Ramsey, Profesor, 116
Rase Fundamentale, 18, 118
- Prima ~, 118
- A Doua ~, 50, 118
- A Treia ~ (Lemuriană), 18, 52, 100, 118, 136
- A Patra ~ (Atlanta), 18, 52, 100, 101, 118, 137, 147-148
- A Cincea ~ (Ariană), 33, 34, 118, 137, 138, 147
- A Şasea, 135, 148

Republica, 8. A se vedea: Platon
- dialoguri.
Retzius, 41
Rio de Janeiro, 50-68
Rmoahal (prima sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53-55
- degradarea şi distrugerea, 55, 95, 96
- descriere şi dezvoltare, 54
- guvernare, 59-60, 93-94
- religie şi cult, 93-94, 96 Ruta, 51, 63, 122

Sacrificii, 98
Sahagun, 43
Santorini, 9. A se vedea: Thera.
Saturn, 140
Scandinavia, 10
Scânteia divină 125, 134
Sclater, Philip, 18, 108, 109, 112, 116, 117
Scott-Elliot, W., 7
Scriere, 88
Scoţia, 50, 57, 80
Searles, 112
Seychelles, 112
Semită originală (A cincea sub- rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53, 57, 65, 77, 78, 147
- descriere şi dezvoltare, 65
- degradare şi distrugere, 65
- guvernare, 65
- puteri psihice, 65
- religie şi cult, 97, 98
Short, 41, 47'
Siberia, 122
Sicilia, 11
Silenus, 45
Smithsonian Institute, 41
Soare (adorarea ~), 42, 76, 93, 94-96
- în Atlantida, 76, 94-96
- în Lemuria, 144
- în America de Nord şi de Sud, 41 -43
- ca simbol al Cauzei Primare, 97
- şi Tlavatli, 94

A se vedea şi: Atlantida – religia; Lemuria – religia.
Socrate, 8

Somalia, 122
Spania, 108, 122
Sparta, 65
Spitzberg, 122
St. Hibive, Isidore, Geoffiey, 117 Stoliezka, 111
Stonehenge, 71, 73-74, 94
Story of Atlantis 19
Suedia, 122
Sumatra, 109

Şarpe (adorarea ~), 42

Tartaria, 58
Tate, 111

Taine, 42. A se vedea şi: Atlantida – religia; Lemuria – religia.
Temple, 76, 83, 95, 96
- pentru auto-adorare, 76, 96-97

A se vedea şi: Atlantida – religia; Monoliţi; Stonehenge. Teocali, 98
Teotihaucan, 44
Tertullian, 42
Texas, 50
Theobald, 114
Theompompus, 45 Thera, 9
Timaeus, 8, 45. A se vedea: Platón – dialoguri.
Timagenes, 45
Tlavatli (a doua sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53, 55
- descriere şi dezvoltare, 90
- guvernare, 94
- religie şi cult, 94
- vorbire, 77

Tolteci (a treia sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 46, 53, 56, 60, 63
- agricultură, 78-81
- cultură, 60, 87-88
- degradare şi distrugere, 62-63, 81
- descriere şi dezvoltare, 56, 60
- guvernare, 60, 93
- din Mexic, 56
- religie şi cult, 94
- vorbire, 77, 78

A se vedea şi: Azteci; Nativi din America Centrală şi de Sud.
Transport (Mijloace de ~). A se vedea: Atlantida; Aeronave.
Troano (Manuscrisul ~), 48
Turanică (A patra sub-rasă a celei de-a Patra Rase Fundamentale), 53, 56-57, 64, 136
- cultură, 97, 136
- degradare, 64
- descriere şi dezvoltare, 56-57
- guvernare, 66
- religie şi cult, 66, 97

A se vedea şi: Azteci.

Tara de Foc, 134

Vatra primordială a omului, 108, 117
Venus, 140, 141, 142, 148, 149
Vegetarianism, 88. A se vedea: Atlantida – hrană.
Vrăjitorie, 61-63, 97-98

Wallace, Alfred, 38, 108, 109111, 114
Williamson, W., 7, 42, 73
Winchell, 41
Wood, V., 112
Woodward, 116

Zamna, 47
Zeus, 14

Yukatan, 39, 44, 47, 48

Sumar

Prefaţa editorului..... 5
»
Prefaţa la ediţia din 1990 – Atlantida şi Lemuria: Mit şi istorie, de John Algeo..... 7
Prefaţă la prima ediţie, de A.P. Sinnett.....22
POVESTEA ATLANTIDEI. Schiţă geografică, istorică şi etnologică.....31
LEMURIA DISPĂRUTĂ 105
Indice.....151

Descrierea CI Pa Bibliotecii Naţionale a României

SCOTT-ELIOTT, W.
Legendele Atlantidei şi ale Lemuriei dispărute / W. Scott-Elioit; trad : Mihai Popescu. – Bucureşti: Sacculuin 1.0.2004
Index
ISBN 973-642-056-6

1. Popescu. Mihai (trad.)

94(309)

CĂRŢILE NOASTRE - LA DISPOZIŢIA D-VOASTRA

Editurile **SAECULUM I.O., VESTALA** şi **SAECULUM VIZUAL** *(Str. Ciucea, nr. 5, bl. L 19, ap. 216, cod 74696, Bucureşti — 72),* oferă cititorilor interesaţi cărţile publicate sub egida lor cu reducere de preţ, în cazul în care le achiziţionează direct de la depozitul editurilor *(Str. Teo- dosie Rudeanu, nr. 29, sect. I)* cu plata în numerar, sau le comandă în scris (cu plata ramburs).

Toate cărţile beneficiază de gratuitatea expedierii prin poştă.

Reducerile sunt proporţionale cu valoarea cărţilor comandate. Peste **200.000** lei – **10%; peste 600.000 Ici – 15%; peste 1.200.000 Ici – 20%.**

Relaţii suplimentare la telefoanele **021/222.85.97, 222.86.45, 223.10.40 (de-**pozit), între orele **9—17** (fax: **021/222.85.97, 021/345.28.27).**

OFERTĂ SPECIALĂ

Cititorii care achiziţionează cărţi direct de la depozit beneficiază de reducerea de 10% chiar şi atunci când suma cumpărăturilor nu se ridică la 200.000 lei.

Vizitaţi pagina noastră de internet:

www.saeculum.ro

E-mail: saeculum@pcnet.ro

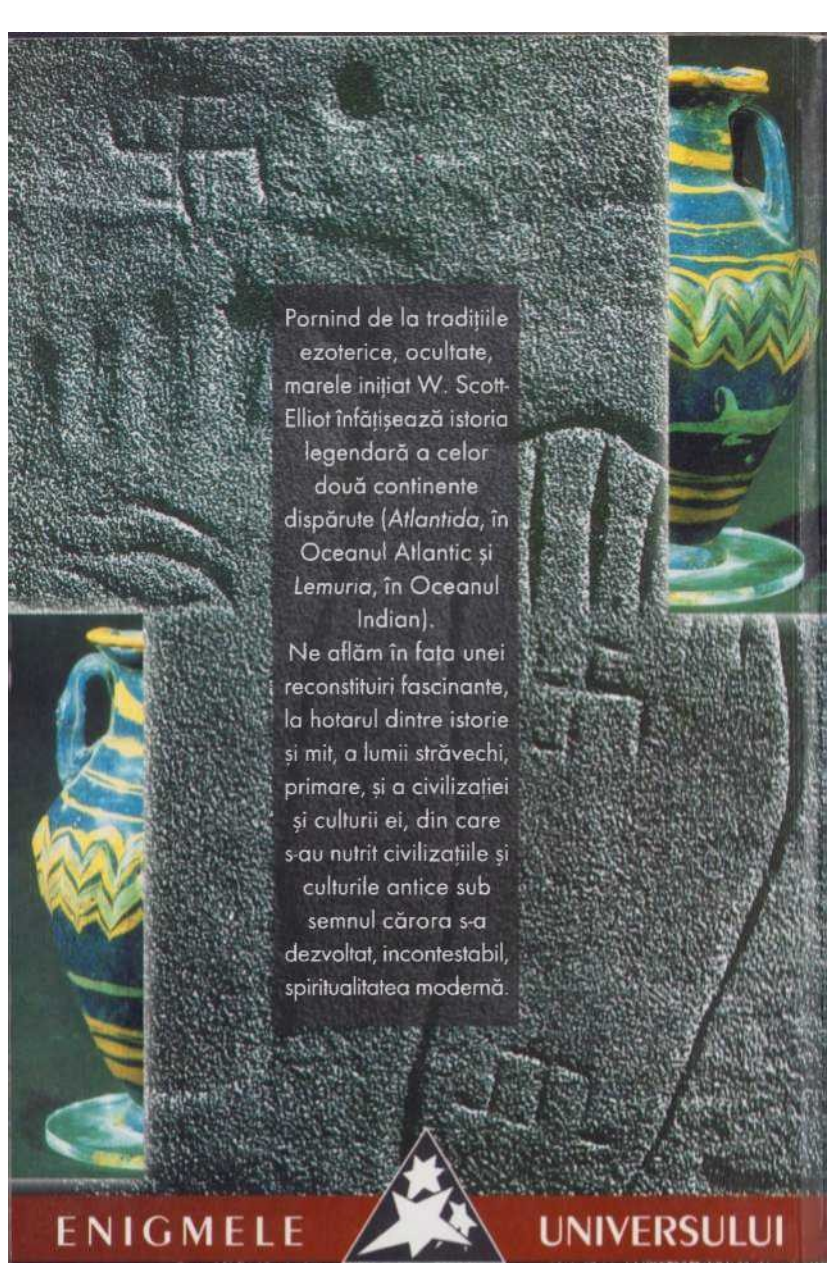

Pornind de la tradițiile ezoterice, ocultate, marele inițiat W. Scott-Elliot înfățișează istoria legendară a celor două continente dispărute (*Atlantida*, în Oceanul Atlantic și *Lemuria*, în Oceanul Indian).

Ne aflăm în fața unei reconstituiri fascinante, la hotarul dintre istorie și mit, a lumii străvechi, primare, și a civilizației și culturii ei, din care s-au nutrit civilizațiile și culturile antice sub semnul cărora s-a dezvoltat, incontestabil, spiritualitatea modernă.

ENIGMELE UNIVERSULUI